

ФАНТАСТИКА & ФЕНТЪЗИ

Роджър Зелазни
ЛУДИЯТ ЖЕЗЪЛ

ПАИ

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ЛУДИЯТ ЖЕЗЪЛ

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

В замъка Рондовал Пол Детсън е нападнат от странен магьосник. Битката с него променя живота му. Той решава да се отдаде на истинското магьосничество и затова поема към планината Белкен, за да получи посвещение. Натрапчиви видения и сънища от минал живот го следват по пътя. Разколебава се в собствената си идентичност. Кой всъщност е Пол и защо въображението му го води непрекъснато към друго битие и други светове?

I.

Не съм сигурен.

Понякога ми се струва, че винаги съм живял тук, и все пак знам — живял съм някъде и преди да пристигна тук.

А понякога ми се струва, че съм пристигнал съвсем неотдавна. Откъде съм дошъл — нямам никаква представа. Отскоро това започна смътно да ме безпокои, но едва отскоро.

Дълго-дълго се носех из тези зали, покрай бойниците и кулите. Разширявах се и се свивах както си искам, изпълвах пространството, или двадесетте пространства — виех се като змия през мишите дупки и следвах блестящите нишки на паяжината. Тук нищо не помръдва, без да го усетя.

И все пак, до съвсем неотдавна, аз не усещах напълно сам себе си и онова, което току-що ви разказах, е посипано с праха на сънищата. Аз отчасти бях онзи, който сънува. И все пак...

И все пак аз не спя. Аз не сънувам. Ала сега сякаш знам много неща, които никога не съм преживявал.

Може би защото се уча бавно, или може би защото нещо съвсем неотдавна е пробудило съзнанието ми до такава степен, че ехото от всички думи е разбудило нещо ново вътре в мене — усещане за собственото ми „аз“, което преди не притежавах, познание за отделеността, за моята отделеност от всичко останало, което е не-аз. Ако е това, то бих искал да вярвам, че то е свързано с причината, поради която съществувам. Едва неотдавна започнах да чувствам, че трябва да има причина, поради която да съществувам, че е важно да има такава причина. Ала нямам представа каква би могла да е тя.

Твърдеше се — също до неотдавна — че това място е обитавано от духове. Но духът — така, както аз го разбирам — е някакво нематериално същество — някой или нещо, което някога е съществувало в по-осезаема форма. В моите пътешествия из това място никога не съм се сблъсквал с нещо подобно, макар че напоследък ми хрумна, че може да са имали предвид мене — в

миговете, когато съм по-осезаем. И все пак, не вярвам да съм призрак, защото нямам спомени, преди да съм съществувал в съответното състояние, необходимо за това. Разбира се, трудно е да бъдеш сигурен, когато се отнася до такива неща, защото ми липсват знания относно законите, които ги управляват, каквито и да са те.

А това е друга област на съществуването, която едва неотдавна осъзнах: законите — ограничения, задължения, области на свободата... Сякаш са навсякъде — от танца на най-дребните частици, чак до въртенето на света. Това може би е причината, че не съм им обръщал внимание преди. Онова, което е навсякъде, почти не се забелязва. Толкова е лесно да се носиш в съгласие с обичайното, без да се замисляш над него. Може би тъкмо появата на необикновеното е подтикнала възникването на тази моя способност, а наред с нея — и осъзнаването на собственото ми съществуване.

Пак тогава, в съответствие със законите, които започнах да осъзнавам, забелязах едно явление, което нарекох „устойчивост на образаца“. Двама мъже седят и си говорят вътре в стаята, из която аз бавно се нося и кръжа като напълно прозрачен облак на един лакът разстояние от най-високата полица за книги, от тази, която е най-близо до прозореца. Тези мъже са създадени по образци с подобни линии на симетрия, макар че забелязвам и много разлики в границите, а вълновите колебания, които причиняват във въздуха, докато общуват един с друг, също са създадени по някакви образци и ги командват по — или пък са командвани от — свои собствени правила. А ако се съсредоточа силно, мога дори да прочета и мислите зад тези вълнови колебания — понякога дори още преди да са ги причинили. Мислите също изглеждат като създадени по образци, но на много по-сложно равнище.

Ако бях призрак, то редно би било нещо от предишните ми характеристики да е останало. Но аз нямам определена форма, способен съм и много да се разширявам, и силно да се свивам, способен съм да проникна във всичко, с което съм се срещал досега. И няма никакво състояние на покой, към което да съм принуден да се завръщам.

Наред със зараждащото се у мене чувство за самоличност и невежеството ми какво точно съм аз, усещам и нещо друго: сигурност в това, че нещо не ми достига. Нещо вътре в мене ми липсва и ако

някога го открия, то ще се окаже причината за моето съществуване — причината, която толкова желая. Понякога се чувствам така, сякаш по някакъв начин съм спал дълго-дълго и едва наскоро съм бил събуден от някакъв смут в този дом — събуден, за да открия, че са ми били откраднати някои жизненоважни наставления. (Едва наскоро научих какво точно означава думата „откраднат“, защото единият от тези, които наблюдавам сега, е крадец.)

За да се сдобия някога с пълнота, май ще трябва сам да я преследвам. Предполагам, че засега трябва да превърна това преследване в причина за моето съществуване. Да — самопознанието, търсенето на самоличност... Това изглежда добра отправна позиция. Чудя се дали някой някога е имал подобен проблем. Ще се вслушвам много внимателно в онова, което си говорят тези двамата.

Изобщо не ми харесва да съм несигурен.

Пол Детсън беше подредил седемте фигурки в редица върху бюрото срещу себе си. Той беше млад — въпреки белия кичур в косата му. Наведе се напред и протегна ръка към тях. Известно време я местеше бавно, прокарвайки пръсти над цялата група, после — напред-назад, като описваше кръг над всяка увенчана със скъпоценен камък фигурка. Най-накрая въздъхна и се облегна назад. Прекоси стаята и се приближи до мястото, където седеше дребничкият човек в черни дрехи. Той бе праметнал крак през облегалката на стола, а в двете си ръце държеше чаши с вино. Пол пое едната и я вдигна към устните си.

— Е? — попита го, когато той отново отпусна ръка. Дребничкият човек, към когото се обърна, бе крадецът на име Миша ръкавичка.

Пол поклати глава и седна на стола така, че да вижда и Миша ръкавичка, и фигурките.

— Странна работа — каза той най-накрая. — Почти всичко виси на някаква нишка и хванеш ли я, вече имаш власт над него — дори и ако трябва да се бориш, дори и ако то ти го позволява само от време на време.

— Може би точно сега не е моментът.

Пол се наведе напред и остави чашата си на бюрото. Разгъна пръсти, после събра върховете им. Започна да ги трие един о друг с малки кръгови движения. След може би половин минута ги разтвори и се протегна към бюрото.

Избра най-близката фигурка — слаба, нежна, увенчана с червен камък, скръстила ръце на гърдите си — и започна да описва около нея движения, сякаш я увиваше в нещо. Миша ръкавичка внимателно го наблюдаваше. Накрая пръстите му се размърдаха така, сякаш завързваха поредица от възли върху несъществуващата нишка. После той отново се дръпна и седна. Ръцете му се изпънаха сякаш теглеше въже, което му се опъва.

Дълго време седя така, без да се помръдне. После фигурката върху бюрото подрипна леко и той отпусна ръце.

— Нищо не става — рече той, разтри очи и отново се протегна към чашата си. — Май не мога да ги овладеея. Не приличат на нещо, което познавам.

— Така де, има си нещо в тях — обади се Миша ръкавичка, — като се има предвид що за танц ме накараха да изтропам... Пък и онова, дето са ти го показали в планината Анвил. Имам чувството, че ей сега биха могли да те заговорят — ако искат.

— Да. По онова време доста ми помогнаха... по свой си начин. Чудя се защо сега не искат да говорят с мен.

— Сигурно няма какво да ти кажат.

Открих, че ме озадачава начинът, по който двамата мъже говореха за седемте малки фигурки върху бюрото — сякаш бяха живи. Приближих се и ги разгледах. Бях забелязал, че от пръстите на мъжа, наречен Пол, към тях се протегнаха силови линии — скоро след като той беше говорил за „нишки“ и беше изпълнил своите манипулации. Освен това забелязах, че около дясната му китка тупти сила. На нея той носеше странно обезпокоителен белег — дракон — нещо, за което усещам, че би трябвало да знам повече, отколкото знам. Нишки, обаче, не се виждаха. Нито пък забелязах фигурките да реагират по какъвто и да било начин, като не броим лекото подскачане на едната, след като черупката на силата се разсея.

Сниших се към тях и се свих, усетих строежа на различните материали, от които бяха направени. Студени, безжизнени. Само думите на двамата мъже ги потапяха в някаква тайнственост.

Като продължих да изследвам повърхността им, се смалих още повече и се съсредоточих върху онази фигурка, която Пол бе овързал за

момент. Действието ми тогава беше също толкова уместно, колкото и моето решение: започнах да се вливам в нея, следвайки мъничките отвори...

Горя! Беше неопишимо — пламтящото чувство, което обзе цялото ми същество. Разширих се, изпълних стаята, преминах отвъд нея в нощта и разбрах, че това трябва да е чувството, което наричат болка. Никога преди не го бях преживявал и исках да не го усетя никога повече.

Продължих да изтънявам все повече, започнах да чувствам облекчение.

Пол беше прав за фигурката. По някакъв начин тя беше жива. И не искаше да я безпокоят.

Отвъд стените на Рондовал болката започна да стихва. Усетих, че вътре в мене нещо се раздвижва... нещо, което винаги е било там, но едва сега започваше да се пробужда...

— Какво беше това? — попита Пол. — Прозвуча ми като писък, но...

— Аз нищо не чух — отвърна Миша ръкавичка и се изправи. — Но усетих, че нещо ме блъсна. Сякаш ме докосна някой, който се е спянал в дебела черга. Знам ли. Тръпки ме побиха. Може да си размърдал нещо, докато си играеше с онази статуетка.

— Може би — отвърна Пол. — За миг ми се стори, че тук, в стаята, освен нас има и някакво друго, странно присъствие.

— В тази стара къща сигурно има какви ли не необикновени неща... Нали и двамата ти родители бяха действащи магьосници. Да си спомним баба ти и дядо ти и техните баби и дядовци.

Пол кимна и отпи от виното.

— От време на време много остро усещам, че ми липсва официалното обучение.

Той вдигна дясната си ръка съвсем леко над равнището на рамото, протегна показалец и бързо описа поредица от малки кръгчета. Една книга, подвързана с кожа от неопределен произход, изведнъж се появи в ръката му. От нея стърчеше разделител — сиво-бяло перо.

— Дневникът на баща ми — съобщи Пол, смъкна книгата върху бюрото и я отвори на страницата, отбелязана с перото. — Виж сега тук

— той прокара пръст по дясната страница, като спираше и се взираше.
— Тук разказва как е победил и унищожил някакъв негов враг — магьосник — като е пленил духа му в една от тези фигурки. На други места говори и за другите. Но всичко, което казва накрая тук, е: „Ще бъде от полза за предстоящата задача. Ако шест не стигнат, за да победят стражите, ще ги направя седем, дори осем.“ Очевидно е имал нещо съвсем определено наум. За лош късмет не го е записал на хартия.

— Няма ли го някъде по-нататък?

— Ако трябва пак да го чета, кой знае кога ще стана утре. Достатъчно го четох през последните няколко месеца — при това този документ не е никак приятен за четене. Баща ми не е бил кой знае колко свестен човек.

— Знам. Обаче е хубаво, че го научаваш от собствените му думи.

— Това, дето щял да победи стражите... Това означава ли изобщо нещо?

— Нищичко не ми говори.

— Един добър магьосник би трябвало да намери начин да го научи от материалите, които са му подръка, сигурен съм.

— Аз пък не съм. Тези неща изглеждат изключително силни. Що се отнася до твоите собствени способности — и без да си се обучавал, ти май стигна доста далече. Много бих дал да мога да го правя този номер с книгата, само че, да кажем, с нечии скъпоценности. Ама ти откъде я измъкна?

Пол се усмихна.

— Не ми се щеше да се мотае тук, затова я вързах с една златна нишка и заповядах да се оттегли в едно от онези безпространствени измерения между световите, които видях разположени покрай пътя, докато идвах насам. Тя изчезна, но когато и да ми се поиска да я чета, просто дръпвам нишката и я привиквам тук.

— Богове! Че ти би могъл да го направиш с рицарска броня, с наръч оръжия, със запас от храна за една година, с цялата ти библиотека, ако става на въпрос! Можеш сам да станеш непобедим!

Пол поклати глава.

— Боя се, че не мога — рече той. — Тази книга и „кутията за бъркотии“ са всичко, което държа там, защото не ми се ще и двете да попаднат в чужди ръце. Ако тръгна да пътувам, бих пратил там и

китарата си. Но ако пратя и още нещо, товарът ще стане твърде голям. Масата им по някакъв начин се прибавя към моята собствена. Сякаш разнасям със себе си всичко, което съм изпратил там.

— Значи, там била тази кутия. Спомням си, че я намери тогава, когато се върнахме на планината Анвил...

— Да. Почти ми се иска да не бях я намерил.

— Е, не можеше наистина да се надяваш, че ще извадиш неговото тяло или твоя скиптър от онзи кратер.

— Не, не това имах предвид. Просто като видях пак всичко онова... всичко попиляно... се разстроих. Аз...

Той тресна с юмрук по облегалката на стола.

— Да им се не види и статуите! Понякога ми се струва, че те са стояли зад всичко, което стана! Само да можех, бих ги пратил... в ада!

Той пресуши чашата си и посегна да я напълни отново.

Чувството намаля. Това преживяване не ми хареса. Сега стоят и нейните обитатели бяха мънички-мънички сред облака, който бях аз самият, и бях още по-несигурен: не знаех кое ми е причинило болката, нито как е станало. Усещах, че трябва да науча тези неща, за да мога да ги избягвам в бъдеще. Не знаех как.

Освен това усещах, че би ми било полезно да науча как да предизвиквам същото и у други, така че да мога да ги накарам да ме оставят на мира. Как бих могъл да го постигна? Ако имаше някакъв начин да вляза в контакт, би трябвало това да действа и в обратната посока, след като веднъж усъвършенствам техниката...

Паметта ми се размърда отново. Но се разсеях. Някой се приближаваше към замъка. Беше сам човек, от мъжки пол. Знаех какви са разликите между двата пола, защото познавах момичето Нора, което живя тук известно време, преди да се върне при своите хора. Този мъж беше облечен в кафяво наметало и тъмни дрехи. Приближаваше се от северозапад, яхнал един по-дребен дракон от онези, които живееха долу. Косата му беше жълта, на места — бяла. Носеше къс меч. Закръжи. Не можеше да не забележи осветената стая. Започна да се спуска във въздуха — тихо — като листо или сажда. Според мене, щеше да се приземи в далечния край на двора, така че да не се вижда от прозореца на библиотеката.

Да.

Вътре в стаята двамата мъже говореха за битката при планината Анвил. Там Пол бе унищожил доведения си брат Марк Мараксон. Пол, както схванах, е магьосник, а Марк е бил нещо друго, нещо подобно, ала противоположно на магьосник. Магьосникът е този, който управлява силите така, както видях да го прави Пол със статуята и книгата. Сега смътно си спомням и друг магьосник. Казваше се Дет.

— ... Много се замисли за тези фигурки — обади се Миша ръкавичка. — Ако имаше лесен отговор, досега да си го намерил.

— Знам — отвърна Пол. — Тъкмо затова търся нещо по-сложно.

— Не познавам кой знае колко магията — рече Миша ръкавичка, — но все ми се струва, че проблемът не е само там.

— Какво искаш да кажеш?

— Факти, човече. Нямах достатъчно проста, старомодна информация, за да бъдеш сигурен с какво си имаш работа тук, какви трябва да ги вършиш. Вече два-три месеца тършуваш из библиотеката, опита всяка магьосническа играчка, за която се сети, с тия непомръдващи истуканчета. Ако отговорът можеше да се намери по този начин, досега да си го изровил. Ама той просто не е там. Ще трябва да потърсиш другаде.

— Къде? — попита Пол.

— Ако знаех, вече да съм ти го казал. Цели двадесет години ме нямаше в света, който познавам, че и повече. Би трябвало да се е попромениял за това време. Така че едва ли аз съм онзи, който би могъл да те напътства. Знаеш, че имах намерение да остана тук само докато се оправя от раните. Сега съм добре, само че хич не ми се тръгва — и то заради тебе. Не ми харесва да те гледам как ден след ден навлизаш все по-дълбоко в тази шантава мистерия. На този свят има достатъчно полусмахнати магьосници, а, според мене, ти май точно натам си тръгнал — да не ти казвам, че може да попаднеш на нещо, което просто ще те ликвидира на място. Мисля, че за известно време трябва да се измъкнеш, да го зарежеш това. Каза, че искаш да живееш още на този свят. Е, сега му е времето. Тръгвай с мене, човече. Още утре. Може, докато пътуваш, да се натъкнеш тъкмо на онова, което искаш да разбереш.

— Знам ли... — подхвана Пол. — Наистина ми се ще да дойда, но... Утре ли казваш?

— Утре.

— И накъде ще тръгнем?

— Мислех си първо към брега, а после все покрай него, на север.

Из пристанищните градове можеш да чуеш много новини...

Пол вдигна ръка и наклони глава. Миша ръкавичка кимна и се изправи.

— Алармената ти система още ли работи? — прошепна той.

Пол кимна и се обърна към вратата.

— Значи, не може да бъде какво да е...

Звукът се разнесе отново, а заедно с него на вратата изникна силуетът на светлокос мъж, който се усмихваше.

— Добър вечер, Пол Детсън — рече той, вдигна лявата си ръка и извърши поредица бързи движения. — И сбогом.

Пол падна на колене. Лицето му изведнъж беше пламнало. Миша ръкавичка излезе иззад бюрото. Грабна една от фигурките, вдигна я като боздуган и запристъпва към непознатия с кафявото наметало.

Мъжът внезапно вдигна дясната си ръка и крадецът спря, завъртя се, отхвъркна наляво към стената и се тресна о нея. Фигурката изпадна от ръцете му, а той тупна на пода.

През това време Пол се съвзе, вдигна ръце към бузите си, после ги разпери. Лицето му възвърна обичайния си цвят. Той стана.

— Бих попитал защо? — обади се той. Сега и неговите ръце се движеха, въртяха се в противоположни посоки.

Непознатият продължи да се усмихва. Замахна рязко с ръка, сякаш отпъждаше насекомо.

— Бих могъл да ти отговоря — рече той, — но ще трябва да си послужи със сила.

— Много добре — кимна Пол. — На твоите услуги.

Усети, че драконовият му белег пулсира. Въздухът оживя от нишки. Той протегна ръка и сграбчи една шепя от тях, размаха ги и изплющя като с камшик в лицето на светлокосия.

Щом го доближиха, мъжът протегна ръка и ги сграбчи. По ръката на Пол пробяга вцепеняващ шок и тя се отпусна немощно надолу. Нишките помежду им станаха толкова гъсти — той никога преди не

беше виждал нещо подобно — че отчасти скриваха противника от погледа му.

Пол замахна с лявата си ръка и събра наръч нишки в кълбо. Мигом му заповяда да се запали и метна пламтящата топка към другия.

Мъжът я отклони с опакото на дясната си длан, после изхвърли и двете си ръце нагоре и навън.

Светлината в стаята започна да пулсира. Въздухът така се изпълни със силови линии, че те започнаха да се преплитат, да се превръщат в огромни, плаващи, пъстроцветни шарки, които скриваха голяма част от гледката, включително и непознатия.

Щом туптенето в драконовия белег преодоля вцепенението на десницата му, Пол изпрати волята си чрез него, търсейки по-ясен образ на противника си. Силуетът на другия мигом започна да сияе, а дъгоцветните фигури заобвиваха и двамата като в пашкул. Стаята изчезна и Пол усети, че и неговият силует е започнал да свети.

Двамата стояха един срещу друг сред тяхната собствена вселена, изтъкана изцяло от движещи се цветове.

Пол видя, че онзи вдига ръце и събира длани пред себе си. От тях мигом надигна глава зелена змия и започна да се плъзга напред, към него.

Пол усети, че наоколо се размърдва сурова съзидателна сила. Протегна ръце напред и нагоре и започна бързо да оформя нещо във въздуха. Изпод ръцете му изникна огромна сива птица. Той вля волята си в нея и я пусна. Тя се стрелна напред и се спусна към змията, сграбчи я с нокти, закълва я с човка. Змията се загърчи и се метна към птицата. Не улучи.

Пол погледна отвъд битката и съзря, че онзи бе започнал да жонглира с няколко топки от цветна светлина. Внезапно птицата се издигна, понесла в нокти яростно гърчещата се змия. Крилете ѝ плющяха мощно, докато се сля със заобикалящото ги калейдоскопично поле. Тогава Пол видя, че мъжът мята първата пламтяща топка към него.

Без да трепне, той оформи ракета за тенис, а по лицето на противника му се изписа почуда.

Отпрати първата топка обратно към мъжа тъкмо когато онзи запрати втората по него. Магьосникът пусна останалите и се наведе встрани, за да я избегне. Пол запрати втората извън корта; мъжът се

претърколи напред и се изправи на крака. После метна напред десницата си — в нея мърдаше нещо дълго и черно.

Пол замахна с ракетата, ала пропусна; камшикът се уви около врата му и го дръпна напред. Усети, че пада. Изпусна ракетата и вдигна ръце към задушавания го ремък, за да го развие...

Ремъкът отново го дръпна и светът наоколо започна да се върти и да потъмнява. Продължи да се стяга и Пол дочу смях, който все повече приближаваше...

— Не беше кой знае каква битка — каза светлокосият.

Последва избухване и всичко почерня.

Беше поучително да наблюдавам размяната на сили между Пол и посетителя. Освен това и леко се разстроих, тъй като ми хрумна, че може би си причиняват болка. И все пак, те го искаха, иначе не биха го правили. Манипулациите ме интересуваха повече от това, как те все повече се изтощаваха един друг, защото усещах, че и аз самият бих могъл да се заема с нещо подобно. Исках да науча още и още. Резкият край ми дойде изненадващо. Ако не броим дребните, по-прости същества, не бях виждал едно създание да прекратява съществуването на друго. И наистина, изобщо не ми беше хрумвало, че и тези, по-големите, биха могли да бъдат довършени. Почувствах, че би трябвало да се включа, макар че не знаех на коя страна и в коя посока. Не бях сигурен и защо се чувствам така.

Там, където преди бяха трима, сега бяха двама. Не разбрах защо го направиха, нито как така лъчът от сила беше изскочил от статуетката и бе унищожил непознатия още преди изстрелът на Миша ръкавичка да стигне до главата му.

Пол разтърси глава. Вратът го болеше. Разтри го и отвори очи. Лежеше на пода до бюрото. Бавно се надигна и седна.

Непознатият лежеше по гръб близо до вратата. Дясната му ръка беше простряна на пода, лявата — притисната до гърдите му. Едно парче от челото му го нямаше, а дясното му око се беше превърнало в алена локва.

Вляво, облегат на една полица, стоеше Миша ръкавичка и триеше очи. Дясната му ръка беше увиснала, а дланта му стискаше пистолета, който беше откъснал от планината Анвил. Когато забеляза, че Пол се е размърдал, той отпусна лявата си ръка и се усмихна немошно.

— Добре ли си?

— Май че да. Само дето вратът ми се е схванал. Ами ти?

— Не знам с какво ме удари този. За малко ослепях. Когато се осъзнах, вие и двамата пулсирахте — ту ви имаше, ту ви нямаше. Все не можех да се прицеля в него чак до последната му поява. — Той прибра оръжието в кобура на колана си, пристъпи напред и протегна ръка. — Сега май всичко изглежда нормално.

Пол пое ръката му и стана. Двамата прекосиха стаята и се загледаха в мъртвеца. Миша ръкавичка коленичи веднага и започна да го претърсва. След няколко минути поклати глава, развърза кафявото наметало и покри с него мъжа.

— Нищо — заяви той. — Няма нищо, което да може да ни подсказва кой е той и защо е дошъл тук. Според мене и ти нямаш представа, нали?

— Никаква.

Те се върнаха при столовете и манерката с вино. Пътном, Миша ръкавичка изправи падналата фигурка.

— Или си е имал причина да не те харесва и е дошъл да направи нещо по въпроса — подхвана Миша ръкавичка, — или го е изпратил някой друг, на когото също не му харесваш. В първия случай по-късно може да пристигне някой негов приятел, за да продължи работата. Във втория могат да изпратят някого веднага, щом разберат, че този се е провалил. Каквото и да е случаят, излиза, че се задават още по-големи неприятности.

Пол кимна. Той стана и взе една книга от високата полица на стената отляво. Върна се, седна и я запрелиства.

— Този се е промъкнал през всичките ти алармени заклинания, без да ги задейства — продължи Миша ръкавичка.

— Беше по-добър от мене — обади се Пол, без да вдига поглед от книгата.

— И какво ще правим сега?

— Ето, намерих. — Пол бе открил страницата, която търсеше, и известно време четете мълчаливо. — Преди време се чудех... — продължи той. — На всеки четири години имало събор на магьосниците в Белкен, планина на северозапад. Някога да си чувал за това?

— Разбира се. Хубаво е човек да стои по-далече от това място — така съм чувал аз.

— Започва след кажи-речи две седмици. Реших да присъствам.

— Ако всичките са като ей този приятел тук... — Миша ръкавичка кимна към силуета на пода, — ... не мисля, че идеята е особено добра.

Пол поклати глава.

— Така, както е описан, изглежда доста мирно събитие. Опитните в занаята обсъждат помежду си теоретични въпроси, приемат се чираци, изпробват се магии, включващи повече от един магьосник, продават се и се разменят екзотични предмети, демонстрират се нови ефекти...

— Там може да е и онзи, който стои зад това покушение над живота ти.

— Именно. Бих искал бързо да оправя това. Може да е някакво недоразумение. В края на краищата, не съм живял тук достатъчно дълго, за да си създам истински врагове. А ако онзи, който търся, не е там, мога да понауча нещичко за него... ако въобще го има. И в двата случая май би си струвало.

— И само заради това искаш да отидеш?

— Е... Не. Освен това чувствам нужда да получа малко официална подготовка за Изкуството. Може пък там да посъбера някое и друго ръководство.

— Не знам, Пол... Изглежда ми доста рисковано.

— Но ако не отида, това би могло да се окаже още по-опасно след време.

От двора се чу стържене и пукот. И двамата се надигнаха и се приближиха към прозореца. Погледнаха надолу, ала не видяха нищо. Пол сякаш галеше въздуха с върха на пръстите си.

— Животното, което е яздил — произнесе той. — Освободило се е от поводите и се готви да потегли. — Той бързо раздвижи ръка, след

това вдигна и другата. — Мога да му закача една нишка и да го проследя откъде идва.

Дребният дракон излетя на североизток и се заиздига бързо в широка дъга.

— Не стана — Пол отпусна ръце. — Изтървах го.

Миша ръкавичка сви рамене.

— Ти май няма да дойдеш с мене — рече той. — Щом ще ходиш на това сбирище, а то е точно в обратната посока...

Пол кимна.

— Аз тръгвам утре. По-добре ще е от време на време да съм в движение, вместо да стоя все тук, на едно място. Така че можем и да попътуваме заедно.

— Няма ли да яздиш Лунна птица?

— Не. Ще ми се да поразгледам пейзажа.

— Да пътуваш сам също крие своите опасности.

— Според мене, за един магьосник те са по-малко.

— Може пък и така да е — сви рамене Миша ръкавичка.

Тъмният силует на дракона се стопи в северното небе и изчезна в сянката на един планински връх.

II.

Същата нощ, когато проникнах в тялото на мъртвеца, търсейки следи в клетките на мозъка му, аз узнах, че името му е Кет и че той е служил на някого, по-велик и от самия него. Нищо повече. После се плъзнах из високите кули и унищожих един плъх в отводнителния канал по начин, който неотдавна бях научил. Сетне се слях с лунните лъчи в старата кула и се плъзнах по мертеците в търсене на паяци. Мислех си за случилото се тази вечер и за всички въпроси на съществуването, които досега не бяха ме тревожили.

Енергиите на създанията, които бях поел в себе си, имаха ободрителен ефект върху цялото ми същество. Скитах из нови полета на мисълта. Имаше много други същества и все пак досега не бях срещнал нито едно подобно на мене. Означаваше ли това, че съм единствен? Ако не, къде бяха останалите? Ако пък беше така, то тогава защо? Откъде идвах? Имаше ли определена причина, поради която съществувах? Ако имаше, каква ли би могла да бъде тя?

Извих се над укрепленията. Спуснах се дълбоко долу, в пещерите, минах сред спящите дракони и другите създания. Не усещах сродство с никое от тях.

Чак много по-късно ми хрумна, че сигурно бях свързан по особен начин със самия Рондовал, иначе отдавна да бях отплувал нанякъде. Осъзнах, че предпочитам него и околностите му пред онези други части от пейзажа, в които бях проникнал. Нещо все ме викаше обратно. Какво?

Върнах се при спящото тяло на Пол и го разгледах внимателно, както правех всяка нощ, откакто той беше пристигнал тук. И открих, както винаги, че съм увиснал над драконовия белег на дясната му китка. Той ме привличаше. По каква причина — не бих могъл да кажа. Горедолу откакто пристигна този човек, в мене беше започнало движението, което днес бе достигнало върха си. Дали по някакъв начин това не беше негово дело? Или — понеже мястото беше отдавна

пусто — дългото присъствие на когото и да било бе възбудило същото у мене?

Желанието ми за цел се връщаше все по-силно. Започнах да мисля, че очевидната ми недостатъчност в тази област сигурно беше случайна, че може би трябва да имам призвание, че може би имаше нещо, което трябваше да правя, но някак си го бях загубил, или пък никога не съм го знаел. Колко ли важно, зачудих се аз, е това чувство? И отново не бях сигурен. Но започнах да разбирам откъде идват въпросите, които сега непрекъснато си задавах.

Пол трябваше да тръгне утре призори. Спомените ми за времената преди това бяха станали смътни. Щях ли да се върна отново към състоянието на не-аз, щом той тръгнеше оттук? Не ми се вярваше и все пак бях склонен да допусна, че той е изиграл някаква роля за пробуждането на личността ми.

В този миг осъзнах, че се опитвам да взема решение. Трябваше ли да остана в Рондовал, или трябваше да придружа Пол? И в двата случая — защо?

Опитах се в полет да унищожа един прилеп, но той ми се изплъзна.

Онази сутрин двамата поеха пеша по северния път. Вървяха заедно по пътеката, после се спуснаха сред докоснатата от пролетта зеленина на гората. Това място на кръстопътя Пол бе отбелязал върху картата, която носеше.

Оставиха вързопите си до дънера на голям дъб, все още покрит с тъмната влага на утринната роса, и се загледаха в тънката мъгла, която се топеше и изчезваше пред погледите им. Слънцето се бе превърнало в ярка издатина върху склона на планината отдясно. Някъде отзад се разнесоха първите звуци на птича песен, след това стихнаха.

— До вечерта ще прехвърлиш хълмовете — обади се Пол, гледайки надясно. — Мене ме чакат дни докато сляза, а после трябва пак да се изкачвам. Ти ще се наслаждаваш на морския бриз, а пък аз ще блъскам ли, блъскам по чукарите. Е, на добър път и ти благодаря още веднъж...

— Спести си тирадата — прекъсна го Миша ръкавичка. — Идвам с тебе.

— В Белкен?

— Чак там.

— Защо?

— Позволих си да проявя твърде голямо любопитство. Сега ми се ще да видя как ще свърши всичко това.

— Наистина може да свърши...

— В действителност не го вярваш, иначе нямаше да ходиш там. Хайде, хайде! Не се опитвай да ме разубеждаваш, че току-виж си успял.

Миша ръкавичка вдигна вързопа си и тръгна наляво. Не след дълго Пол го настигна. Слънцето надникна иззад хребета на планината и портите на зората се отвориха. Сенките на двамата тичаха пред тях.

Същата нощ те легнаха сред група борове и Пол сънува сън, който не приличаше на никой друг, сънуван някога от него. Той ясно осъзнаваше всичко, което се простираше пред вътрешното му око като плашещо подобие на действителността; във всички случаи това го обвиваше в предупредително чувство за заплаха и в същото време го обземаше някаква мрачна радост.

Седем бледи пламъка се нижеха в бавна процесия и трепкаха около него. Сякаш духове го зовяха да застане в средата им. Той бавно се издигна, излезе от тялото си и застана прав, като свое безкръвно отражение. Те спряха за миг, после се издигнаха над земята. Той ги последва — чак до върховете на дърветата и още по-високо. След това те го придружиха на север; движеха се все по-високо, все по-бързо под небето, изпълнено със сияещи облаци. Планинските дървета отдолу сякаш гъмжаха от гротескни силуети. Вятърът виеше, черни форми се разбягваха пред него. Земята се забули с тъмни вълни, щом скоростта му нарасна. Вятърът се превърна във виещо животно, макар той да не усещаше нито неговия студ, нито неговия натиск.

Най-накрая отпред му увисна огромен тъмен силует. Беше наполовина опрян върху планински склон, изпъстрен тук-там със светли петънца. Със здрави стени, с тежки кули, той се извисяваше в небето като замък, голям поне колкото Рондовал, но в много по-добро състояние.

В будния му сън последва прекъсване, но след миг той отново потъна в него. Усещаше студ, влага. Стоеше пред масивни двойни порти, обковани с тежко желязо, на които висяха огромни халки. Върху тях беше гравирана фигура на змия, в която бяха забити клинове; над нея бе надвиснал разпънатият образ на огромна птица. Къде се намираха тези порти той нямаше представа, но изведнъж те му се сториха познати — сякаш постоянно се бяха мяркали в други, забравени негови сънища. Залитна леко напред и осъзна, че хладината, която усещаше, обвива самите порти като невидима аура и става все по-голяма с всяко, дори и най-малкото негово приближаване към тях.

Пламъци горяха мълчаливо и от двете му страни. Обзе го силно желание да мине през портите, но нямаше представа как би могъл да го направи. Вратите изглеждаха твърде, твърде грамадни, за да се отворят пред силата на който и да било отделен смъртен...

Събуди се — беше му студено и се чудеше. Придърпа завивките нагоре и се уви по-плътнo в тях. На сутринта си спомни съня, но не каза нищо за него. А на следващата нощ той отчасти се повтори...

Той стоеше отново пред здрачните порти и не си спомняше почти нищо от пътуването дотук, освен няколко определени образа. Този път беше застанал с вдигнати ръце и се молеше на дъвен език на вратите да се отворят. Те се подчиниха с мощно скърцане и леко се открянаха навън. От тях повя лек ветреца и ледена хладина, проточиха се филизи от мъгла и се разнесе далечен вой. Той се приближи, за да влезе...

Всяка нощ от тази първа седмица на пътуването той се връщаше към този сън и навлизаше все по-дълбоко в него. Щом мина през портите, загуби своите пламтящи придружители. Останал сам, той се носеше през опустошен пейзаж — сив и бронзов, черен и кафяв — под тъмно, набраздено от червени ивици небе, където едно едва мъждукащо кълбо с меден блясък висеше неподвижно там, където може би беше западът. Това беше царството на сянката и камъка, на пясъка и мъглата, на студените, виещи ветрове, внезапните огньовете и бавните, пълзящи същества, които отказваха да се проектират в неговата памет. Това беше царство на зловещи, живи светлини, на тъмни пещери и разрушени статуи с чудовищни форми и изражения. Някаква частица от него сякаш съжаляваше, че с такова удоволствие се бе заел с това...

През онази нощ той видя съществата — люспести, груби чудовища, дългоръки, прегърбени пародии на човеци, които се плъзгаха, подскачаха, привеждаха се в преследване на него — самотника. Пол тичаше през пустия пейзаж, обзет от предчувствия.

Когато премина между две високи каменни колони, той извика. Намираше се върху скалист склон, от който нямаше изход. Съществата навлязоха и го награбиха. Повалиха го на земята и започнаха да го разкъсват. Удряха го, деряха го, а под тях земята ставаше все по-тъмна.

Едно от съществата извресна рязко и се дръпна назад от ужасното сорище. Дългата му люспеста десница се беше превърнала в къс, блед израстък. Останалите се закискаха подигравателно и се нахвърлиха върху него. Сграбчиха мятащото се създание, после отново насочиха внимание към тялото на земята. Наведоха се напред и започнаха да го дърпат и хапят. То вече изобщо не приличаше на човешко тяло. Но това не означаваше, че не прилича на нищо.

Под влажното им нашествие то се беше променило и се бе превърнало в нещо по-голямо, нещо, което на вид приличаше на самите тях. От своя страна звярът, който държаха, за да гледа, се бе свил и бе станал по-мек, по-светъл, по-странен.

Беше се превърнал в човек — по форма и излъчване.

Двамата, които го държаха, го блъснаха и той падна. Междувременно бяха оставили на мира демоничното нещо там, на земята. Всички се бяха отдръпнали от него. Крайниците му се гърчеха, мъчеше се да стане.

Накрая се вдигна на крака, спъна се, после се втурна напред и премина с вой между колоните. Тъмните силиуети веднага нададоха остри викове и като се блъскаха и деряха, хукнаха да преследват бягащия мъж, рожба на размяната, а онзи, който някога някак си беше плът от неговата плът, се присъедини към преследвачите.

Пол чу смях и се събуди, за да открие, че е бил неговият собствен. Той рязко секна, но младежът лежа още дълго, взрян през тъмните корони на дърветата в огрените от луната облаци.

Един ден пътуваха в каруцата на някакъв фермер и неговия син, после половин ден придружаваха някакъв амбулантен търговец. Освен че срещнаха един друг търговец и един лекар, пътуващи в обратна

посока, те не видяха жива душа чак до втората седмица. Едва тогава, през един слънчев следобед, те съзряха в далечината пред себе си прашните, тъмни силуети на малка групичка хора.

Когато най-накрая настигнаха пътниците, беше вече късен следобед. В групичката бяха един стар магьосник, Ибал Шенсон, придружаван от чираците Нурф и Сухуй и десет прислужници. Четирима мъкнеха носилката на Ибал.

Пол заговори първо с Нурф — дребничък, слаб, мустакат младеж с дълга тъмна коса — тъй като той вървеше най-отзад.

— Добра стига — рече той. Младежът се обърна с лице към него, като незабележимо описа дъга с дясната си ръка.

Както се случваше все по-често, когато се сблъскваше с изяви на Изкуството, второто зрение на Пол веднага се включи в играта. Той видя една мъждукаща сива нишка с примка накрая да се приближава към главата му. Но драконовият белег изтуптя съвсем леко, той вдигна ръка и отхвърли примката.

— Ей! — обади се той. — Така ли трябва да поздравяваш своите събрата спътници?

Очите на другия се разшириха, ъгълчетата на устата му се извиха нагоре — беше го оценил.

— Приемете моите извинения — отвърна той. — Знае ли човек кого ще срещне по пътищата. Просто предпазвах господаря си. Не разбрах, че си ни брат по изкуство.

— Е, сега разбра.

— На сборището в Белкен ли отиваш?

— Да.

— Ще говоря с господаря си. Той без съмнение ще те покани да ни придружиш.

— Давай.

— За кого да предам, че го поздравява?

— Пол Детсън... А това е Миша ръкавичка.

— Много добре.

Той се обърна и забърза да настигне носачите. Пол и Миша ръкавичка го последваха.

Пол погледна над рамото на чирака и успя да съзре стария магьосник, преди онзи да се обърне към него. Увит в сини одежди, със сив шал, метнат на раменете му, и с кафяво чердже, покриващо скута

му. Беше трудно да се прецени едър ли е, или дребен, макар да създаваше впечатление, че е малък и крехък. Носът му беше остър, очите — бледи и хлътнали; дълбоки бръчки прорязваха бузите и челото му, по кожата си имаше петна; косата му беше гъста, дълга, тъмна и много черна. Изглеждаше като перука, тъй като брадата му беше сива и проскубана. Ръцете не се виждаха — бяха под черджето.

— Ела по-близо — изхъхри той, обърна глава към Пол и присви очи.

Пол се приближи и щом усети дъха на стареца, задържа своя.

— Детсън? Детсън? — попита мъжът. — Откъде идваш?

— От замъка Рондовал — отвърна Пол.

— Мислех си, че този замък е пуст. През всичките тези години...

И кой сега е господар там?

— Аз.

Кафявото покривало се размърда. Показа се ръка с едри стави и тъмни вени. Тя бавно се протегна към дясната китка на Пол и го подръпна за ръкава.

— Запретни го, ако обичаш.

Пол се протегна и запретна ръкав.

С два протегнати пръста Ибал опипа драконовия белег. После се изкиска и вдигна очи, втренчен някъде зад Пол.

— Така е, както казваш — отбеляза старият магьосник. — Не знаех за тебе... Макар да виждам, че те тревожи не едно изплъзващо се нещо от миналото на Рондовал.

— Може и така да е — отговори Пол. — Но ти откъде разбра?

— Те кръжат около тебе като рояк светулки — произнесе Ибал, все още взрян зад него.

Пол съзнателно превключи на второто си зрение, но не забеляза нищо, което да прилича на кръжащ рояк насекоми.

— Аз самият не ги виждам...

— Много ясно — отвърна другият. — Без съмнение, те постоянно са били около тебе... а и, разбира се, ти ще ги виждаш по различен начин, ако изобщо ги забележиш. Знаеш как се разминават възприятията на магьосниците — зависи кой на какво набляга.

Пол се намръщи.

— Или пък не знаеш? — попита Ибал.

Когато Пол не отговори, старият магьосник продължи да се взира, присвил очите си до тесни цепки.

— Сега вече не съм толкова сигурен — рече той. — Отначало мислех, че объркаността на светлините ти е просто много хитро прикритие, но сега...

— Светлините ми ли? — попита Пол.

— При кого си чиракувал... и кога си преминал през посвещаване? — настоя другият.

Пол се усмихна.

— Израснах далече оттук — отвърна той. — На едно място, където нещата не се правят по този начин.

— Ах, но ти си Луд жезъл! Пази Боже от Луди жезли! И все пак... ти не си съвсем объркан... Пък и всеки с този белег... — той отново кимна към десницата на Пол, — ... трябва да притежава инстинкт за Изкуството. Интересно... Та значи, защо отиваш в Белкен?

— Да се уча... Да понауча едно-друго.

Старият магьосник се изкиска.

— А пък аз отивам ей така — защото ми се иска — рече той. — Наричай ме Ибал и пътувай заедно с мене. Добре е, когато има някой непознат, с който да си говориш... Значи, твоят слуга не е брат в Изкуството?

— Не, пък и Миша ръкавичка всъщност не ми е слуга. Той ми е спътник.

— Миша ръкавичка ли каза? Май и преди съм го чувал това име. Май има нещо общо със скъпоценните камъни, а?

— Не съм бижутер — припряно се намеси Миша ръкавичка.

— Няма значение. Утре ще ти разкажа някои неща, които сигурно ще са ти интересни, Детсън. Но до мястото, където смятам да бивакувам, има повече от два километра. Така че давай да побързаме. Ей, давай! Напред!

Прислужниците вдигнаха носилката и поеха напред. Пол и Миша ръкавичка заеха позиция зад нея и я последваха.

Тази нощ те разположиха бивака си сред развалини, които някога може би са били малък амфитеатър. Пол дълго лежа разтревожен — страхуваше се от сънищата, които можеха да го връхлетят. Все още не

беше казал нищо на никого за тях, защото на дневна светлина нещата от сънищата му изглеждаха далечни. Но щом се спуснаше покоят и огънят догореше, най-дълбоките сенки сякаш се изпълваха с лица. Като че ли някаква призрачна публика, способна да вижда през пашкула на съня, се беше събрала, за да наблюдава пътуването му към царството на злокобните светлини, пищящите ветрове и жестокостта. Потръпна и дълго се вслушва. Очите му се стрелкаха насам-натам. Не познаваше магия, която би повлияла на онова, което сънуваше. И отново се зачуди — какво ли беше значението на тези сънища? Отчасти — съзнанието му бе на човек, чиято култура би ги разглеждала като прояви на психопатология, отчасти — с новопробуденото съзнание, че тук, на това място, веднага би могло да се намери и друго обяснение. После мислите му го отнесоха към срещата с магьосника, опитал се да го убие в Рондовал. Сънищата бяха започнали веднага след това и той се зачуди дали пък не съществува връзка между тези две неща. Дали онзи, преди да умре, не му беше наложил някакво заклинание, което да тревожи съня му? Съзнанието му се замъгли, приспивно от постоянното цвъртене на насекомите в далечната гора. Зачуди се какво ли би направил Марк. Сигурно щеше да потърси някакво лекарство, с което да блокира всичко това. Съзнанието му отново се понесе...

Движението. Сега му беше съвсем познато. Страхът си беше отишъл. Имаше само някакво предчувствие сред бързата, несвързана поредица от образи, покрай които се носеше. Ето ги портите и...

Прекъсна. Всичко прекъсна. Стоеше вцепенен пред образа на леко открехнатите порти. Те избледняваха — невестествени, прозрачни — изгубваха се, а някаква ръка го беше хванала за рамото. Искаше му се да изкрещи, но това трая само миг.

— Всичко вече е наред — прошепна му някой и ръката го пусна.

Пол се опита да извърне глава, да седне. Откри, че не може дори да помръдне. Един едър човек, чието лице беше почти скрито от качулка, се изправяше, застанал до него на колене. Пол си помисли, че мярва част от светъл мустак и — невъзможно! — блестящ зъб с коронка.

— Защо тогава не мога да помръдна? — прошепна той през стиснатите си зъби.

— За мене беше много по-лесно да наложа общо заклинание върху целия лагер, отколкото да избирам.

Трябваше да събудя тебе и да оставя другите да спят. За нещастие, парализата е част от това.

Пол заподозря, че това е лъжа, ала не виждаше начин да провери.

— Видях, че сънят ти е тревожен. Реших да ти дам облекчение.

— Как така разбираш, че нещо тревожи нечий сън?

— Аз съм нещо като специалист по онова, с което ти предстои да се сблъскаш.

— Онова същество...?

— В съня ти нямаше ли една голяма врата?

Пол помълча известно време.

— Да — каза той най-накрая. — Имаше. Но нима ти ми внушаваш сънищата?

— Не съм аз внушителят. Дори не съм дошъл тук, за да те освободя от него.

— Ами защо тогава?

— Пътуването ти до Белкен...

— Ти май всичко знаеш.

— Не бъди нахален. Тъй като интересите ни могат и да съвпадат, аз се опитвам да ти помогна. Разбирам повече от тебе от някои сили, които упражняват влияние над тебе. Правиш сериозна грешка, като обикаляш по света и се представяш наляво-надясно. Знаеш ли колко усилия хвърлих, докато изтрия спомена за името и произхода ти от съзнанието на Ибал и на всички от неговата компания! Утре сутринта той ще си спомни за тебе само това, че си Луд жезъл, тръгнал за Белкен. Дори ще се обърка, като те види. Ако пак те попита за името, пригответи си някое и го използвай, докато стигнете до Белкен. Рондовал все още има врагове.

— Разбрах го донякъде, когато се опитаха да ме убият.

— Кога?! Къде?!

— Малко преди седмица. Там, вкъщи.

— Това не го знаех. Значи, започнало се е. Може би известно време ще си в безопасност, ако останеш инкогнито. Ще изплакна косата ти с ето този химикал, който нося, и ще скрием бялата ивица. Много бие на очи. После трябва да скрием и драконовия белег.

— Как?

— Относително проста работа. Ти как виждаш проявите на силите, докато правиш заклинания?

Пол усети, че косата му се навлажнява.

— Обикновено като цветни нишки — конци, струни, върви.

— Интересно. Е, много добре. Представи си, че увивам китката ти в нишки с телесен цвят — толкова нагъсто, че изцяло да покрият белега. Това по никакъв начин няма да попречи на работите ти. Когато искаш да го откриеш, само трябва да извършиш ритуала на развиването.

Пол усети, че хващат ръката му и я повдигат.

— Кой си ти? — попита той. — Откъде знаеш всичко това?

— Аз съм магьосник, който никога не биваше да се появява, и съм свързан по странен начин с твоя дом.

— Роднини ли сме?

— Не. Дори не сме приятели.

— Тогава защо ми помагаш?

— Усещам, че ако продължиш да съществуващ, това може да ми е от полза. Ето. Виж колко хубаво стана — нищо не личи на ръката ти.

— Ако наистина искаш да ме предпазиш от нещо, редно е и да ми поразкажеш нещо за това.

— Не смятам, че това би било най-уместно. Първо, може и нищо да не ти се случи и в такъв случай бих ти съобщил информация, която е по-добре да не знаеш. Второ, незнанието ти може също да ми е от полза.

— Виж какво, господине, някой вече ми е вдигнал мерника. Хич не ми се иска изведнъж пак да се впусна в някой магьоснически дуел.

— О, ако побеждаваш, нищо лошо няма в тях. Такъв ли беше опитът да те убият?

— Да.

— Е, все още си жив и здрав.

— Да, кажи-речи...

— Добре си, момчето ми. Това те държи нащрек. А сега май ще е по-добре да направим чертите на лицето ти малко по-грубички и мъничко да поизсветлим очите ти. Да ти сложим ли и една брадавица на носа? Не? Ами тогава — интересен белег на бузата ти? Да, бива...

— И няма да ми кажеш името си?

— То няма да ти говори нищо, но ако го знаеш, това по-нататък може да ми навлече неприятности.

Пол нареди на драконовия белег да оживее, като се надяваше прикритието върху ръката му да скрие това от второто зрение на другия. Когато той затуптя, онзи не показа реакцията си с никакъв звук. Пол изпрати силата нагоре-надолу по десницата си и я освободи от парализата. После я насочи към врата си... Вече можеше да поизвърща глава. Най-добре беше засега да остави останалото така, както си беше. Знаеше, че е трудно да симулираш катаlepsия.

Ръцете продължаваха да се движат над главата му. Лицето на другия все още оставаше извън полезрението му, Пол призова една дебела сива нишка и усети призрачното ѝ присъствие около пръстите си.

— Сега всички те ще си помислят, че си бил в Хайделберг.

— Какво каза?! — попита Пол.

— Смътен намек — отвърна бързо другият. — Един наистина добър магьосник познава места и отвъд това, нали знаеш...

Пол остави енергията да пулсира из тялото му и напълно да го освободи от парализата. Претърколи се встрани и замахна рязко със сивата нишка. Тя се промъкна напред и се уви в примка около китките на мъжа. Щом я стегна, онзи се надигна.

— А сега ще те питам пак за същото — натърти Пол.

— Ама че глупак излезе, Луд жезъл!

Нишката се загърчи в ръцете на Пол и по ръката му премина усещане като от електрошок. Не можеше да я пусне, а драконовият белег сякаш гореше. Отвори уста да изкрещи, но не излезе нито звук.

— Голям късмет имаш — беше последното нещо, което чу да казва мъжът, преди бурята да връхлети в мозъка му и той да се строполи.

Зората тъкмо беше одраскала небето на изток, когато той отвори очи. Бяха го събудили гласовете на прислужниците на Ибал, докато събираха багажа и се приготвяха да вдигнат бивака. Пол вдигна ръце към слепоочията си, опитвайки се да си спомни колко точно е изпил...

— Кой си ти? Къде е Пол?

Извърна глава и видя Миша ръкавичка, който се беше втренчил в него, опрял ръце на кръста си.

— Имам ли белег на бузата? — попита той и вдигна длан да я опипа.

— Имаш.

— Вслушай се в гласа ми. Не го ли познаваш? И кичурът в косата ми ли го няма?

— О... Разбрах. Да, няма го никакъв. Сега пък защо си се маскирал?

Пол стана и започна да си събира нещата.

— Ще ти разкажа, докато вървим.

Той огледа земята, търсейки следи от нощния си гост, но мястото беше скалисто и не бяха останали никакви отпечатъци. Докато следваха слугите на Ибал, Миша ръкавичка спря и посочи туфа повехнал храсталак.

— Това как ти се вижда? — попита той.

Три мумифицирани заека висяха сред преплетените клонки.

Пол поклати глава и отмина.

III.

В началото си беше доста травматизиращо — гледки, звуци... — всички тези нови неща, които срещнахме извън Рондовал. През първите няколко дни се носех близо до Пол, кръжах наоколо, усещах всичко, което обхващах, опознавах законите, управляващи нови групи явления. Пътуването, открих аз, разширява, защото с времето започнах да се разпростирам над все по-големи площи. Моята малка шега. Разбрах, че разширяването ми поне отчасти зависи от увеличаване брой зрими неща, чиято същност всмуквах в себе си, докато пътувахме — и отчасти в съответствие със законите на Бойл и Чарлз, които извадих от ума на Пол една вечер, когато той започна да си спомня за студентския живот. Но не мога съвсем честно да смятам себе си за газ. Макар че съм прикован към физическата равнина, тук не съм проявен напълно и мога частично да се оттегля с лекота; изцяло е по-трудно. Ограничавам се върху дадена площ и се движа с помощта на собствената си воля. Не съм сигурен как става и това. Осъзнах обаче, че цялостният ми обем се увеличава и че способността ми да извършвам физически действия се подобрява — също както стана със зайците. Реших да гледам на цялото пътуване като на образователно преживяване. Всяко ново нещо, което научавах, би могло в крайна сметка да има някакво значение в моето търсене на самоличност и цел.

И аз научавах все нови и нови неща — някои от тях — безкрайно странни. Например, когато мъжът с наметалото и качулката се появи сред групата, усетих лека вълна като от тих ветреца, ала тя беше нематериална; чух нещо като ниска нота и видях маса плуващи цветове. После всички, включително и човекът, който стоеше на пост, заспаха. Последваха още движения, цветове и звуци. След като наскоро научих значението на думата „субективен“, мога спокойно да кажа, че всички те бяха точно такива, а не осезаеми. След това наблюдавах с интерес как той промени спомените на спящите, отнасящи се до Пол. Разбрах, че съм изключително чувствителен към магическите лъчения. Усещах, че сякаш лесно бих могъл да променя онова, което той

правеше. Ала не виждах причина да го направя и затова просто наблюдавах. Съдейки по малкото ми познания за тези неща, ми се струваше, че този има необикновен стил — начинът, по който местеше силите между равнините, беше особен. Да. Внезапен спомен за един случай на насилие засили това мое впечатление. Той беше странен, но аз виждах как прави всичко.

После той застана до Пол и стоя доста дълго — не можех да се сетя какво смята да прави. Използваше някаква сила, различна от тази, която беше използвал само преди минути, и аз не я разбирах. Когато протегна ръка и докосна рамото на Пол, нещо в мене се сгърчи в спазъм. Защо — не знаех, но се преместих по-наблизо. Бях свидетел на целия разговор и на трансформациите в облика на Пол. Когато мъжът покри драконовия белег, изведнъж открих, че ми се иска да закрещя: „Не!“ Но, разбира се, аз нямах глас. Докато гледах как прави това, се раздражих, макар и да знаех, че белегът е останал недокоснат под заклинанието. Знаех още, че Пол може да разруши това заклинание, когато си поиска. Какво ми каза тази реакция за самия мене, не бих могъл да кажа.

Но после, когато Пол стана и последва кратка и бърза размяна на сили между двамата мъже, се втурнах към Пол и проникнах в тялото му, за да проверя за увреждания. Не открих нищо, което да ми изглежда трайно увредено, и затова го оставих в покоите на съня.

След като се оттеглих, се заех да издирвам другия. Не бях сигурен защо, нито пък какво трябва да правя, ако успея да го намеря. Но той си беше тръгнал бързо и наоколо нямаше нито следа от него, така че въпросите останаха да висят.

Тъкмо тогава се натъкнах на зайците и ги унищожих, а също и храста, под който се бяха сгушили. Веднага се почувствах по-силен. Започнах да гадая защо изобщо съм реагирал така. Питам се и какво стои зад тези ми реакции и дали съм създаден за толкова безплодна функция като самонаблюдението.

Никой от компанията, включително и Ибал, изглежда не забелязваше променения външен вид на Пол. И никой не се обръщаше към него по име. Сякаш всеки от тях го бе забравил и му беше неудобно да разкрие това пред останалите. Обикновено тези, които го

заговаряха, се обръщаха към него с „Луд жезъл“ и на Пол дори не му се наложи да използва името, което си беше подготвил. Той едновременно се радваше на защитната си промяна, но и се ядосваше, че Ибал бе забравил намерението си да му разкаже нещо за Рондовал. Каквото и да беше то. Той не смееше и да подхване нещо за Рондовал, тъй като не знаеше доколко силно е заклинанието на непознатия.

Две вечери по-късно, когато седнаха да хапнат, Ибал подхвана със странен глас:

— Е, Луд жезъл, разкажи ми какви са ти плановете — рече той, докато предъвкваше нещо меко и кашкаво с няколкото си останали зъба. — Какво смяташ да правиш на събора?

— Да уча — отвърна Пол. — Бих искал да се запозная с някои практикуващи колеги и да придобия повече опит в Изкуството.

Ибал се изкиска с влажен смях.

— Защо не излезеш и кажеш, че търсиш покровител за своето посвещаване? — попита той.

— Ще бъде ли уместно? — на свой ред попита Пол.

— Ако някой майстор те подкрепи.

— И каква е ползата?

Ибал поклати глава.

— Трудно ми е да повярвам, че си толкова наивен. Ти къде си израсъл?

— На едно място, където подобни въпроси никога не са възниквали.

— Предполагам, че мога да ти повярвам, ако се опитам, тъй като ти наистина си Луд жезъл. Добре. Честно казано, понякога намирам невежеството за много освежаващо. Преминаването през ритуалите, включени в посвещаването, ще даде в резултат подреждане на твоите светлини. Това ще ти позволи да управляваш по-големи количества от енергията, която просмуква всичко. То ще позволи силата ти да нарасне — нещо, което не може да стане иначе.

— А този път в Белкен, по време на събора, ще има ли посвещавания?

— Да. Аз смятам Нурф да бъде посветен там... Защото усещам, че Сухуй все още не е готов. — Той посочи към по-едрия от чираците си — младеж с тъмни очи и светла коса. Сухуй се намръщи и отмести поглед.

— И след като един чирак мине през посвещаване, той вече е самостоятелен, така ли? — попита Пол.

— Да, макар че обикновено след това остават още известно време със своя господар, за да научат някои тънкости в Изкуството, които може да са пренебрегнали, докато са изучавали основите.

— Е, ако не успея да си намеря покровител, май ще трябва самичък да се оправям в живота.

— Ако познаваш опасностите на посвещаването...

— Не ги познавам.

— Смъртта и лудостта са най-главните. От време на време се случва да спохождат неколцина, които все още не са били готови.

— Мога ли да взема няколко урока, така че да съм напълно подготвен?

— Можем да го уредим.

— Тогава бих искал.

— В такъв случай, аз ще стана твой покровител — в замяна на твоята добра воля спрямо мене в бъдеще. Винаги е добре да имаш и някой друг приятел от занаята.

Тази нощ сънищата за портите и за странната земя отвъд нея не се върнаха, нито пък през някоя от останалите нощи до пристигането им на събора. Дните си минаваха по един и същи начин и те продължаваха да пътуват, докато най-накрая само промененият му външен вид напомняше на Пол, че наистина се е случило нещо необикновено. Когато се заизкачваха нагоре, теренът се промени, макар и наклонът да беше по-полегат, отколкото онзи, когато слизаха от Рондовал. Самият Белкен беше огромен, черен връх, приличащ на кучешки зъб. Беше изпъстрен с многобройни пропасти, а по него не растяха никакви дървета. Онази вечер, когато го съзряха за първи път, той сякаш беше очертан със слаба бледа светлина. Миша ръкавичка дръпна Пол настрани и те се спряха, за да го погледат.

— Сигурен ли си, че знаеш в какво ни въвличаш?

— Ибал ми описа накратко ритуалите на посвещаването — отвърна Пол, — и ми създаде представа, какво да очаквам на различните етапи.

— Не точно това имах предвид — възрази Миша ръкавичка.

— Ами какво тогава?

— В Рондовал някакъв магьосник се опита да те убие. Миналата седмица пък се появи някакъв друг очевидно, за да ти помогне. Имам чувството, че си забъркан в нещо гадно и магьосническо... И ето те на тръгнал си да навлизаш сред цялата тази омагьосана сган и да опитваш нещо твърде опасно, ако не си минал обичайната подготовка!

— От друга страна — отвърна Пол, — вероятно това е най-доброто място, където бих могъл да разбера какво точно става. А и съм сигурен, че ще намеря как да използвам допълнителната сила и проникателност, които бих могъл да придобия след посвещаването.

— Наистина ли имаш доверие на Ибал?

Пол сви рамене.

— Май ми се налага — до някаква степен...

— Освен ако още сега не решиш да зарежеш играта.

— Това ще ме върне пак там, откъдето тръгнах. Не, благодаря.

— Но ще имаш време по-добре да обмислиш нещата и може да намериш друга линия на разследване...

— Да — отвърна Пол. — Ще ми се да беше така. Но усещам, че времето е нещо, което не бих могъл да си позволя да пилея.

Миша ръкавичка въздъхна и се извърна.

— Тази планина ми изглежда зловеща... — пророни той.

— Май съм съгласен с теб.

На следващата сутрин, след като минаха през възвишенията, стигнаха до нисък хребет и спряха. Под източния склон се беше ширнало нещо, излязло сякаш от сънищата или от приказките: искрящо сборище от кремави кули и златни шпиллове сред сгради, които изглеждаха така, сякаш бяха изрязани от масивни скъпоценни камъни; над блестящите пътища се извисяваха ослепителни арки, колони от кехлибар, дъгоцветни фонтани...

— Богове! — възкликна Пол. — Нямах представа, че изглежда така!

Ибал се разкиска.

— Кое му е толкова смешното? — попита Пол.

— Човек е млад само веднъж. Нека да бъде изненада — отвърна старият магьосник.

Пол продължи озадачен. С напредъка на деня градът мечта позагуби своя блясък. Първи стихнаха искренето и дъгите; след това и цветовете започнаха да избледняват. Над сградите се спусна мараня, а след нея сивота покри гледката. Зданията сякаш се смалиха, а някои от шпиловете и по-високите колони изобщо изчезнаха. Прозрачните стени помътняха и започнаха да се движат — с леко, плискащо движение. После изчезнаха фонтаните и арките. Сега той сякаш гледаше града през опушено, криво стъкло.

Когато седнаха да обядват, Пол се обърна към Ибал:

— Добре, изненадан съм, а сега съм и няколко часа по-стар. Какво стана с града?

Ибал почти се задави с кашата си.

— Не, не — успя само да каже. — Изчакай да стане време за вечеря. И гледай какво става.

Пол точно така и направи. Докато слънцето пълзеше на запад и сянката на върха падаше над мъглявите очертания на сградите, плисъците спряха и стените започнаха да възвръщат нещичко от предишния си блясък. Пол и Миша ръкавичка продължаваха да се взират. Щом сенките се удължиха, градът сякаш започна да расте — отначало бавно, после — все по-бързо и по-бързо, докато се смрачаваше. Самата мъгла сякаш започна да се разсейва и сред нея отново започнаха да се виждат очертанията на по-високите постройки. Когато се приближиха още повече, дочуха и шуртенето на фонтаните. Цветовете отново наситиха очертанията на сградите. Кулите, колоните и арките придобиваха все по-голяма плътност.

Когато стана време за вечеря, те бяха съвсем близо, а градът наподобяваше утринния си вид. Мъглата продължи да се разсейва. Те спряха да се нахранят, без да откъсват очи от гледката.

— Е, сети ли се? — попита Ибал и започна да бърка тъмния бульон с лъжицата.

— Май по различно време този град представлява нещо различно — отвърна Пол. — Значи, очевидно не е това, което изглежда, и значи е омагьосан по някакъв начин. Нямам представа какво всъщност представлява и защо се променя.

— Всъщност, там има няколко пещери, колиби и палатки — обясни Ибал. — Всеки път по жребий на някой от магьосниците се възлага отговорността да приведе мястото в ред за събора. Обичайната

практика е отначало да изпращат там чираците си и някои слуги. Те чистят и поправят постройките, опъват шатрите и се грижат за удобствата. После чираците се упражняват със заклинания да му придадат приятен вид. Обаче различните чираци имат различни способности и тъй като това е само временна работа, рядко се използват първокласни заклинания. Затова градът е красив от залез-слънце до зори, но с напредването на деня започва да се колебае. Най-зле е по обяд и тогава можеш да мернеш какво всъщност стои зад всичко това.

— Заклинанията и вътре в града ли важат?

— Наистина е така, Луд жезъл. Скоро сам ще видиш.

Докато наблюдавах, искренето се появи отново — отначало слабо, после — все по-силно.

Стигнаха в подножието на Белкен вечерта и навлязоха в сияйния град. Първата арка, през която минаха, беше направена от клонки, вплетени една в друга. Изглеждаше като направена от мрамор, по който в сложни фигури се преплитаха златни жилки. Безбройни светлинки се носеха във въздуха на височина няколко човешки боя. Пол въртеше глава насам-натам и се дивеше на чудесата. За разлика от всички градове, в които беше попадал досега, този изглеждаше чист. Пътят под краката им беше неестествено блестящ. Сградите изглеждаха крехки и прозрачни като яйчени черупки, филигранни капаци закриваха прозорци с причудливи форми сред стени, покрити с орнаменти от скъпоценни камъни. Имаше балкони и високи мостове и сводове, под които се разхождаха богато облечени мъже и жени. По отворените витрини на магазините бяха наредени магически предмети, а из целия град имаше клетки с екзотични зверове. Някои от тях дори обикаляха, без да причиняват никому вреда, сякаш разглеждаха града. От един мангал на ъгъла се надигаха плътни облаци червен дим, а до него магьосник с тюрбан нареждаше нещо. Високо-високо над улицата димът изписваше във въздуха демонично лице и тяло. От няколко посоки се чуваха звуци от флейти, струнни инструменти и барабани. Импулсивно Пол измъкна китарата си, настрои я, метна ремъка през рамо и започна да свири. Продължаваха да вървят. Усети, че драконовият му белег невидимо тупти, като отзвук от обкръжаващите

ги магии. Яркоцветни птици в златни и сребърни клетки заизвиваха трели в отговор на песента му. Неколцина минувачи извърнаха лица към него. Високо над тях върхът излъчваше меко сияние, сякаш около него хвърчаха рояци светулки. А още по-високо в чистото небе бяха изгрели звездите. Повя хладен ветреца и донесе миризмите на екзотични благовония, на парфюми и сладкия мирис на горящи цепеници.

Миша ръкавичка душеше и се заслушваше, пръстите му тръпнеха, очите му се стрелкаха.

— Трудно ще е да усетиш какво можеш да откраднеш на такова място, където нищо не е онова, което изглежда — отбеляза той.

— Тогава защо не приемеш, че си излязъл в почивка?

— Май няма да стане — отвърна Миша ръкавичка, взрян в едно демонично лице, което го гледаше иззад високата решетка на прозореца отляво. — Може би по-скоро ще приема, че това упражнение е част от задължителното образование...

Ибал, който на всеки завой гракваше по някоя заповед на прислужниците си, явно знаеше пътя до мястото, където щеше да отседне. Както Пол разбра по-късно, открай време той отсядаше все на едно и също място. Всеки път то изглеждаше по коренно различен начин — осведоми го един от по-възрастните прислужници. Тук ориентацията беше по-скоро въпрос за познаване на разположението на сградите, а не за изгледа им.

Покоите, в които ги въведоха като гости на Ибал, изглеждаха разкошни и елегантни и макар че всичко беше покрито с измамния блясък на великолепието, Пол забеляза, че солидните на вид стени сякаш поддаваха, когато се облегнаше на тях; понякога гладките подове се оказваха грапави под стъпалата му, а столовете не бяха така удобни, както изглеждаха.

Ибал ги бе пуснал, казвайки им, че има намерение да си почине и че ще ги представи на служителите по посвещаването на другата сутрин. Така че след като се изкъпаха и преоблякоха, Пол и Миша ръкавичка отново излязоха да поразгледат града.

Кълба от бяла светлина осветяваха най-главните улици. Разноцветни топки допълваха феерията. Преминаваха покрай тайфи от младежи. Дочутите разговори приличаха на размислите на философи. Групи от старци пък призоваваха сили, за да си правят най-различни

шеги — например облачето, което плуваше точно под една арка, изведнъж започваше да трещи и изливаше дъжд върху минаващия под нея. Чуваше се гръмкният смях на спотаилите се в сенките и прилични на джуджета господари.

Пол и Миша ръкавичка изтръскаха от себе си влагата и продължиха по тясно стълбище, спускащо се към крива улица. Тя бе осветена по-слабо от онези горе — над нея се носеха сини и червени светлини, по-слаби и дори едва мъждукащи.

— Този път може да се окаже и интересен — изтъкна Миша ръкавичка, опрян на парапета над уличката.

— Нека слезем и хвърлим по едно око.

Изглежда тук беше място, където магьосниците се подкрепяха. Покрай уличката бяха наредени заведения, предлагащи храна и напитки — и на закрито, и на открито. Те бавно преминаха покрай всички кръчми, после се върнаха.

— Ей онази ми харесва — посочи Миша ръкавичка надясно. — Можем да седнем на някоя от празните маси под навеса и да гледаме кой минава.

— Добра идея — рече Пол. Те влязоха под навеса и седнаха.

На вратата почти веднага изникна дребен, мургав, усмихнат мъж, облечен в зелен халат.

— И какво ще заповядат господата? — попита той.

— Бих искал чаша червено вино — отвърна Пол.

— Моето да е бяло и почти кисело — обади се Миша ръкавичка.

Мъжът им обърна гръб и мигом се върна обратно. В ръцете си държеше поднос с две чаши — едната тъмна, другата светла.

— Полезен номер — изкоментира Миша ръкавичка.

— Заклинанието си е лично мое — отвърна онзи.

Когато ги помоли да пуснат монетите, които дължаха, в малкия обръч на една кошница, човекът почти им се извиняваше.

— Навсякъде вече започват да правят така — обясни той. — Пълно е с омагьосани камъчета. Може и вие да имате от тях, без да го знаете.

Но когато минаха през омагьосания кръг, техните монети си останаха монети.

— Тъкмо пристигаме — осведоми го Пол.

— Е, внимавайте да не ви пробутат камъчета.

Той се отдалечи, за да вземе друга поръчка.

Виното беше изключително добро, макар и Пол да заподозря, че част от вкуса му се дължи на магия. И все пак — помисли си той след малко, — какво значение имаше? Понякога външният вид може да бъде много по-важен от съдържанието.

— Мисълта ти едва ли е оригинална — отвърна му Миша ръкавичка, когато го произнесе на глас. — За мене пък има значение, когато си пъхам в джоба някой фалшив скъпоценен камък, който съм мислил за истински.

Пол се изкиска.

— Значи, той е служил на предназначението си.

Миша ръкавичка се разсмя.

— Добре де, добре. Но когато смъртта е замесена, по-добре е да знаеш коя е истинската кама и коя — истинската ръка. След онова, което се случи онази нощ в библиотеката ти, на подобно място бих внимавал много.

— И защо смяташ, че не внимавам?

Прекъсна го приближаването на един рус, добре сложен младеж с изящно изваяни черти и ослепителна усмивка. Беше облечен екстравагантно и се движеше с необикновена грация и увереност.

— Луд жезъл! И Миша ръкавичка! Колко странно, че ви срещам тук! Келнер! Още веднъж от същото за моите приятели! И чаша от най-доброто ви вино за мен!

Той дръпна един стол и седна на тяхната маса.

— Май тази година са се справили по-добре от обикновено — отбеляза той. — Как ви харесва квартирата?

— Ъ-ъ... Чудесна е... — отвърна Пол, щом пристигна келнерът с питиетата.

Младежът махна с ръка и шепата му изведнъж се напълни с монети. Те подскочиха от нея, преминаха в дъга през обръча и се приземиха в кошницата с малко пиротехническо представление.

— Колоритно — усмихна се Пол. — Слушай, би ми било много неприятно, ако ти изглеждам груб, защото ти ни черпиш, но май не си спомням...

Младежът се разсмя. Красивите му черти се извиха във весела усмивка.

— Разбира се, че не можеш, разбира се, че не можеш — каза той.
— Аз съм Ибал, а вие в момента наблюдавате най-изкусното заклинание за подмладяване, изработвано някога — той изтръска една прашинка от яркия си ръкав. — Няма да споменавам и няколкото козметични процедури — добави той.

— Наистина ли?

— Невероятно!

— Да. Готов съм отново да се срещна с моята възлюблена Вони — за две седмици пиршества, любене, добра храна и добро пиене. Това е единствената причина, поради която все още идвам на тези събори.

— Колко... интересно.

— Да. За първи път се срещнахме тук преди кажи-речи триста години и нашите чувства са все така силни след всички изминали векове.

— Впечатляващо — кимна Пол. — Но не се ли виждате и между съборите?

— О, Богове, не! Ако трябваше да живеем заедно, ден след ден, единият от нас без съмнение би убил другия! Две седмици на всеки четири години е точно колкото трябва. — Той се загледа за миг в питието и вдигна чаша към устните си. — Освен това — добави той, — прекарваме доста време след това във възстановяване.

Той отново вдигна поглед.

— Луд жезъл, какво си направил със себе си?

— Какво искаш да кажеш?

— Този бял кичур в косата ти. Какво търси там?

Пол прокара ръка през все още мокрия си перчем.

— Шегичка — усмихна се той.

— Не бих го определил като добър вкус — поклати глава Ибал.
— Някои хора ще те свържат с бедствието на Дет. Аааах!

Те проследиха внезапния му поглед надолу по улицата, покрай един спрял дебелак и двама минавачи, към една жена, която приближаваше под люлеещо се кълбо от синя светлина. Беше средна на ръст, с дълга, тъмна, лъскава коса, с великолепно изваяно тяло под лек, ветреещ се костюм, с нежни, прекрасни черти на лицето. Усмихваше се.

Ибал рязко си пое въздух и се изправи на крака. А след него — и Пол, и Миша ръкавичка.

— Господа, представям ви Вони — обяви магьосникът, щом тя се приближи до масата. Той я прегърна и задържа ръката си около раменете ѝ. — Скъпа моя, по-красива си от всякога. Това са моите приятели Лудият жезъл и Миша ръкавичка. Нека да изпием с тях по едно, преди да поемем по пътя си.

Тя им кимна и той ѝ донесе стол.

— Радвам се да се запознаем — каза тя. — Отдалече ли идвате?

Пол, заплепен от чаровния ѝ глас, усети внезапна, остра самота.

Забрави какво ѝ е отговорил веднага щом го произнесе и прекара следващите няколко минути в съзерцание.

Щом двамата станаха от масата, Ибал се наведе напред и прошепна:

— Косата... Сериозно ти го казвам. Най-добре веднага да я оправиш, иначе служителите по посвещаването могат да те сметнат за непочтен. По всяко друго време, разбира се, не би имало значение. Но когато се стремиш към посвещаване... Е, не му е времето за шеги, ако схващаш какво искам да кажа.

Пол кимна, чудейки се какъв ли е най-простият начин да се справи с това.

— Тази вечер ще се погрижа.

— Много добре. Значи, ще се видим утре по някое време... Не много рано.

— Приятно прекарване!

Ибал се усмихна.

— Ще е приятно и още как!

Пол ги гледаше как се отдалечават, после отново насочи вниманието си към виното.

— Не вдигай рязко поглед — прошепна му Миша ръкавичка, без да мърда устните си, — но от известно време един дебелак се мотае ей там, отсреща.

— Май че го забелязах — отвърна Пол, като стрелна с поглед едрия мъж. — И какво?

— Познавам го — обясни Миша ръкавичка. — Или някога го познавах... по професионална линия. Казва се Райл Мерсон.

Пол поклати глава.

— Това име нищо не ми говори.

— Той е онзи магьосник, за когото съм ти споменавал. Преди повече от двадесет години той ме нае да открадна онези седем статуетки от баща ти.

Пол усети силен подтик да се извърне и да огледа едрият мъж, облечен в сиво и златно. Възпря се.

— ... И изобщо не ти намекна за какво са му, така ли? — попита той.

— Не.

— Според мене са на много сигурно място — при китарата ми.

Когато отново погледна натам, Райл Мерсон говореше с някакъв висок мъж, облечен с черна туника и дълги ръкави, червени панталони и високи черни ботуши. Беше вързал червена кърпа на главата си. Беше с гръб към тях, но малко по-късно се извърна и очите му срещнаха тези на Пол. После двамата бавно тръгнаха нагоре по улицата.

— Ами другият?

Миша ръкавичка поклати глава.

— За момент си помислих, че ми е познат отнякъде, но не... Не знам как се казва и не мога да ти кажа къде съм го виждал преди, ако изобщо съм го виждал.

— Чудя се дали е случайно съвпадение.

— Райл е магьосник, а това е събор на магьосниците.

— Защо мислиш, че той вися тук толкова дълго?

— Може просто да е чакал приятеля си — отвърна Миша ръкавичка, — макар че и аз по едно време се зачудих дали ме е познал.

— Много време е минало...

— Да.

— Ако искаше да се увери дали си ти, можеше просто да дойде и да те заговори.

— Прав си.

Миша ръкавичка вдигна чашата си.

— Пий и да се махаме оттук.

— Добре.

По-късно, когато вечерта утихна, те се върнаха в квартирата си. Не точно защото Миша ръкавичка го беше предложил, но Пол изтъка една сложна поредица от предупредителни заклинания из цялата къща и сложи нож до леглото си, преди да заспи.

IV.

Стига вече философски размисли! Реших. Всичко това е безплодно, защото все още не съм сигурен в нищо, отнасящо се до моето съществуване, философът — това е мъртъв поет и умиращ теолог (измъкнах го една нощ от ума на Пол). Не съм сигурен пък Пол откъде го е научил, но то носеше необходимия заряд от презрение, съответстващ на чувствата ми. Бях се уморил да мисля за положението си. Време беше да направя нещо.

Градът в подножието на Белкен ме изнервяше, но и ме стимулираше. И Рондовал притежаваше своя дял магия — от утилитарните магии и криворазбраните заклинания, та до забравените заклинания, плачещи да бъдат разтурени, и сума ти нови неща, които Пол беше пръснал тук и там. Но това място беше същински склад за магии — едно заклинание покриваше друго, много от тях бяха свързани, някои бяха в сблъсък, във всеки миг се разтуряха стари заклинания и се налагаха нови... Заклинанията в Рондовал ми бяха стари познайници, с които добре знаех как да се справям. Тук силата жужеше или сияеше покрай мене непрекъснато — известна част от нея беше от странна по-странна, а друга — направо заплашителна — и аз не знаех нищо, освен това, че като нищо мога да се сблъскам и с някоя неподозирана смъртоносна сила. Това засилваше ако не съзнанието, то поне бдителността ми. Освен това аз сякаш всмуквах повече сила в себе си само като се движех сред толкова големи концентрации на сила.

Първият знак, че бих могъл да разпитам някого за това, какво точно представлявам самият аз, дойде, когато влязох в града и съзрях съществуването в кулата от червен пушек. Гледах го, докато картината се разсея, и после със задоволство забелязах, че съществуването прие форма, подобна на моята собствена. Приблжих се веднага към разсейващото се създание и се обърнах към него с въпрос.

— Ти какво си? — попитах го аз.

— Момче за всичко — отвърна ми то. — Бях достатъчно глупав, за да позволя на някого да открие как се казвам.

— Не разбирам.

— Аз съм демон — също като тебе. Само че сега съм затворник. Давай, подигравай ми се. Но някой ден ще си го получиш!

— Наистина не разбирам...

— Нямам време да ти обяснявам. Трябва да донеса сума ти лед от върха на планината, за да напълним сандъците в килерите с храна. Господарят ми, проклет да е, е един от тези, дето отговарят за снабдяването тук.

— Ще ти помогна — предложих му аз. — Само ми покажи какво трябва да правя... а докато работим, ще отговориш на въпросите ми.

— Хайде тогава. Към върха.

Последвах го.

Щом се издигнахме към средните въздушни потоци, го попитах:

— Значи, казваш, че и аз съм демон?

— Предполагам. Не се сещам за много други същества, които да създават подобно впечатление.

— Назови някое, ако се сещаш.

— Е, стихийните духове... но те са твърде глупави, за да задават такива въпроси като твоите. Значи, трябва да си демон.

Стигнахме до върха, където научих как да се справям с леда. Оказа се проста вариация на техниката за унищожаване (абсорбиране, която прилагам към живите същества).

Докато се виехме надолу към килерите — като две огромни въртящи се кули от блещукащи кристали — го попитах:

— Откъде идваме ние? Паметта ми не се простира чак толкова надалече.

— Ние сме съставени от потока на универсалната енергия, но по различен начин. Един от най-обичайните начини е нечие мощно магьосническо действие да създаде някой от нас, за да изпълни някаква определена задача — те ни кроят, така да се каже. В този процес ни дават имена и обикновено, след като им свършим работата, ни освобождават. Обаче някой по-слабосилен или по-мързелив магьосник — като моя господар, проклет да е — по-късно може да научи името ти и да те подчини да му служиш — и отново се прощаваш със свободата си! Ето защо можеш да срещнеш доста от

нас, които се занимават с неща, за които далече не са създадени. Свестните магьосници не са чак толкова много, а пък и някои от тях или мързел ги хваща, или пък все бързат... Ах, ако някой можеше да внуши на моя господар, проклет да е, да направи и най-малката грешчица в заклинателните си ритуали!

— И какво ще стане тогава?

— Ами в този миг ще бъда свободен да разкъсам този кучи син на парченца и да офейкам... и да се надявам, че не е оставил някой магьоснически документ, в който да се споменава името ми, или пък че не го е подшушнал на някой сополанко от чираците си. За да си в безопасност, трябва винаги да унищожаваш и жилището на проклетия си бивш господар. А най-добре е да го подпалиш и после да изтрепеш всичките му чираци, дето се мотаят наоколо.

— Ще го запомня — казах му аз, след като отново превърнахме товара си в големи буци лед, подредихме ги в долапите и тръгнахме за още.

— Ама ти никога ли не си го имал този проблем? Никога, нито веднъж?

— Не. Изобщо.

— Ама че странно. Значи, сигурно произхождаш от някое голямо природно бедствие. И това става понякога.

— И такова нещо не си спомням. Помня само някаква много голяма битка, но то едва ли е същото.

— Хммм... Много кръв ли имаше?

— Май че да. Това ли е?

— Не, не мисля, не може да е то само по себе си. Но може да е указание, ако процесът вече е бил започнал.

— Май имаше и някаква силна буря...

— И бурята може да е от помощ. Но дори и това не е достатъчно.

— Е, ами какво да правя тогава?

— Какво да правиш ли? Благодарим се, че никой не ти знае името.

— Че и аз дори не си знам името... тоест, ако изобщо имам име!

Стигнахме до върха, отново се натоварихме и тръгнахме обратно.

— Трябва да имаш име. Всичко си има име. Един от старите ми го каза.

— От старите ли?

— Ама ти наистина си голям наивник! Старите — това са древните демони от онези времена, които хората са забравили, от преди цели векове. За техен късмет са забравили и имената им, така че те си живеят живота, без да ги притесняват разни магьосници, в далечни пещери, по високи върхове, в сърцата на вулкани и в падини на дъното на океана. Ако ги чуеш какви ги приказват... — никой проклет господар не може да те потиска като проклетите господари от едно време. Трудно е да разбереш дали наистина има някаква разлика, защото не познавам никой, дето толкова да няма късмет, че да е служил и на древен, и на съвременен проклет господар. Ала старите са мъдри — как няма да помъдрят, след като съществуват толкова отдавна... Някой от тях може и да знае как да ти помогне.

— Ти познаваш ли случайно някой от тях?

— О, да! По едно време, когато за пореден път бях свободен, живях сред тях — долу в пещерите на Ръмжащата земя, където горещата магма ври и кипи... Ех, какво чудесно, щастливо място! Де да бях там сега!

— А защо не се върнеш?

— Нищо не би ме зарадвало повече! Но не мога да се отдалечавам от гадното заклинание на господаря ми, проклет да е, а пък той няма навика да дава отпуски!

— Колко жалко...

— Жалко я!

Влязохме отново в килера и напълнихме сандъците с лед догоре.

— Е, благодарение на тебе привърших предсрочно — рече демонът, — а проклетият ми господар няма да ме призове отново, докато не разбере, че съм свършил. Ето защо разполагам с няколко минути свобода. Ако искаш, можем да се върнем на върха — оттам се вижда надалече — и аз ще се опитам да те насоча как да стигнеш до пещерите на Ръмжащата земя — макар че входът им се намира на друг континент.

— Покажи ми пътя — отвърнах аз и той се издигна нагоре.

Последвах го.

Обяснението беше доста сложно, но аз тръгнах веднага. Понесох се далече на север, докато стигнах до голямата вода, която на равни интервали се издигаше към звездите, които отразяваше. Там неволно забавих ход. Знаех, че за да продължа пътуването си, трябва да я

прекося, но не беше ми останало и капка желание да продължа. Понесох се озадачено на север, следвайки бреговата линия. Какво ли ме задържаше?

Най-накрая овладях напълно мъглявото си същество. Опитах се да обмисля положението рационално. Не виждах причини да се колебая. Пренебрегнах странната летаргия, която ме беше обзела. Като се насилих да продължа напред, аз преминах над тясната камениста плажна ивица и се понесох над плискащите се, клокочещи вълни.

Усетих, че новата ми решителност започна да се разколебава, но се насилих да продължа, да преодоля странната бариера, поставена пред мене — каквато и да беше тя.

Тъкмо тогава чух глас, който се смесваше с грохота на вълните.

— Бел... ор... — казваше той. — Бел... ор...

Слушах и ме обземаше все по-голям страх.

— Бел... ор... — повтаряше гласът. — Бел... ор... Бел... ор... Бел... ор... — и отново, и отново, и отново.

Осъзнах, че някаква част от мене веднага е разбрала нещо от онова, което се криеше зад тези звуци. И знаех, че те означават, че съм победен.

Събрах последните остатъци от волята си, за да се противопоставя на силата, която ме възпираше, защото можех да задам поне един въпрос.

— Защо? — извих се аз към вълните, към звездите. — Защо? Какво искаш?

Последва миг на тишина, а после гласът се върна отново.

— Бел... ор... Бел... ор...

Усетих как поражението се излива в мене — тъмно и студено като водите долу — и разбрах, че тези странни думи са единственият отговор, който ще получа.

Завих обратно, втурнах се към брега и се понесох на юг. Разбрах, че трябва да потърся другаде отговорите на моите въпроси. Вътре в мене думите постепенно стихваха. Мислите ми се съсредоточиха върху Пол Детсън.

След като отново стигнах сияйния Белкен и изпълнения с магия град в подножието му, аз безпогрешно се насочих към сградата и към стаята, в която спеше Пол. Как постигнах това, без всъщност да прилагам никакви умения, не бих могъл да обясня, освен ако между

нас в резултат на нашето общуване не беше възникнала някаква връзка.

Докато преглеждах изтъканите от него защитни заклинания, го чух лекичко да стене. Навлязох в спящия му ум и видях, че в съня си е минал отвъд някаква врата и се е намерил на място, което едновременно и го привличаше, и го отблъскваше. Никога преди не се бях месил в работите му, но си спомнях, че той сякаш си бе отдъхнал, когато го събуди онзи безименен магьосник — последния път, когато сънува подобен сън. Затова го накарах да се събуди.

Той лежа дълго време разтревожен, после се унесе в много по-спокойна дрямка. Тогава тръгнах да търся своя познат демон, за да видя не бих ли могъл да науча още нещо.

Закръжих над жилището на проклетия му господар, но приятелят ми го нямаше нито там, нито някъде наблизо. После забелязах смътната блещукаща следа — същата, каквато бяхме оставили след себе си, докато карахме леда. Побързах да тръгна по нея, защото докато се губех в размисли, тя се беше разсеяла още повече.

Завтекох се по небесната следа с всички сили. Разстоянието се оказа доста голямо, но дирята засия малко по-ярко и аз разбрах, че го настигам.

На много километри нататък, на юг и после на запад, следата се спускаше към някакъв град на брега на една река и свършваше в една къща, която трепереше и от която се разнасяха трясъци. Влязох вътре и забелязах, че всичко беше оплескано с кръв — стените, подът, дори таванът. Приятелят ми беше сграбчил някакъв човек, мъж — крайниците му бяха строшени, а мозъкът му бе разсипан край камината.

— Здравсти! Много бързо се връщаш! Да не би да не съм ти обяснил добре накъде да вървиш?

— Не, но някаква неразбираема за мене сила ми попречи да напусна този континент.

— Странно.

Човекът прехвърча през стаята и се размаза върху отсрещната стена.

— Знаеш ли какво си мисля, че е?

— Не. Какво? — попитах аз.

— Според мене, ти си под заклинание, за което изобщо не знаеш — по някакъв особен начин си обвързан с някакъв особен дълг.

— Нямам представа какъв може да е той.

— Я ми помогни с тези вътрешности, а? Трябва да ги позавържа малко.

— Ей сега.

— Е, според мене, трябва да откриеш за какво става дума и да се отървеш от него. Може пък проклетият господар, който ти го е наложил, вече да е мъртъв или изкуфял. И в двата случая би имал голям късмет. След като веднъж свършиш каквото трябва да вършиш — и си свободен.

— Ами как да разбере какво е?

— Май че аз ще трябва да те наставлявам и по-нататък. Тъй като съм готов да те смятам за свой приятел, ще ти доверя нещо много тайно: моето име. Казвам се Галеран.

— Хубаво име — казах аз.

— То е нещо повече от дума. Разбрано напълно, то обобщава моята същност.

Щом привършихме с овързването и нанизването, Галеран разчлени тялото и ми подаде един крак и една ръка.

— Я направи с тези работи нещо художествено.

Едната закачих на мертека, а другата натиках в един голям чайник.

— Тъй като знам името си, аз знам всичко, което трябва да знам за себе си — обясни ми Галеран. — И ти ще го узнаеш, когато започнеш да го разбираш. Сега онова, което трябва да направиш, е да откриеш собственото си име. Когато го научиш, ще разбереш и каква е задачата, с която си бил натоварен.

— Наистина ли?

— Естествено. Едното следва от другото.

Галеран постави главата върху камината.

— А как ще го открия? — попитах аз.

— Трябва да претърсиш най-ранните си спомени — сигурно ще ти се наложи да го правиш много пъти. Там е някъде. Когато го откриеш, ще го познаеш. Когато го познаеш, ще познаеш себе си. И тогава можеш да действаш.

— Ще... ще се опитам — смънках аз.

Галеран започна да вади живи въглени от камината и да ги пръска из стаята.

— А сега ми помогни да ги раздухам, за да пламнат, става ли? Винаги е най-добре да палиш къщата, след като си свършиш работата.

— Готово.

Докато се напъвахме да подпалим стаята, го попитах:

— Защо господарят ти, проклет да е, е поискал да унищожиш този човек?

— Сигурно единият е дължал пари на другия и не е искал да ги върне. Забравих кой на кого.

— О...

Изчакахме, докато видяхме, че се разгоря хубав пожар. После се издигнахме в нощта редом с дима и се отправихме обратно към Белкен.

— Благодаря ти за това, на което ме научи днес, Галеран — му казах аз по-късно на раздяла.

— Радвам се, че мога да ти помогна. Трябва да призная, че успя да събудиш любопитството ми... и то много силно. Като научиш историята си, ела да ми я разкажеш, бива ли?

— Разбира се — обещах аз. — Непременно.

Галеран се върна в къщата на проклетия си господар, за да докладва, че е изпълнил възложената му задача. Аз се издигнах във въздуха и поех към едно място високо на източния склон на Белкен. По-рано, докато се изкачвахме, за да съберем лед, бях забелязал там отвор, който водеше към сърцето на планината; беше обкръжен от странни светлини и трептения. Много бях любопитен накъде ли отвежда и бях решил да го изследвам. Знаеш ли къде можеш да си намериш името.

V.

Пол отново се понесе през огромните порти, над земята отвъд. Движеше се по-бързо, отколкото в миналото. Пак се натъкна на преследване, трансформация и ново преследване — докато наблюдаваше, му ставаше все по-забавно. Когато за втори път уловиха жертвата обаче, онези я изядоха и трябваше да си търсят нова. Пол усети вътре в себе си някакъв подтик, който го накара да се отдръпне и да навлезе в пустинята. Стори му се, че пътува дни наред в смътна, неопределена форма, над неизменна мъртва пустош и най-накрая стигна до полуразрушени, ала високи черни планини, прострели се от хоризонт до хоризонт. Три пъти се издига той нагоре и три пъти отново пропада надолу; на четвъртия път сухият, виещ вятър го изтика към един процеп, през който прелетя. Появи се от другата страна и видя под себе си град, построен на тераси, който покриваше целия склон. Този склон слизаше много по-ниско надолу от онзи от другата страна и най-накрая свършваше на брега на древно, неподвижно море — без вълни, без приливи. Продължаваше и под повърхността му. Той започна да кръжи над морето и съзря очертанията на сгради под скалите и тъмните, движещи се силуети на обитателите. През сумрачната мъгла видя и създанията, обитаващи горните тераси — сивкави, дългоръки, подобни на чудовища. Бяха малко по-дребни от съществата, които бе видял в пустинята. Виждаха се и такива с облик на хора, които свободно се движеха сред тях.

Той се спусна много бавно и кацна да си почине върху един висок шпил. Загледа се във фигурите долу. Скоро в основата на зданието се събра голяма тълпа. След малко те вече бяха струпали клада. Доведоха няколко оковани човеци, разчлениха телата им и ги изгориха. Димът се издигна, той го вдиша и това му беше приятно.

Накрая разпери криле и полетя в спирала надолу, към най-ниската тераса, където го чакаха. Поклониха му се ниско и засвириха на инструменти, които виеха, думкаха и тракаха. Той се заразхожда сред тях, като от време на време избираше по някого и го разкъсваше с

нокти и клюн; останалите наблюдаваха това със страхопочитание и явно удоволствие. По-късно към него се приближи един, който носеше меден нашийник, инкрустиран с бледи, мъждукащи камъни; държеше железен жезъл, завършващ с тризъбец и увенчан с бял пламък, бълващ сажди.

Той последва светлината и онзи, който я носеше, в сенчестата вътрешност на една от сградите — схлупено малко здание с наклонени подове и разкривени стени. Беше влажно, нямаше прозорци; вонеше на гранясали благовония. Дълбоко навътре, върху висока мраморна плоча, лежеше студена и неподвижна жената. До главата и до краката ѝ горяха свещи. Единствените ѝ одежди бяха гирлянда и колан от червени цветни венчелистчета, вече леко почернели. Косата ѝ беше бледоруса, почти бяла. Устните, зърната на гърдите и ноктите ѝ бяха боядисани в синьо. От клюна му се откъсна меко чуруликане и той се изкачи по стълбите, върху плочата, върху жената. Одра я с нокът и на два пъти заби клюн в нея; после запя. Обгърна я с криле и започна бавно да се движи. Онзи, който носеше железния жезъл, удряше по студения каменен под в бавен, отчетлив ритъм, а пламъкът хвърляше танцуващи сенки по сълзящите стени.

След много-много време жената отвори бледите си очи, но погледът ѝ беше празен и тя още дълго остана неподвижна. Накрая се усмихна.

Когато и тримата излязоха, останалите се бяха събрали пред сградата. Те сякаш извираха от дълбините и се спускаха надолу по високите тераси. Тътенът, воят, сухото трополене на музиката се бяха разраснали до невъобразима степен, а ритмичното крякане, излизащо от гърдите на самите събрали се същества, звучеше в дисхармония. После процесията, водена от факлоносеца, потегли бавно и обиколи равнищата на кръгообразния град — свят, потопен в морето. По време на пътуването те ноцуваха в декорирани в червено стаи, а докато ту се потапяха в морето, ту се издигаха над него, то шест пъти смени цвета си. Огромни ръждивочервени червеи плуваха около тях — безоки, жужащи, гърчеци и въртящи се. Пространството се огъваше, гледките се сменяха с невероятна бързина. Звуци на мощен гонг ги приветстваха и изпращаха.

В деня, когато се роди дъщеря му, небето притъмня още повече. Наске се мяташе, стенеше и крещеше, а после легна също толкова

неподвижна и студена, колкото беше и онзи ден там, върху мраморната плоча. Планините изкрещяха гръмовно и заваля червен дъжд, изливащ се като водопади от кръв надолу по терасите към морето. Нарекоха детето Ниалит — на звука от тъпана и костената флейта. Когато тя разпери криле и се зарея над света, екна гръм и пред нея проблеснаха лъчи от жълта светлина. Тя щеше да царува тук десет хиляди години.

Той литна към най-високия връх на тази черна планинска земя и се вкамени там в очакване на Талкне, змията от Неподвижните води, която щеше да дойде, за да се бори с него за земята Код. Хората идваха при него на поклонение, а Ниалит поднасяше жертвоприношения в нозете му. Продромолу — Баща на епохата. Отворилият пътя — така го наричаха те в неуморни литании и го къпеха в мед и благовония, във вино и кръв.

Усети как духът му се издига и запява, как проблясва над планините. После мъртвите земи под него се сгърчиха и почерняха. Той политна надолу през избледняващата нощ към светлината.

Пол се събуди с чувство за благополучие. Отвори очи и погледна към прозореца, през който се процеждаше утринната светлина. Пое дълбоко дъх и стегна мускули. Чаша димящо кафе би му дошла много добре, реши той, макар и прекрасно да знаеше, че в този свят не би могъл да я получи. Поне засега. Това беше едно от нещата, с които беше решил да се занимае при първа възможност. Сега...

В този миг сънят отново се върна и той проумя, че от него идваше чувството на удоволствие. Заедно с него дойде и споменът за други подобни сънища — осъзна той сега — които беше сънувал всяка нощ, откакто безименният магьосник го бе посетил по пътя за насам и бе променил облика му. Но те, за разлика от другите, неизменно бяха приятни, въпреки че бяха донякъде и гротескни.

Той стана, отиде до отходното място, изми се, облече се и изля върху белия кичур в косите си цял буркан с някаква течност, която беше купил от един аптекар предната вечер на път за вкъщи. Докато се занимаваше с всичко това, чу Миша ръкавичка да се размърдва. Разтури предпазните заклинания и го зачака да се приготви. После двамата минаха през квартирата на Ибал, но прислужникът им каза, че господарят му не трябва да бъде безпокоен.

— Нека тогава да се поразходим и да намерим нещо за закуска — предложи Миша ръкавичка.

Пол кимна и те отново се отправиха към уличката с кръчмите. Нощните искри и блясък избледняваха и щом слънцето се издигна по-нависоко, по ярките здания около тях тук-там започнаха да се появяват мътни и загадъчни петна.

— Добре ли спа?

— Да. Ами ти?

Пол кимна.

— Обаче...

Погледът на Миша ръкавичка рязко се отклони вляво и той кимна нататък. Пол се облегна назад, протегна се и извърна глава.

Човекът, който се приближаваше по тясната уличка, беше облечен в червено и черно — също както и предишната вечер. Гледаше към тях.

Пол се наведе напред и вдигна чашата си с чай.

— Още ли не се сецаш? — попита той.

Миша ръкавичка поклати глава.

— Но той идва насам — промърмори той, без да помръдва устни.

Пол сръбна от чая и се вслуша за звук от приближаващи се стъпки. Човекът стъпваше много леко и когато той най-послед го чу, вече беше почти зад гърба му.

— Добро утро — каза той, щом се показа пред него. — Ти си онзи, когото наричат Лудият жезъл, от компанията на Ибал, нали?

Пол остави чашата и вдигна поглед.

— Да, аз съм.

— Хубаво — усмихна се другият. — Аз се казвам Ларик. Назначиха ме да заведа кандидатите за посвещаване до входа към западния склон на Белкен днес следобед. Освен това тази нощ ще бъда ваш водач през планината.

— Посвещаването тази нощ ли ще бъде? Мислех, че се провежда чак към края на събора...

— Обикновено е така — отвърна Ларик, — само че напоследък не съм си преглеждал таблиците. И едва снощи, когато ме назначиха на този пост, научих, че тази вечер разположението на планетите е особено благоприятно, а по-нататък нещата едва ли ще станат подобри.

— Би ли желал чаша чай?

— Да, жаден съм. Благодаря.

Дръпна един стол, а Пол махна за нов чайник.

— Приятелят ми се казва Миша ръкавичка — представи го Пол.

Мъжете се огледаха и си стиснаха ръцете.

— Драго ми е.

— И на мене също.

Ларик извади парче пергамент и калем.

— Между другото, аз не ти знам името, Луд жезъл, а трябва да те запиша в списъка на кандидатите. Та как се казваш?

Умът на Пол мигом се плъзна през настоящето към отминалите времена.

— Дан — отвърна той. — Чейн... Чейнсон.

— Дан Чейнсон — повтори Ларик и го записа. — Ти си четвърти в моя списък. Остават ми още шестима.

— Значи излиза, че всичко това идва като изненада за всички, които участват?

— Боя се, че да. Точно затова сега трябва набързо да намеря всички.

Чаят пристигна. Пол му наля.

— Ще се срещнем при Арката на синята птица — отбеляза Ларик. — Това е крайната западна арка. Оттук се пада малко на юг.

Пол кимна.

— Ще я намеря. Но кога точно ще се срещнем?

— Надявах се всички да се съберем до обяд — отвърна Ларик, — но като гледам, това май е доста нереалистично. Да кажем, когато слънцето е между пладнето и залеза.

— Добре. Трябва ли да нося нещо?

Ларик се вгледа в него.

— Колко си се подготвял за това? — попита той.

Пол се зачуди дали изчервяването, което почувства върху бузите си, се вижда през магическата му маска с белега.

— Зависи какво имаш предвид под подготовка — отвърна той. — Доста съм подготвен, що се отнася до метафизичната страна на нещата, но разчитах, че тук ще имам повече време да поизуча практическата страна.

— Значи, както намеква и името ти, не си минал през онова, което се нарича чиракуване?

— Не, не съм. Онова, което знам, съм го научил от собствената си дарба, от практиката и от онова, което сам съм изучил.

Ларик се усмихна.

— Разбирам. С други думи, имаш възможно най-слабата подготовка и все пак би могло да се каже, че имаш някаква.

— Добре го каза.

Ларик отпи глътка от чая си.

— Съществува известен риск — дори и за тези, които са минали пълната подготовка — каза той.

— Вече знам.

— Е, ти решаващ, а докато се изкачваме и чакаме слънцето да залезе, ще имаш време и да пообмислиш нещата. Но да ти отговоря на първия въпрос — не носи нищо, освен дрехите, с които си облечен, малък самун хляб и манерка с вода. Можеш да ядеш и пиеш по всяко време на пътуването, докато влезем вътре в планината. Бих ти препоръчал да запазиш по-голямата част за края, тъй като по време на нощното пътуване през Белкен ние спазваме пълен пост.

Ларик допи чая си и стана.

— А сега трябва да издира и другите. Благодаря за чая. Ще се видим при Арката на синята птица.

— Един момент — обади се Миша ръкавичка.

— Да?

— На кое точно място ще излезете на сутринта от вътрешността на планината?

— Ще излезем от една пещера ниско на източния склон — това ще рече, от тази страна. Оттук не можете да видите мястото. Ако искате, елате с мене, аз ще се изкачвам нагоре — Оттам сигурно ще мога да ви я посоча.

— Да, ще дойда.

Миша ръкавичка стана. Пол — също.

Ято повехнали пеперуди прелетях край тях, докато се качваха по стълбите. Когато Пол докосна с ръце една колона с орнаменти, усети, че на пипане повече прилича на дънер, отколкото на камък. В тежкото сияние на деня огромните скъпоценни камъни, инкрустирани в скалите, бяха изгубили голяма част от блясъка си. Впечатлението за красота обаче оставаше.

Изкачиха се на един хълм и Ларик посочи към планината.

— Ето там — рече той. — Почти в подножието при онзи тъмен триъгълник. Ако се взрете, ще го видите.

— Видях го — обади се Миша ръкавичка.

— И аз — включи се Пол.

— Много добре. Тогава да тръгвам. Ще се видим по-късно.

Видяха, че потегли към една група сгради на юг.

— Ще те чакам да излезеш там — рече Миша ръкавичка. — Не се доверявай на никого, докато си вътре.

— Но защо?

— Оттук-оттам добивам впечатление, че онези, които се минали през редовното чиракуване, гледат отвисоко на Лудите жезли и злобеят срещу тях. Не знам колко силни могат да бъдат тези им чувства, но там вътре ще си заедно с цели девет от тях. Не бих се обърнал с гръб към никой в тъмните коридори.

— Кой знае, може и да си прав. Няма да им давам възможност.

— Ако искаш, да се връщаме и да проверим дали Ибал вече приема компания...

— Добра идея.

Само че Ибал още не приемаше. Пол му остави бележка, че програмата се променя и че ще потегли същия следобед. После се върна в квартирата си и се просна на леглото да си почине и размисли. Прехвърли целия си живот — такъв, какъвто го познаваше сега — историята за сина на силен и зъл магьосник, чийто живот е бил пощаден в замяна на неговото наследство и той е бил заточен в друг свят — свят, който не познава магията. Спомни си деня на своето завръщане, суровото му посрещане в този свят, когато бе разпознат по драконовия си рожден белег на дясната китка. Спомни си бягството, как се измъкна, как откри разрушения семеен замък Рондовал и всичко свързано с него — своята самоличност, увереността, че може да владее спящите там страшилища. Съживи отново своя сблъсък с необикновено надарения си, ала изкривен доведен брат Марк Мараксон в ненормалния център на висшите технологии, издигнат в планината Анвил там, на юг. Помисли и за своята кратка и обречена връзка със селското момиче Нора, която така и не беше успяла да разлюби Марк. А сега...

Седемте. Седемте статуетки, които така странно манипулираха живота му. Всичко това привидно бе свършило в планината Анвил, но

сега се беше завърнало и поболяваше ума му. Все още нямаше понятие кои са и какво целят. Чувстваше, че никога няма да се радва на пълна свобода, докато не си уреди сметките с тях. А после — и неотдавнашното необяснимо покушение над живота му, среднощната среща с магьосника, който сякаш знаеше отговорите, но не му се щеше да ги сподели...

Кажи-речи единственото лично нещо, което не му мина през ума, бяха постоянно повтарящите се сънища. Скоро заспа и отново засънува сън.

Той взе със себе си самун хляб и манерка с вода и отиде при Арката на синята птица. Миша ръкавичка го придружи. Ларик и още шестима вече ги чакаха там. Клонящото на запад слънце беше срещнало облачен бряг и градът бе засиял преждевременно във вечерния си блясък. Другите кандидати си приличаха — до един бяха млади и изнервени. Пол не запомни как се казват — освен Нурф, когото вече познаваше.

Докато чакаха останалите, небето продължи да тъмнее и Пол нехайно позволи на второто си зрение да се включи. Оглеждайки се наоколо, забеляза близо до центъра на града синьо-бяла пирамида или конус — нещо, което нормалните му възприятия не бяха успели да уловят. Продължи да я гледа известно време и започна да му се струва, че тя се разраства. Превключи отново на обичайното си зрение и явлението изчезна.

Той премина между другите кандидати и се доближи до Ларик, който стоеше и гледаше трупащите се облаци, очевидно изгубил търпение.

— Ларик?

— Защо съм ти?

— Просто съм любопитен. Знаеш ли какво представлява големият конус от синя светлина, който се разраства ей там?

Ларик се обърна, известно време стоя втренчен, после обясни:

— О, това се прави за наше добро, напомня ми колко закъсняваме. Къде, по дяволите, се губят останалите? — Той се обърна и се огледа насам-натам. Забеляза три приближаващи фигури и напрежението изведнъж го напусна.

Обърна се отново към Пол.

— Конусът, който виждаш, е сила, излъчвана от цял кръг магьосници — обясни той. — Когато влезем в Белкен, той ще е стигнал до планината, ще я е изпълнил и ще е настроил всичките десет станции вътре на по-големи космически сили. Докато се придвижваш от една към друга — всяка една от тях символично представлява една от собствените ти светлини — енергиите ще текат през тебе и така ти самият ще бъдеш оформен, преоформен и настроен.

— Разбрах.

— Не съм сигурен, че си разбрал, Дан. Останалите деветима кандидати са развили светлините си както трябва, според установения ред, след като са минали обичайното чиракуване. За тях тазвечерното преживяване ще бъде просто усилване, с някакво минимално уравнивяване. При тебе обаче... Един Луд жезъл може да хване коя да е пътека. Това може да се окаже болезнено, потресаващо, дори може да те докара до лудост или до фатални последици. Не ти го казвам, за да те обезсърча или уплаша, а просто за да те подготвя. Опитвай се да не позволяваш на нищо от това, което ще ти се случи, да те вкарва в ненужна беда.

Тук Ларик прехапа устни и отмести поглед встрани.

— Ти... Ти откъде си? — попита той.

— От една много далечна земя. Сигурен съм, че не си я и чувал.

— И с какво се занимаваше там?

— С много неща. Май бях най-добър като музикант.

— Ами в магията?

— Там не я познават.

Ларик поклати глава.

— Ама как така?!

— Ами просто така си беше.

— Но тогава... ти? Как така дойде тук? И как така стана Луд жезъл?

За миг на Пол му се прииска да разкаже на Ларик историята си от край до край. Но благоразумието сложи бариера пред това желание.

— Тя е дълга и широка — той погледна през рамо. — Пък и другите трима вече почти пристигнаха.

Ларик също погледна нататък.

— Предполагам, че си имал интересни преживявания, след като веднъж си открил способностите си? — припряно попита той.

— Да, много — отвърна Пол. — Мога да напиша цяла книга.

— А запомнил ли си някои от тях като особено важни?

— Не.

— Оставам с впечатлението, че не ти се говори много за тези неща. Добре. Това не се изисква от тебе. Но ако искаш да ми го кажеш, бих желал да разбера едно нещо.

— И какво?

— Един бял магьосник може при случай да използва онова, което е известно като черна магия, и обратно. Знаем, че те всъщност са кажи-речи едно и също, а онова, което определя разликата, е намерението, с което се използват, и това, че пътят на един магьосник може да се опише единствено от гледна точка на намерението. Избрал ли си вече по кой път да тръгнеш?

— Използвал съм онова, което е трябвало да използвам, така, както ми се е налагало да го използвам — отговори Пол. — Харесва ми да си мисля, че намеренията ми са били относително чисти, но точно така се оправдават повечето хора в собствените си очи. Искам да кажа... така де, през повечето време.

Ларик се усмихна и поклати глава.

— Щеше ми се да имаме повече време да си поговорим, защото усещам зад твоите думи нещо много особено. Използвал ли си някога магия с голяма сила срещу друго човешко същество?

— Да.

— И какво стана с него?

— Той е мъртъв.

— И той ли беше магьосник?

— Не точно.

— Не точно ли? Ама как така? Човек или е магьосник, или не е!

— Това беше много особен случай.

Ларик въздъхна, но след това пак се усмихна.

— Значи, ти си черен магьосник.

— Ти го каза. Не аз.

Последните трима кандидати вече се бяха приближили към групата и бяха представени. Ларик ги огледа хубаво и се обърна към тях:

— Закъсняхме. Тръгваме веднага ето по този път и вървим, докато излезем от града. Дирята, която трябва да следваме, започва малко след това и оттам започваме изкачването. Още не знам колко пъти ще можем да спираме за почивка, ако изобщо можем. Зависи от това, докъде ще стигнем и кога. — Той посочи купчина сгънати бели дрехи. — Всеки да си вземе по една роба. Ще ги облечем точно преди да влезем в планината.

Обърна се, мина под арката и пое по пътя.

Миша ръкавичка се приближи до Пол.

— Сутринта ще те чакам на изхода — рече той. — Късмет!

— Благодаря.

Пол забърза след другите и се придвижи в челото на групата. Когато се обърна, Миша ръкавичка беше изчезнал. Продължи, докато настигна Ларик, и тръгна в крачка с него.

— Любопитен съм — подхвърли той, — защо толкова упорито се мъчиш да ме изкараш черен магьосник.

— Не че ме е грижа — отвърна онзи. — Тук, на това място, се срещат и си общуват свободно хора с всякакви убеждения.

— Но аз не съм черен магьосник! Или поне така си мисля...

— Няма значение.

Пол сви рамене.

— Хайде, от мен да мине.

Той забави крачка и се сля с групата чираци. Нурф застана до него.

— Малко нещо изненадка, а?

— Какво искаш да кажеш?

— Колко изведнъж стана всичко. Ибал дори още не знае, че съм тръгнал. Той все още е... — той млъкна и се ухили, — ... зает.

— Поне ме вписа в списъка, преди да насочи вниманието си към други неща.

— Не беше изцяло от алтруизъм — отговори Нурф. — Доста сериозно ще ти завиждам, ако излезеш от всичко това цял-целеничък.

— Как така?

— Не знаеш ли?

Пол поклати глава.

— Лудите жезли — особено онези, които минат през посвещаването — заобяснява Нурф, — са почти без изключение най-

могъщите магьосници от всички. Разбира се, те не са чак толкова много. И все пак, точно затова на Ибал му се ще да си спомняш за него с известна привързаност и благодарност.

— Проклет да съм! — възкликна Пол.

— Ама ти наистина ли не знаеше?

— Ни най-малко. Чудя се това има ли нещо общо с напъните на Ларик да разбере бял ли съм, черен ли съм.

Нурф се разсмя.

— Предполагам, че би му било пренеприятно, ако противниковата страна се сдобие с добро попълнение.

— Какво искаш да кажеш?

— О, всъщност не знам за него чак толкова много, но сред другите кандидати се носи мълвата, че Ларик бил толкова, ама толкова бял — същинска лилия — че си прекарвал цялото свободно време в мразене на противника. Освен това го смятат за много добър — в чисто технически смисъл.

— Писна ми все да ме мислят за нещо друго — въздъхна Пол. — Откакто се помня, все е така.

— Засега е най-добре да го изтърпиш още малко.

— Нямах предвид да се опитвам да преча на посвещаването.

— Сигурен съм, че ще го проведе идеално. Те, белите, са много съвестни.

Пол се засмя. Нагласи зрението си и отново погледна към конуса от светлина. Беше се разраснал забележимо. Извърна се и пое към трупациите се облаци. Там, под тях, Белкен вече беше започнал да излъчва леко сияние.

VI.

Седнал на широкия перваз пред входа на пещерата, на три четвърти от пътя към върха на западния склон, Пол дояде хляба и изпи водата, докато гледаше как слънцето потъва под тежестта на беззвездната нощ. По пътя нагоре бяха спирали само веднъж — съвсем за кратко — и сега стъпалата му леко пулсираха. Помисли си, че и другите сигурно ги болят краката.

На югозапад проблесна светкавица. Студеният вятър, който ги следваше през повече от половината път, засвистя леко сред скалистите възвишения нагоре. Планината сияеше леко — тя сякаш сияеше всяка нощ, ала днес, дори докато го наблюдаваше, сиянието ставаше все по-ярко и по-ярко. А когато превключи на второто си зрение, стори му се, че целият Белкен гори в бавно разрастващ се син пламък. Тъкмо щеше да го спомене на Нурф, когато Ларик стана на крака и прочисти гърло.

— Добре. Облечете одеждите върху дрехите си и се стройте в колона пред входа — каза той. — До първата точка има доста ходене. Аз ще ви вода. Никакво говорене — освен ако не ви питам нещо.

Те разгънаха грубите бели дрехи и започнаха да ги обличат.

— Каквито и видения и превъплъщения да се явят пред очите ви — наред с други промени във възприятията — това не е повод нито за безпокойство, нито за обсъждане. Приемете всичко, което става с вас — независимо дали е добро или лошо. Самите превъплъщения могат да претърпят превъплъщения, преди нощта да свърши.

Те се строиха зад него.

— Това е последната ви възможност за въпроси.

Никой не се обади.

— Много добре.

Ларик навлезе с умерена крачка във входа на пещерата. Пол се намери в средата на редицата. Зрението му отново премина в нормално състояние. Синкавото сияние донякъде помръкна, но не изчезна. Тясната пещера с високи стени, в която влязоха, пулсираше също като

външните склонове на планината и осветяваше пътя им с достатъчна, макар и донякъде тревожна светлина. Докато навлизаха все по-навътре, сиянието и движението се усилваха. Стените изчезнаха от погледа — сякаш вървяха по огнен булевард от сънища, свързващ небесния и подземния свят, а посоката му зависеше както от гаданията, така и от настроенията.

Далечен тътен на гръмотевица ги застигна, щом пътят зави наляво, после — надясно и се заизкачва нагоре. Започна да става все по-стръмен, а на няколко места, прилични на стъпала, отъпканият под изглеждаше така, сякаш го беше оформяла човешка ръка.

След още един завой той стана дори още по-стръмен и от всяка страна се появи по едно дебело въже. Отначало на кандидатите не им се щеше да се захванат за тях, защото беше все едно да пъхнеш ръка сред танцуващи пламъци, но след известно време вече просто нямаха избор. Не усетиха топлина; Пол усети само, че дланите започнаха леко да го боцкат, макар че след няколко мига драконовият белег започна да пулсира под прикритието си. Докато се изкачваха, въздухът ставаше все по-топъл и той чуваше тежкото дишане на своите спътници, които се напругаха да не изостават от Ларик.

Навлязоха рязко в един коридор. Тук въжетата свършваха. Подът на площадката, на която се спряха, беше доста по-равен. Непосредствено пред тях се простираше голяма кръгла локва, която пламтеше с бяла светлина, сякаш осветявана отдолу. Ниско над нея се спускаха сталактити и светеха като ледени висулки. Стените се спускаха почти до ръбовете ѝ заедно с каменната издатина, върху която бяха застанали. Почти — защото един тесен перваз сякаш заобикаляше цялата тази ярка леща с неподвижна течност.

Ларик веднага ги поведе по перваза. Те напредваха бавно и полека, опрели гърбове о твърдата скала. След няколко минути Ларик започна да им дава знаци кога да спират и кога да се придвижват, докато най-накрая всичките бяха разпределени в съответствие с някакъв план, известен само на него. После той се придвижи към ръба на издатината, от която беше командвал подреждането, и се вгледа в лъчистите води. Кандидатите направиха същото.

Отначало светлината заслепи Пол, но скоро той разпозна собственото си бледо отражение, а зад него — като някакъв фантастичен пейзаж — се очертаваше неравната скулптура на покрива.

Вгледа се в собствените си очи — очи на непознат, защото това беше лицето маска, която все още носеше — с по-тежко чело, с белег на лявата буза.

Изведнъж отражението му се стопи и го замени образът на истинското му лице — по-издължено, с по-тънки устни, с по-високо чело, с белия кичур, който се спускаше назад през тъмните му къдри. Опита се да вдигне ръка към лицето си и откри, че го е обзела някаква странна летаргия, някаква тъпа мудност. Ръката му трепна едва и той не направи повече никакви усилия да я помръдне. После чу глас, който изговаряше думите, научени от него съвсем неотдавна. Беше гласът на Ларик и когато той млъкна, първият кандидат, в далечния край на локвата, ги повтори. Те проехтяха сред стените и започнаха да кънтят вътре в главата му. Лек, сладък мирис нахлу в ноздрите му. Следващият кандидат започна да повтаря същите думи и с една част от съзнанието си Пол разбра, че когато му дойде редът, и той ще ги повтори. И все пак, като че ли нещо вътре в него вече ги произнасяше. Чувстваше се някак си откъснат от времето. Тук време не съществуваше — само светлината и отразеното му лице. Думите се търкаляха към него и събуждаха нещо дълбоко вътре в неговото същество. После забеляза, че отражението се усмихва. Не беше усетил никакво движение върху собственото си лице. Докато гледаше, образът затрептя и се раздели. Сякаш имаше две глави — една, която продължаваше да се усмихва, докато накрая се захили подигравателно, а другата — с изключително тъжно изражение. Те бавно се обърнаха с лице една към друга. Обзе го странно чувство. Колко дълго продължи то, не би могъл да каже, докато гледаше онези двамата, които бяха един, в техния архетипен спор. Започна да го обзема смътното чувство, че нещо не е наред.

След това осъзна, че наистина говори. Беше дошъл неговият ред и той бе започнал да изпълнява ролята си в кръга, без дори да се усети. Думите трептяха вътре в него — и му се струваха странно изкривени — сякаш ги чуваше от разстояние. Светлината под краката му стана още по-силна. Изображенията в локвата се изкривиха, сгърчиха се. Двете глави на неговия образ се сляха и се превърнаха в едно-единствено негово, не усмихващо се лице. Сега вътре в него се надигна чувство на радост и помете усещането, че нещо не е наред.

Когато произнесе последната сричка, съзнанието му сякаш се изпълни със светлина.

После дойде ред на жената от лявата му страна, която започна да нарежда думите. Пол изгуби всякакво чувство за собственото си „аз“, за време и място — просто съществуваше вътре в звука и светлината и усещаше как промените преминават през него, докато не дойде краят.

Без нито една дума, без никакъв видим знак той разбра, че са свършили. Светлината в дълбините се събра, сякаш прие формата на голямо яйце, докато последният от тях произнасяше думите. След това те стояха дълго-дълго мълчаливо и се взираха в дълбините. Без да му бъде даден знак, Пол изведнъж вдигна глава и погледна Ларик. После забеляза, че и другите вдигат очи и се извърщат заедно с него. След това кандидатите бавно тръгнаха по перваза.

Когато стигнаха до края му и застанаха на издатината, Ларик вдигна ръка и махна наляво, след това се обърна и ги поведе през един много тесен проход зад един скален екран, който никой преди това не беше забелязал. След няколко крачки той се отклоняваше встрани и се разширяваше. Почти веднага Ларик застана на четири крака и пропълзя в малка черна дупка. Един по един и останалите направиха същото. Бледата, подобна на пламък светлина сияеше и тук — само на сантиметри от тях, от всички страни.

Напредваха бавно, защото се спускаха надолу, борейки се с хлъзгавия под; там, където беше твърде ниско, пълзяха по корем, виеха се и се жулеха при завоите.

Кандидатът пред него изведнъж спря, а след това — и Пол. Чу как онзи отзад изсумтя. Стените бяха поизбледнели до сивкаво с бледорозов отблясък.

Предният отново запълзя бавно, а след него — и Пол. Така продължиха горе-долу на разстояние колкото човешки ръст, после отново спряха. Пол, все още замаян от първото преживяване, се чувстваше неспособен да контролира напълно мислите си. Колебаеше се между леко безпокойство и отказ.

След кратка пауза те отново тръгнаха напред и след горе-долу същото разстояние отново спряха. Още няколко пъти така — и Пол разбра каква е причината. В пода имаше кръгъл отвор. Кандидатите се спускаха в него, увисваха на лакът от земята и тупваха долу.

Той изчака известно време, след като мина онзи преди него, после се вмъкна в дупката, увисна и се пусна.

Не пада дълго. Приземи се със свити колене и веднага се дръпна встрани. Не след дълго той настигна другите, които бяха застанали близо до центъра на залата. Там таванът беше най-висок. Бяха се наредили в кръг така, както им беше посочил Ларик — около най-забележителния предмет тук: розов сталактит, висок няколко пъти колкото него самия. Издигаше се над огромен, грапав къс скала с груба четириъгълна форма.

Когато всички заеха местата си около него, Ларик ги накара да се отдръпнат толкова далече от извисяващия се сталактит, колкото позволяваше геометрията на пещерата. За миг погледът на магьосника срещна неговия и Пол, без да си дава сметка, усети, че в тези очи имаше болка. После Ларик се отмести и се поклони на една скала в далечния ъгъл на залата. Съвсем скоро погледите на всички се отместиха от него и се върнаха към предмета пред тях.

Пол се отпусна и отново настрои ума си съзерцателно. Изглежда монолита от горе до долу. Усети силата, която витаеше тук. Превключи на второто си зрение за миг, но не последва никаква промяна, освен дето сталактитът започна да сияе още по-ярко. Наоколо нямаше дори блуждаещи нишки — явление, което го порази като доста странно, когато след време се сети за него.

При първите бавни думи на Ларик той отново превключи зрението си на нормално, като възприемаше само физическите усещания, дошли от звуците и тяхното ехо. Чувствата за безвреме и отдалечаване го овладяха по-бързо, отколкото предишния път. Светлината по повърхността на извисяващия се сталактит започна да бяга. Изглеждаше така, сякаш самият сталактит започва бавно да се движи.

Ларик замлъкна и някой от кръга подхвана литаниите. Докато говореше, пещерата около него бавно избледня. Пол усети, че огромният сталактит е единственото съществуващо осезаемо нещо. Думите обаче го следваха и изпълваха тази версия на вселената, в която сега се намираше. Изведнъж монолитът стана по-голям, а формата му незабележимо се промени.

Друг глас подхвана думите. Пол гледаше като омагьосан как предметът се раздвижи и промени облика си. Буцестата основа все

повече и повече започваше да прилича на ставите на три сгънати пръста. Изправен беше като протегнат показалец, а малката, ниска издатина от другата му страна приличаше на сгъвката на палец. Разбира се... Още от началото си е било ръка. Как така не беше забелязал по-рано?

Гласът се приближи. Ръката наистина се размърда и започна да се обръща към него. Пръстът започна бавно да се спуска.

Дишането му секна и докато пръстът продължаваше да се спуска към него, го обзе чувство на страхопочитание. Стесняващото се пространство между тях беше изпълнено със сила. Без да усети кога, дясното му рамо и десницата му бяха започнали да горят.

Пръстът — достатъчно голям, че да го смачка — се протегна към него — леко, внимателно — и съвсем лекичко докосна дясното му рамо.

Той се строполи — не от тежестта, а от чувствата, които го връхлетяха в този миг. Закрепи се на крака. Източникът на думите приближаваше все повече. Сега пръстът се отдалечаваше, връщаше се в изправеното си положение.

Ръката и рамото му продължаваха да горят; последва ги отначало тъпа болка, а след това, когато дойде неговият ред да изговори думите — и вцепенение. Но пещерата отново си беше тук, а ръката отново се бе превърнала в сталактит върху къс грапава скала.

Думите описаха пълен кръг; кандидатите изчакаха в пълно мълчание заклинанието да се задейства, а после Ларик ги поведе през един отвор в стената зад скалата, върху която бяха застанали.

Пол се движеше бавно, неловко, озадачен от мъртвата тежест, увиснала на дясната му страна. Протегна ръка и стисна десния си бицепс с лявата си длан.

Чувстваше ръката си подута, сякаш беше станала огромна; ръкавът го стягаше.

Плъзна длан надолу. Цялата му ръка сякаш изведнъж се беше раздула. Освен това чувствителността ѝ беше също толкова намаляла. С огромно усилие обаче той откри, че може да я движи. Когато сведе поглед, откри, че дланта му — все още нормална на вид и на пипане — виси много по-ниско от обикновено — чак до коляното му. Опита се да усети силата на драконовия белег, но и той сякаш се беше вцепенил. После си спомни думите на Ларик за превъплъщенията тази нощ — че

трябва да се приемат без безпокойство и да не им се позволява да се месят в непосредствените им задачи. Въпреки това плъзна поглед по останалите, за да види дали пък няма да забележи някакви изменения. Малкото, които забеляза преди да навлязат в тунела, не представляваха някакви големи повреди. И никой май не схващаше собствената си промяна.

Вървяха. Пътят беше равен, прав и достатъчно широк. Светлината продължаваше да грее. Преминаха, без да спират, през една празна зала — стори му се, че там постоянно звучи висок музикален тон — точно отвъд границата на слуха — и продължиха, докато пред тях не се отвори нов коридор.

Тук лявата му ръка започна да гори и когато редът му дойде и отмина и всичко свърши, тя изцяло беше започнала да прилича на дясната.

Този път Пол не се разтревожи толкова от промяната — прие я като част от цялостното преживяване. Останалите сигурно също преживяват нещо подобно — реши той. Последва ги към подобна на кладенец яма, точно отсреща им, и откри, че чувствителността, способността да се движи и контролът се връщат в ръцете му.

Огледа другите. Едно въже с възли, завързано за близка скала, се спускаше надолу в ямата. Един по един кандидатите се захващаха за него, спускаха се надолу и изчезваха в тъмнината. Когато дойде и неговият ред, той направи същото — удаде му се много лесно и той се зарадва на огромната сила, която сега изпълваше ръцете и раменете му.

В синьо-жълтата пещера, която ги очакваше долу, те застанаха във вече познатия им ритуален ред и изпълниха обряда около огромен сферичен кристал, поставен върху пиедестал. Преди да свършат, Пол почувства, че сякаш е потопил лявата си длан във вряла вода. Най-накрая свършиха и Ларик ги изведе пред една дупка в стената отляво.

Ръката му все още туптеше, но усещането за горещина беше изчезнало. Когато я погледна, забеляза, че е станала тежка, лилаво-червена, люспеста; ноктите бяха плътни, тъмни, триъгълни, закривени. Пръстите му бяха мощни и стигаха почти до глезена. Робата, с която беше облечен, скриваше част от промяната. И все пак... Той отново се огледа. Изглежда, никой от останалите кандидати не беше забелязал неудобството му. Отново си наложи да прогони тази мисъл. Закрачи

след другите по широк, равен тунел; походката му беше малко несигурна, сякаш трудно пазеше равновесие.

В близкия край на следващата зала, между пода и тавана, на една верига висеше меч. Докато обредните думи кръжаха около него, той се поклащаше и проблясваше в червено. Съзнанието за сила изпълваше съществуването му и му доставяше някакво мазохистично удоволствие. Виденията се връщаха. Той изговори думите със звънтящ глас и дори не погледна надолу — вече знаеше какво ще види.

Когато свършиха, той се обърна и се присъедини към колоната, която се изнизваше през нов отвор в стената. Поеха по един тунел, който се спускаше надолу.

Пътят беше стръмен; въздухът се изпълни със сладки миризми. Стените се превърнаха в жива мрежа от бледен огън. Вървяха дълго и най-накрая стигнаха в малка зала, в която се скупчиха около прост каменен куб без никаква украса. Тук сладникавият мирис беше толкова силен, че на Пол почти му се повдигаше. Когато изговориха думите, ушите го заболяха. Обля го силна горещина; усещаше със страшна яснота туптенето на сърцето си. Зави му се свят, но знаеше, че дори и да припадне, няма къде да падне — толкова нагъсто бяха застанали. По-късно той реши, че наистина е изпаднал в безсъзнание за миг, защото в паметта му имаше бяло петно — до момента, в който се бе усетил, че говори.

Щом млъкна, сведе глава и видя, че робата му е разкъсана. После осъзна колко широки бяха станали раменете му, колко огромен — като бъчва — гръдният му кош. Нищо чудно, че дрехата му се беше разкъсала. Как това би могло да бъде илюзия? Хвърли поглед към най-близкия кандидат. Улисани в собственото си съзерцание, сякаш никой не му обръщаше внимание.

Той бавно вдигна десница. Бръкна в разкъсаната си дреха и заопипва. Тежките му пръсти се натъкнаха на корава, твърда, грапава повърхност. Продължи. Сякаш беше покрит с люспи — от пъпа до врата. Отдръпна ръка и я отпусна. Когато вдигна очи, видя, че Ларик се е втреничил в него. Онзи мигом отместа поглед.

Когато излязоха от залата, сякаш тръгнаха по продължението на тунела. Докато вървяха, той внимателно контролираше дишането си, защото когато поемаше дълбоко дъх, звуците бяха тежки и хъркащи.

Захладня — той беше благодарен за това. Продължиха по дългия коридор. Следващата зала беше много по-голяма от онази, която бяха напуснали току-що. Подът ѝ беше от зеленикав камък. От тавана на вериги висеше тежка маслена лампа и докато изговаряха думите, пламъците ѝ се извиваха.

Този път беше ред на левия му крак. В мига, в който той започна да гори, Пол знаеше какво ще последва. Когато най-накрая то дойде, той почти беше припаднал. Кракът като че ли беше станал много по-дълъг и по-тежък от десния. Почти не можеше да пази равновесие и се налагаше да го прегъва в коляното. Чувстваше се като в съня. Щом се обърнаха и той закрета нататък по милостиво равния тунел, навсякъде около него плъзнаха видения — като материализирали се свободни асоциации. Не можеше да се подпре с ръка на клатушкащата се стена, без да му се стори, че докосва муцуната на звяр или гърдата на жена, цвете или птича перушина.

В това състояние той не беше сигурен дори какво точно вижда в следващата зала. Тя беше голяма, а въздухът — благоуханен. Плътните образи я изпълваха цялата. Зодиакалните животни се изредиха в процесия пред него. Щом втренчеше поглед в някое от тях, то се разпадаше в съвсем нова поредица от форми. Почти се зарадва, когато десният му крак се стегна и започна да гори, защото най-накрая, когато и той стана като другия, равновесието му се възстанови.

Сега умът му се беше превърнал в хаотична плетеница. Той тръгна след другите. Вървеше с бърза, сигурна крачка по нов дълъг и стръмен път.

Най-накрая стигнаха до една много тъмна зала, където сталактитите и сталагмитите се бяха преплели и бяха оформили извисяваща се сребърна колона. Ларик ги разположи около нея. За миг съзнанието на Пол се проясни и той се зачуди колко ли дълго продължаваше този обред. Образите се разпръснаха. Виждаше само блестящата колона — прекрасна и сияйна. С тези дълги крайници той чувстваше, че просто може да протегне ръце и да я прегърне. Тя сякаш отразяваше силата. Усети как у него се завръща донякъде и чувството за стабилност. Повдигна масивните си ръце и се втренчи в тях. Къде ли беше виждал такива преди? Превключи на второто си зрение, но те не се промениха.

Отпусна ръце и тогава си спомни. Те приличаха на онези демонични създания, които беше видял в сънищата си за земята отвъд Портите. Какво ли би могло да означава това? Защо ли се бяха променили по този начин по време на този ритуал, който се предполагаше, че е за негово добро? Наистина ли това беше от онези превъплъщения, за които бе споменал Ларик, или той преминаваше през нещо друго?

Вдигна ръка към лицето си, прокара пръсти по чертите си. Стори му се, че са непроменени. И все пак...

Коремът рязко го присви и го накара да се наведе напред. Той неволно се вкопчи в него. В този миг Ларик заговори отново — някаква нова последователност от думи. Усети, че коланът му го притиска, и го разкопча. Чу как платът под робата му се разкъсва. Когато болките преминаха, усети, че тазът му се е разширил, хълбоците му са се разраснали. Когато се опита да се изправи, му беше много трудно. Гръбнакът му сякаш се беше извил по такъв начин, че го принуждаваше да се навежда напред, така че ръцете му да опират о земята. Усети болки в стъпалата си.

После изведнъж всичко това изгуби значение. Моментът на ясения разум отмина и го връхлетя нова последователност от видения и усещане за мощ! Сякаш беше минало много дълго време. Съзнанието му се понесе над всички повторения и собственото му участие в тях. Когато отново потеглиха, той ги последва — прегърбен, забравил всичко. Никой не го забелязваше.

Ларик ги заведе до една дупка в пода, от която стърчеше стълба. Махна им да го последват и започна да слиза надолу.

Пол изчака всички останали да минат, преди да започне тромавото си спускане.

Стълбата скърцаше под него. Едно от стъпалата изскочи. Но той се беше вкопчил здраво в нея и продължи. Слиза дълго и най-накрая се намери точно сред другите, които бяха застанали върху кръг, изрисуван на пода в тази зала. Забеляза, че двама от кандидатите бяха припаднали, а Ларик беше коленичил до единия и разтриваше гърдите му.

Прескочи последните няколко стъпала и зачака. Мъжът, когото Ларик разтриваше, изстена и след известно време се надигна. Ларик веднага притича към другия — дребничък рижав момък, стиснал

здроаво зъби. Очевидно сърцето му не биеше, защото магьосникът го изостави на мига и се върна при първия. След няколко минути му помогна да стане и отново отиде при рижавия. Онзи си остана все така неподвижен. Ларик поклати глава, изправи се и го остави там, където беше паднал. Подреди другите около себе си и издигна ръце.

Щом силата се надигна в кръга, Пол усети болки в краката. Те станаха толкова свирепи, че секунда по-късно той разкъса обувката си. Докато траеше ритуалът, той ги държеше под робата си. Смътно си спомни, че това е последният етап от посвещаването. Скоро всичко щеше да свърши и той щеше да може да отиде някъде и да спи, да спи...

Усети, че е започнал да произнася думите — с обичайния си стабилен глас. Когато свърши, затвори очи. Пред тях веднага изникна необикновено жив образ. Видя обсадения Рондовал, около него бушуваше буря. Образът се разми. Един мъж беше застанал на главния балкон, праметнал през врата си черен шал, с жезъл в ръце. Косата му беше бяла като скреж — освен черната ивица, която минаваше през нея. Пеейки, той даваше заповеди на своите неземни орди и караше пламъци да се надигат пред неговите врагове. Но един магьосник, целият в бяло — старият Мор! — дойде и влезе в схватка с него. Постарият надви, защитата се охлаби, мъжът на балкона се прегърби и се оттегли.

Вътре той се спусна към една близка зала и започна да прави нещо с различни магически атрибути. Пол проследи действията му. Мигове по-късно — така му се стори — издигнал високо скиптър, той застана в средата на кръг и произнесе високо думи, които прокълтяха из залата. В един ъгъл, близо до тавана, някаква извиваща се, мъглява форма затрепери в резонанс.

— Белфаниор нед септут! — извика мъжът. — Бел...

Вратата рязко се отвори, в залата влетя вестоносец и се строполи под напора на връхлетелите го сили.

— Портите са завардени... — изхъхри той и издъхна.

Магьосникът изрече защитна дума, затъкна жезъла в пояса си и разкъса кръга.

Той излезе от залата, втурна се по коридора, влезе в друга стая и сграбчи тежкия лък, който висеше там. Измъкна една стрела от мекия кожен колчан и ги понесе със себе си.

После, по-надолу, Пол го видя да опъва тетивата и да убива водача на нападателите. След това той влезе в дуел със стария Мор, беше победен, издъхна и беше погребан под купчина отломъци.

Видението се замъгли. Бурята беше отминала. Битката беше свършила. Видя как Мор, яхнал един кентавър, се носеше на запад, а тялото на мъртвия магьосник беше завързано върху гърба на друг от хората-коне.

Видението отново се замъгли.

В една пещера, осветена от сиянието на жезъла му, Мор беше сам с мъртвия магьосник. Тялото лежеше по гръб върху една каменна плоча с кръстосани ръце. Приведен над трупа, Мор правеше нещо с лицето — разтриваше и го натискаше. Малко по-късно вдигна ръце и сякаш дръпна с тях лицето.

Това беше посмъртна маска, която той беше вдигнал, и в този миг Пол забеляза колко много приличат чертите на това лице на чертите на самия Мор.

Той заговори тихичко и Пол не можеше да различи думите. Второто му зрение се включи от само себе си и той забеляза, че към маската беше прикрепена фина сребърна нишка.

И тогава всичко се разпадна и разпръсна, както става с виденията.

Пол отвори очи. Всички стояха в съзерцание. Въздухът отекваше, Ларик беше издигнал ръце и бавно пляскаше с длани, изговаряйки последните думи.

Когато свърши, магьосникът мина между тях, спря, вдигна мъртвия, метна го на гръб, обиколи кръга и излезе от него. После се извърна и махна на другите да го последват.

Излязоха от залата, тръгнаха по един разширяващ се тунел и най-накрая навлязоха в голяма, неукрасена с нищо пещера с неправилна форма. От тавана висяха огромни сталактити. Въздухът все още беше хладен. Умът на Пол започна да се прояснява.

Ларик премина през пещерата и откри място, на което да остави трупа. После се върна, покачи се на едно малко възвишение и се обърна към следващите го:

— Крендел беше единственият кандидат, който се поддаде на силите — рече той. — За всички останали може да се каже, че издържахте — по един или по друг начин. Преди да се стабилизира

новата настройка на магическото ви състояние, може да минат няколко седмици. Заради това ви предупреждавам да се въздържате да се занимавате с Изкуството известно време. Нещата могат да тръгнат много накриво, а резултатите са непредсказуеми. Изчакайте, починете си, ограничете действията си във физическата област. Когато се почувствате готови, започнете, но с много дребни неща — и изчакайте след всяка стъпка, за да сте сигурни, че всичко върви както трябва.

Той се обърна и погледна през рамо. Махна.

— Онзи тунел води обратно към света — каза той — Дълъг е. Лично ще изведа навън всеки от вас, за да посрещнете зората.

— Ти ще си първи — и той посочи най-близкия. — Тръгвай и ме изчакай ето там. След миг идвам.

Той слезе от могилката и се приближи до Пол.

— Ела с мене — прошепна му той и го отведе в едно странично коридорче зад един дебел сталагмит.

— Нещо не е наред — обади се Пол. — Аз се превърнах в чудовище, а сякаш никой не го забелязва.

— Вярно е — отвърна Ларик с нормално висок глас.

— Не трябва ли сега, когато посвещението свърши, и това да премине?

— Луди жезле — отвърна му магьосникът. — Твоето преображение нямаше нищо общо с посвещението. Можеш ли да твърдиш, че не знаеш нищо за дома на Авинконет?

— Никога не съм чувал за него.

— Нито пък за великите Порти към мрачния порочен свят? Порти, които ти широко ще отвориш?

Пол се намръщи.

— Разбрах — въздъхна Ларик. — Онова, което ти сторих, наистина е било необходимо. Възползвах се от възможността, която ми предоставяше състоянието на ума ти на всеки етап от посвещението, и ти наложих мощни заклинания — парче по парче аз смених тялото ти с тялото на един от жителите на онова прокълнато място. Без главата ти, естествено.

— Защо? — попита Пол. — Какво съм ти направил?

— Лично на мене — нищо — отвърна Ларик. — Но злото, което би могъл да причиниш, е толкова голямо, че всичко, което направих, е

оправдано. Лека-полека ще научиш повече за онова, което ти предстои. А сега трябва да се връщам при другите посветени.

Пол протегна една от масивните си ръце с криви нокти, за да го спре. Ларик леко махна с ръка и целият крайник се парализира.

— Какво...

— Новото ти тяло е под пълната ми власт — обясни онзи. — Обгърнал съм те в поредица от практически неразрушими заклинания. Сега ти наложих волята си и те направих напълно неподвижен! Освен това съм ти наложил и заклинание маска. То дори компенсира несръчността ти. Само ти се виждаш такъв, какъвто си — бих казал, че е нужно да го запомниш. Сега ти във всяко едно отношение си мое създание.

— А пък ти толкова се притесняваше за черната магия... — обади се Пол. — Да не би да си се страхувал от конкуренция?

Ларик се намръщи и отмести поглед.

— В случая беше необходимо — каза той накрая, — за да се надвие по-голямото зло.

— Я не ми ги пробутвай тия. Аз нищо лошо не съм направил. А ти направи.

Ларик се извърна. Пол изкрещя.

Щом магьосникът се обърна и отново махна, викът му секна. Сега Пол дори не можеше да говори.

— За тебе ще дойда последен и ще тръгнем към замъка Авинконет — каза Ларик и се усмихна. — И да не бягаш.

Зави зад скалистия ъгъл и изчезна.

Пол чу как една водна капка се откъсна от сталактит и цопна в близката локва. Чуваше собственото си плитко дишане. Долови и далечните гласове на другите посветени, които без съмнение обсъждаха преживяното тази нощ.

Щом магия го беше оковала, магия можеше и да го освободи, реши той. Но не можеше да усети източниците на собствената си сила. Сякаш някаква част от него беше заспала. Замисли се над думите на Ларик, над факта, че неговите сънища явно бяха гадна действителност за някого друго. Потърси в спомените си някакъв ключ. Зачуди се дали сегашното положение не бе свързано по някакъв начин с нападението на онзи магьосник, когото Миша ръкавичка беше убил в Рондовал. Напрягна се да се размърда, ала не успя.

После по коридора се разнесоха стъпки. Струваше му се, че е твърде рано за Ларик да се връща. И все пак...

Едър мъж, висок почти колкото Ларик, но по-плещест, зави зад ъгъла и се приближи. Лицето му постоянно се изменяше, сякаш Пол го гледаше през многофазна рефракционна среда. Очите му плуваха, носът се издуваше и спадаше, устата се кривеше в отвратителни пародии на човешки изражения. Но щом я отвори, Пол веднага забеляза блестящата коронка на зъба. Опита с второто си зрение, но не успя да проникне зад изкривяващото заклинание, което онзи носеше като маска.

— Виждам, че маската, която ти наложих на лицето, още се държи — чу той познатия глас. — Но какво си направил с останалото?

Пол откри, че не може дори да изръмжи.

— Всъщност — продължи мъжът, — това тяло наистина е страхотно! Знаеш ли какви поразии можеш да направиш с него — стига само да поискаш! Обаче предполагам, че си доста привързан към собственото си тяло, а?

Той вдигна глава — едно огромно и едно мъничко око се вторачиха в очите на Пол, като току си сменяха размерите.

— Прости ми — каза той най-накрая. — Забравих, че не можеш да ми отговориш.

Вдигна ръка и леко плесна Пол по устата. Усети как нещо го жилна за миг и после сякаш нещо се отприщи. Пол откри, че челюстите му са отключени и че може да движи главата си.

— Какво, по дяволите, става? — попита веднага той.

— Нямам време да ти обясня — дори и да исках — отвърна другият. — Тя е дълга и широка, а пък точно сега си имам доста големи грижи. Обаче май всичко си върви като по мед и масло. Аз не бих се шашкал особено.

— Ти на това „мед и масло“ ли му викаш? — огледа Пол чудовищните си форми.

— Е, не точно от естетическа гледна точка, особено ако случайно си човек — отговори другият. — Говорех ти за хода на събитията. Ларик мисли, че си му в ръчичките.

— Да ти кажа, прав ми се вижда.

— Това може да се оправи, стига да искаш да изиграеш играта докрай.

— Аз нямам и представа нито какви са залозите, нито какви са правилата!

— Е, ако всичко върви добре, това ще е част от наградата ти: ще получиш отговори на твоите въпроси — и на някои въпроси, които още и през ум не са ти минали.

— Като например кой си ти и какво целиш?

— Това почти със сигурност все ще изскочи отнякъде.

— Ще ми хареса ли онова, което ще открия?

— Въпрос на вкус. Всеки сам си преценява.

— Какъв избор имам?

— Можеш или да действаш, или да те действат.

— И какво искаш да направя?

— Да оставиш нещата да си текат, да откриеш какво иска онзи, който те е пленил, и да решиш дали и ти искаш същото. После можеш да действаш в зависимост от това. Ларик си мисли, че има пълна власт над тебе, но само след миг аз ще разруша инфантилните му заклинания. Освен това ще обърна обратно умерено хитроумната размяна на тела, която той ти приложи, и ще ти върна твоите собствени свежи, млади и жизнени — макар и поизтощени — тела. А след това идва истински майсторската работа. Ще скрия твоето освободено и възстановено тяло така, както скрих лицето ти, и във всяко едно отношение ще му придам прилика с чудовището, което представляваш в момента. И за капак ще те обгърна в маскиращо заклинание, абсолютно идентично с това, което сега скрива отвратителния ти облик от очите на повечето простосмъртни...

— Маска вътре в маската?

— Именно.

— И докъде?

— В един момент всеки, който би искал да те види в сегашното ти състояние, би могъл да смъкне външния слой и да съзре плененото чудовище вътре.

Едрият магьосник пристъпи напред и го сграбчи за раменете. Пол моментално усети как през него минава нещо като електрошок. Ръцете му се отпуснаха. Той залитна напред. Ботушите, които беше стискал под лявата си мишница чак досега, тупнаха на пода. Магьосникът сграбчи лявата му ръка и през нея пробяга агонизираща болка. Преди Пол да се опита да я помръдне, онзи вече се беше

захванал с другата. Докато работеше, си тананикаше. Пол не знаеше дали това е част от процедурата или не.

Щом вдигна ръце и осъзна, че това наистина са си неговите ръце, мъжът го фрасна яко по гърба с лявата ръка, а с дясната — по гърдите, точно над сърцето. Дори и вътре в това тяло с яки мускули и тежка броня, в което беше напъхан, Пол усети, че този мъж в никакъв случай не беше някакъв слабак.

Усети как въздухът се втурна навън от дробовете му и гръдният му кош се смалва до нормални размери. Започна да се изправя и магьосникът му нанесе страхотен удар в корема, точно под пояса. Промяната продължи и там, той се изправи напълно и започна да се потупва и разтрива — колкото заради радостта отново да усети собственото си тяло, толкова и за да поотпусне болките. Болеше го навсякъде.

Едрият магьосник го изрита в пиццалите и той усети как краката го заболяха, изправиха се и се смалиха.

— Трябва да отбележа, че подхождаш с доста насилие към тези неща — обади се той.

— Да не би да предпочиташ шест часа да ти нареждам и да ти кадя тамян?

— Никога не оспорвам успеха.

— Много умно от твоя страна. Сега започвам с първото маскиращо заклинание — то ще те накара да изглеждаш точно както изглеждаше преди малко.

Илюзията изникна, разрасна се около него като сива мъгла, която започна да добива форми под плавните жестове на човека с променящото се лице. Пол усети как в присъствието на тази магия скритият му драконов белег започна да тупти. Скоро тя напълно го обгърна, сви се, промъкна се през дрехите му.

Магьосникът въздъхна и се изправи.

— И ако проникнат през другата маска, която ей сега ще ти надяна, те ще виждат само това и нищо повече. Аз обаче съм длъжен да те предупредя — що се отнася до онова, което се вижда.

— Което ще рече?

— Трябва да действаш така, сякаш все още си под контрол. Ще стоиш парализиран в същото положение, в което Ларик те беше оставил, когато той се върне. Следвай всичките му заповеди, все едно

че нямаш друг избор. В мига, в който се отклониш, губиш шанса си да научиш още нещо. Освен това може да ти се наложи да се биеш с голи ръце.

Пол кимна. Погледна надолу и отново видя чудовищния облик, но вече не го усещаше.

— А сега ще скрия тази илюзия от всички останали, както беше направил Ларик — обясни магьосникът, — но за тебе ще оставя този ти вид, за да ти напомня, че трябва да действаш в съответствие с него — трмаво и послушно.

Пол гледаше ръцете на мъжа, докато те описваха сложна поредица от жестове.

— Виждаш ли някакви нишки, докато работиш? — изведнъж го попита той.

— Понякога — отвърна магьосникът. — Но точно сега виждам разноцветни светлинни лъчи, които прихващам. Шшшт! Съсредоточавам се.

Пол вторачи поглед в променящото се лице на мъжа, като се опитваше да отгатне как ли изглежда в действителност то. Но в промените не се забелязваше никаква закономерност.

Когато човекът свърши с движенията и се изправи, Пол се обади:

— Онази нощ в лагера ти спомена, че може би интересите ни не съвпадат напълно.

— О, има възможност накрая да свършим като противници — отвърна другият. — Надявам се, че няма да стане така, но кой го знае. Може и да стане. Но ако стане, няма да е, защото не съм се опитал да се намеся. А поне в момента и двамата искаме едно и също: да те измъкнем отгук цял-целеничък, да измамим враговете ти, да те поставим в стратегическо положение!

— Да имаш представа какво ще стане, когато се махна отгук?

— О, да. Ще бъдеш пренесен почти веднага надалече — в замъка Авинконет.

— Той и Ларик това каза. Но кой още е замесен? И какво ще срещна там?

— Много по-добре е сам да научиш всичко това, за да му откликнеш по нормалния начин.

— Да му се не види! Има и нещо друго! Ти криеш нещо!

— И с какво това ме прави по-различен от останалите? Играй си ролята, момче. Играй си ролята.

— Не ме наставлявай! За да продължа с всичко това, трябва да знам повече!

— Дрън-дрън! — отвърна му магьосникът и се извърна. — И я заеми пак онази поза. Струва ми се, че някой идва насам.

— Но...

— Останалото е мълчание — рече човекът с променящото се лице и потъна зад ъгъла.

VII.

Миша ръкавичка пристъпваше от крак на крак в една скална ниша вляво от входа на пещерата. Беше вдигнал качулката си и се беше увил с наметалото, за да го пази от утринния хлад. Отдясно току-що издигналото се слънце струеше светлина върху възвишенията и отмяташе един от слоевете великолепия от вълшебния град, който крадецът беше напуснал преди часове. Вече осем от посветените го бяха подминали — всеки — придружен от Ларик. Те приветстваха зората и слязоха отново в града — сами или придружени от прислужник и бивш господар. Когато отново чу стъпки, Миша ръкавичка трепна леко и обърна глава към отвора. Щом видя, че заедно с водача се приближава Пол, той стана, но не тръгна веднага към тях.

За разлика от онези преди него, Пол вече беше съблякъл бялата роба. Походката му беше по-бавна и по-патрава от обикновено. Ларик също беше облечен само в ежедневните си дрехи и кърпа за глава. Изразът на лицето му не беше така тържествен, както с другите. Щом излязоха, той рязко изкомандва нещо на Пол. Двамата мигом завиха наляво и започнаха бързо да се отдалечават нататък.

Озадачен, Миша ръкавичка излезе от нишата и се завтече след тях.

— Добро утро! — поздрави той. — Как мина нощес?

Ларик почти се спъна, щом понечи да спре, и хвана Пол за рамото. Но щом се обърна, лицето му беше спокойно. Пол беше безизразен.

— Добро утро — отвърна Ларик. — Приятелят ти се чувства достатъчно добре физически, но някои от онези, които минават през посвещаването, получават умствено разстройство в различна степен. И точно на него му се случи.

— Колко е сериозно?

— Зависи от множество фактори, но общо взето се лекува. Сега съм го повел точно с тази мисъл наум.

— И затова ли пропуснахте да приветствате зората?

За миг очите на Ларик се присвиха, сякаш преценяваше доколко другият познава нещата.

— Е, не смятахме напълно да го пропуснем — рече той. — Но ти може и да си прав. Тъкмо се намираме на традиционното място.

Той се обърна, за да изпълнят последния обред.

— Пол! Разбираш ли ме поне малко? — попита Миша ръкавичка.

Ларик се извърна.

— Сигурен съм, че разбира — обади се той. — Но, технически погледнато, той не трябва да се обръща към никого друго, докато не приключи с всички тези неща. След няколко минути ще видиш как ще ти отговори.

Отведе Пол до мястото, като му говореше нещо — бързо и тихо. Миша ръкавичка се примъкна, като се оглеждаше наоколо. Малко покъсно видя как Пол вдигна ръце и лице към светлината от изток. Щом Пол започна да мърмори нещо, Ларик се отдалечи малко от него. Миша ръкавичка наблюдаваше внимателно, пъхнал ръце под наметалото си.

Когато Пол привърши с претупаната версия на слънчевия ритуал, той се обърна към по-дребничкия мъж:

— Може изобщо да не излезе чак толкова сериозно — каза той най-сетне. — Но трябва да замина с Ларик за известно време. Не мога да си позволя да рискувам за подобни неща.

— За колко време?

— Не знам. Колкото трябва.

— Може да отнеме седмица-две — вмъкна Ларик. — Възможно е дори повече.

— И къде ще го водиш? Идвам с вас!

— Не мога да ти кажа, докато не съм поговорил със специалисти. Може би и тук могат да го излекуват. Но после може все пак да се наложи да замине.

— Къде?

— Това тепърва ще бъде решено.

— Пол — обърна се към него Миша ръкавичка. — Сигурен ли си, че това искаш да направиш?

— Да — отвърна Пол.

— Много добре. Ще тръгнем заедно и ще разберем. Ако ще е тук, ще те изчакам. Ако ще е другаде, ще те придружа.

— Няма да е нужно — отговори Пол и се извърна. — Нямам нужда от тебе.

— И все пак...

— Ама какво си се лепнал! — отрязва го Ларик и замахна.

Миша ръкавичка отскочи, но не достатъчно бързо. И сили, и усещания напуснаха крайниците му. Той се строполи, все още стиснал в ръка пищова, който не беше успял да измъкне.

Преди да отвори очи, Миша ръкавичка усети някакъв бавен, постоянен звук, сякаш някой тътреше крака. Когато най-накрая прогледна, зрителното му поле беше заето от дребна, сивкава, обрасла с мъх скала и пръснат около нея чакъл. Забеляза, че дневната светлина беше станала забележимо по-ярка.

Бавно размърда лявата си ръка и притисна длан до земята, близо до рамото си. Тътренето отново се разнесе и той надигна леко глава. Изведнъж усети, че вратът му се беше вдървил. Оттласна се силно с ръка и се поизправи, успя да седне и едва не се прекатури напред. Обходи с поглед околността и щом подмина мястото, където преди стояха Пол и Ларик, споменът за сутрешните събития се изля в ума му. Обърна глава на изток. Слънцето се беше издигнало — това му подсказа, че от срещата им беше изминал час, че и повече. Преповтори си целия разговор, търсейки ключ към това какво беше станало вътре в планината и какво ли ги дебнеше пък сега. Реши, че следващия път, когато се кара с магьосник, първо ще извади оръжието и ще го насочи към мишената си.

До слуха му достигнаха леки звуци. Идваха от пещерата. Скоро те се превърнаха в забързани крачки и после спряха. Той придърпа коляно под себе си и се понадигна. Щом стъпките се повториха, той се изправи на крака. Измъкна пистолета и го насочи нататък. Презареди го и ударникът изщрака.

Стъпките ставаха все по-отчетливи, все по-уверени. Миг покъсно на входа се появи дребен, рижав човек. Беше облечен в изцапана с кал бяла роба. Облегна се на скалата. Очите му се обръщаха и примигваха, главата му се въртеше наляво-надясно. Погледът му попадна върху Миша ръкавичка, ала не го удостои с внимание. Беше

смъртно бледен. Трепкаше и се гърчеше, все едно че беше получил слаб припадък.

Миша ръкавичка го гледа дълго и внимателно, преди да го заговори.

— Какво става? — попита той, без да отмества оръжието.

Главата отново се заобръща, погледът го отмина, после пак се върна на него — и пак така, и пак така. Орбитата му се стесни — движение за бърз оглед. Най-накрая очите сякаш се фокусираха върху него и така го погледнаха, че Миша ръкавичка едва не се разтрепери.

— Какво става? — повтори той.

Мъжът направи крачка напред, вдигна бледата си ръка, отвори уста и пъкна вътре пръсти. Изгъркори, после извади пръстите си, като щипна върха на езика си. Пак направи крачка, пусна езика си и вдигна двете си ръце на равнището на раменете. Направи поредната крачка, после — отново. Дясната му ръка се клатушкаше насам-натам, като постепенно се протягаше напред. Продължи да пъкка и да трополи. Походката му стана по-стабилна.

— Задръж! — изкомандва Миша ръкавичка. — Какво искаш?

Мъжът изрева срещу него и се втурна напред.

— Спри! — изкрещя Миша ръкавичка и тъй като онзи не спря, натисна спусъка.

Куршумът улучи лявата ръка на мъжа и го накара да се обърне настрана. Залитна за миг, после падна на колене, без изобщо да се опита да докосне улученото място. Вдигна се отново на крака почти веднага, обърна се отново към Миша ръкавичка и отново издаде гърлените звуци.

— Не ме карай пак да стрелям! — Миша ръкавичка нагласи отново ударника. — Познах те. Знам, че беше един от кандидатите. Само ми кажи какво искаш.

Мъжът напредваше и Миша ръкавичка отново стреля.

Онзи се сгърчи и се обърна встрани, но този път не падна. Изправи се и продължи. Постоянният поток от звуци започна да добива някаква форма.

— Дообреее деее — проточи той.

Миша ръкавичка облиза устни и отново презареди оръжието.

— В името на боговете, спри! — кресна той. — Не искам да ти причиня това!

— Неее... еее... вааажнооо. Чуй-чуй-чуй-чуй-чуй — каза другият с напълно безизразно лице. Очите му продължаваха да се въртят в орбитите, ръцете му се протягаха и гърчеха.

Миша ръкавичка отстъпи три крачки, но другият отново забърза. Миша ръкавичка спря и го простреля право в гърдите.

Изстрелът отхвърли мъжа назад. Той падна по гръб, закрепил се в седнало положение и отново започна да се надига.

— Не! — изкрещя Миша ръкавичка. — Моля те! Спри!

— Спри — повтори мъжът с абсолютно равен глас. — Чуй, чуй, чуй. Пол. Важ-но. Ти.

— Пол? — Миша ръкавичка отново вдигна оръжието. — И какво Пол?

— Да. Пол. Да. Се-га. Раз-би-раш. Мене. Да?

— Тогава спри и оттам ми го кажи! Не се приближавай!

Другият отново се надигна бавно и чак сега Миша ръкавичка видя.

Онзи не кървеше. Нито една от раните му не кървеше. Дрехата беше разкъсана, изцапана, изглеждаше леко влажна на местата, където беше проникнал всеки от куршумите — но яркочервени петна нямаше.

— Да... спра? — попита той. — Да... стоя тук?

— Да. Страшно ме изнервяш. Чувам те ясно. Кажи ми го оттам. Та какво Пол?

— Пол... — каза другият и залитна. — В беда, Миша ръка... ръкавичка. Чуй.

— Слушам те. И що за беда е това?

— Ларик... го оплете... в зак-ли-на-ние.

— В какво заклинание? Ще намеря някой да го вдигне.

— Не трябва. Махнаха го. Но Ларик... не... знае.

— Значи, умът на Пол си е наред?

— Както винаги.

— Но Ларик си мисли, че той е под заклинание?

— Да. Така иска Пол.

— И къде го води сега?

— В замъка Авинконет.

— Ама това е къщата на Райл Мерсон! Трябваше да се досетя. Ще отида там и ще му помогна — в каквото и да се е забъркал.

— Още не. Ще си от малка полза и сигурно ще те убият. Има по-добър начин за действие.

— А именно?

— Иди при покровителя на Пол.

— При Ибал?

— Същият. Кажу му какво е станало. Помоли го бързо да те върне в Рондовал.

— Да кажем, че го направи. И какво?

— Ти можеш да говориш с драконите.

— Боя се, че да.

— Кажу на стария... на Лунна птица... да те отведе до мъртвия кратер в планината Анвил и там да ти помогне да намериш вълшебната пръчка.

— Жезълът ли?

— Да.

— И да речем, че го свърша?

— После го занеси на Пол в Авинконет.

— А той добре ли ще бъде дотогава?

— Може да сметнат за необходимо да го унищожат във всеки един момент. Не знам. Но ако не го унищожат, жезълът много скоро може да му потрябва.

— Ти кой си?

— Не знам.

— Откъде тогава знаеш всичко това?

— Бях там.

— Защо искаш да помогнеш на Пол?

— Не съм сигурен.

— Как така не можах да те убия?

— Един труп не може да умре.

— Е, сега пък аз не разбирам.

— Знаеш достатъчно. Сбогом.

Рижавият се строполи и застина неподвижно. Миша ръкавичка го доближи предпазливо. Нямаше признаци на дишане. Крадецът огледа по-отблизо възвръщаната му бледност. Протегна ръка и го докосна по бузата. Беше студена. Вдигна дясната му ръка. Тя също беше студена; вече и донякъде се беше вдървила. Натисна ноктите един по един. Всичките побеляха и така си и останаха. Най-накрая се наведе

напред и долепи ухо до гърдите, близо до дупката от куршума. Откри, че не се чува нито звук.

Изпъна тялото и кръстоса ръцете му на гърдите. Дръпна бялата качулка на главата, после — и върху лицето му. Стана и се отдръпна.

Приблужи се до мястото, където бяха застанали Пол и Ларик, намери следите им и тръгна по тях. Те скоро изчезнаха, обаче теренът беше скалист. Той спря и усилено размишлява няколко минути. След това се обърна към илюзорния град и се запуска към искрящите кули.

VIII.

Вятърът свиреше покрай ушите му, наметалото плющеше зад гърба му. Пол се наведе над раменете на по-дребния дракон — стройно кафяво създание с вид, подобен на вида на огромните страшилища в Рондовал, но със значително по-малка маса. Коленете му прилепнаха към неговите хълбоци, ръцете му стискаха ремъците на юздите. На двадесет метра отляво, малко по-високо, Ларик също яздеше едно от кожокрилите създания. От време на време поглеждаше Пол, който безстрастно се беше втренчил пред себе си. Между тях се бяха протегнали сноп ярки нишки, видими за второто му зрение. Пол се зачуди колко ли трудно би било за него да убие другия, когато най-накрая дойде моментът. Реши, че магията е нещо твърде бавно и несигурно, когато се използва срещу друг магьосник. Реши да напада бързо, яростно и без предупреждение, веднага щом научи онова, което му беше нужно. Глупаво би било да оставя живи врагове от подобен сорт.

Слънцето на запад се готвеше да пререже гърлото на поредния ден, а луната вече отдавна беше изгряла — блед парцал, метнат сред гребените на облаците. Те летяха на север, на запад, тъмните им дракони бяха протегнали дълги шици и изпънали опашки. От време на време се връзваха в някой вихър.

Вече четири пъти за този ден сменяха драконите — новите бяха завързани по вълшебен начин по разни високи места в небето. Мускулите по раменете и краката на Пол така го боляха, че се бяха вцепенили. Той хвърли крадешком поглед към Ларик, който явно не знаеше какво е умора — беше се привел и пришпорваше дракона си да лети още по-бързо. Беше взрян напред, сякаш се опитваше с поглед да изгори дупки в сгъстяващия се мрак.

Авинконет, Авинконет... Повтаряше си това име вече от часове, в ритъма на полета. Когато каза на Ларик, че не знае нищо, беше искрен. И все пак...

Сега му се струваше, че това име все пак му говори нещичко. Изглеждаше възможно този замък да се е споменавал в по-ранните дневници на баща му, макар че не можеше да си спомни нищо определено.

Авинконет, Авинконет и Рондовал... Имаше ли някаква връзка?

Слънцето потъна още по-ниско, луната засвети още по-ярко и тогава го видя, окъпан в кръвта на деня — прострян върху склона на един от най-високите върхове на един отдалечен планински район. И знаеше, че го познава.

Авинконет беше замъкът от неговите сънища, през който беше минал на път за Портите. През цялото това време той някак си беше знаел, че това е реално място. Но да го види... Щом го съзря, едно след друго започнаха да го връхлитат тревожни чувства. Откри, че няма търпение да влезе и да намери Портите. Имаше нещо, което трябваше да направи там, което искаше да направи, въпреки че при самата мисъл за Портите, започваше да му се повдига.

Гледаше как мрачната постройка под него се разраства, избледнява до жълто, до сребристо, до сиво-бяло — огромна централна сграда, стъпаловидна — като тераса, от която стърчаха кули на много равнища. Около нея бяха залепени една за друга странични постройки — високи, масивни укрепления, с бойници, с многобройни ъгли, със стражева кула на всеки завой. На няколко равнища по-надолу, отдясно на главната постройка, прозорците светеха. Превключи на второто си зрение и веднага забеляза огромното струпване на нишки високо горе, над задната част на крепостта. Освен това забеляза малка мижавя светлинка, която се носеше отляво надясно покрай предната стена. От време на време спираше и трепкаше.

Щом спряха във въздуха над замъка, Ларик описа обширен кръг с дракона си. Пол го последва, блъскан от силни ветрове. Започнаха бавно да се спускат надолу по спирала.

Щом стигнаха по-големия от няколкото задни двора, Пол продължи да следи светлинката, видима единствено за второто му зрение. Оттук, от по-близко разстояние, се забелязваше, че тя има човешка форма и към нея беше прикрепена дълга бледа нишка. Нещо в тази светлинка го караше да изпитва смътно жалеино чувство.

Щом се спуснаха по-ниско, Пол видя, че задната стена на затвореното пространство беше груба скала — част от самия

планински склон. Тъмни неравни отвори пронизваха сърцевината ѝ. Няколко от тях бяха преградени с решетки. Тъкмо тогава светлинката от укрепението изчезна от погледа му.

Приземиха се доста твърдо и Ларик веднага скочи на земята. Миг по-късно Пол усети, че юздите опитват да се изтръгнат от ръцете му и го последва. Ларик свали сбруите на животните, кресна им някаква заповед и ги сподире с поглед, докато те кретаха към подобните на пещери входи. Тръгна след тях и дръпна нещо в сенките. Една метална решетка падна с дрънчене, което отекна из целия двор.

Ларик се върна при Гюл.

— Страхотно се справихме, защото тези имат и опасни криле — отбеляза той. — Изобщо не мислех, че ще се доберем дотук преди полунощ. Сега той сигурно ще иска да те види. Не знам. Трябва да проверя.

— Кой е „той“?

— Райл Мерсон, господарят на Авинконет.

— И какво иска той от мене, магьоснико?

— Е, това той самичък трябва да ти обясни. Ела оттук.

Пол усети, че Ларик подръпва нишките, които беше прикрепил към него. Не се съпротивляваше. Преминаха през облицован с каменни плочки коридор, където Ларик го преведе през поредица от завои.

Ляво, дясно, ляво, ляво — запомни Пол.

После спряха пред нисък вход. Тежката дървена врата беше леко открената, Ларик я бутна и тя се отвори. Пол забеляза, че може да бъде подпряна отвън с тежка дървена греда.

— Вътре — рече му Ларик и силата потрепна в нишките.

Пол тръгна напред, спря пред вратата и после влезе. По протежение на цялата стена отдясно в малката, схлупена стая имаше пейка. Прозорци нямаше — само няколко отдушника в горните ъгли. Върху пейката бяха струпани куп зебло и парцаливо одеяло. На пода наблизо имаше нощно гърне. На стената над пейката беше прикрепен празен свещник.

Пол се обърна и трептенето спря.

— Какво има за вечеря? — попита той.

— Ако не те приеме сега, ще наредя да ти изпратят нещо — отвърна му Ларик.

— Докато чакам, ще прегледам листа с вината.

Ларик се вторачи в него и поклати глава.

— Можеш да се въздържаш малко. Не ми се иска да попилееш това място тук — рече му той. — Върви и сядай на пейката.

— Добре де, магьоснико. То пък да имаше нещо за попиляване...

Пол прекоси стаята и седна. Почти веднага усети как нишките го обгръщат.

— Много си те бива в това... — похвали той Ларик.

— Благодаря.

— ... но не ми се вярва то да те спаси накрая.

Ларик се изкиска.

— Е, този край и без това си е доста далечен.

— Не си купувай дългосвирещи плочи.

— Това пък какво значи?

— И да се сетиш, ще е твърде късно.

— Твоята да е, Чейнсон.

— Ами добре.

Вратата се затвори. В стаята стана много тъмно. Пол чу как резето се плъзна на мястото си. Отърси се от овързващите го нишки.

Беше му минала през ум идеята да метне една нишка на Ларик, докато онзи го овързваше — това би му позволило да проследи движението му из замъка, да види някои от нещата, които той виждаше. Беше решил, че ще е твърде рисковано, и се бе отказал, но сега се зачуди...

Когато превключи на второ зрение, стаята се окъпа в перлен блясък. Бледа златна нишка се носеше близо до вратата. Той вдигна десница и ѝ наложи волята си. Драконовият белег запулсира под многобройните пластове на илюзията. Нишката политна към него.

Когато допря върховете на пръстите му, усети леко убождане — сякаш го удари ток. Щом изпразни ума си и се съсредоточи за впечатления, усещането се разпростря и разбра, че наистина настига онзи. Ларик би могъл да бъде обвинен в небрежност — помисли си той, — само дето нямаше начин да знае, че Пол все още може да използва някакви свои магически способности.

Проследи Ларик по няколко завоя и нагоре по едно дълго стълбище. При единия завой имаше голям прозорец и той видя звездите отвъд. Ларик вървеше през все по-разкошно обзаведени

коридори и накрая навлезе в дълга галерия, която водеше към резбована двойна врата. Прислужник в ливрея седеше на една пейка отдясно на входа. Щом Ларик се приближи, той стана с усмивка. Очевидно го беше познал.

— Буден ли е? — попита Ларик.

Човекът поклати глава.

— Съмнявам се — отвърна той. — Доста време мина... а пък той каза, че не иска да го безпокоят.

— О... Е, ами ако се събуди Мак, кажи му, че съм довел онзи, когото трябва.

— Е, ако се събуди, ще му кажа. Но, според мене, едва ли ще се вдигне повече тази вечер.

— Е, сега трябва да се погрижа да го нахранят. Искаш ли да ти изпратя нещо?

— Малко говеждо с хляб би ми дошло добре. И някоя бира.

— Райл раничко си е полегнал...

— Обратният път го е изтощил. Доста бързичко се върна.

— Не думай! Добре. Отивам към кухнята. Лека нощ.

— Лека.

Пол го проследи как се отдалечава — сега вървеше по-бавно. Слезе по задната стълба. Дочу как поръчва ястията на една дебела, уморена на вид жена, доста попрехвърлила средната възраст. Беше прекъснал собствената ѝ вечеря. После го загледа как си приготвя нещо леко и го изяжда. Докато поддържаше контакта, самият Пол огладня. С крайчеца на окото виждаше как жената нарежда подносите.

Ларик се поколеба дали да не изпие втора чаша вино, после въздъхна и се изправи бавно на крака. Пожела лека нощ на жената, отби се до отходното място и заслиза към североизточното крило на замъка. Стори му се, че слиза дълго.

Пол се опита да запамети маршрута — мислеше, че той би трябвало да води към покоите на самия Ларик. Но той се спускаше все по-ниско и се отдалечаваше все повече в посока към планинския склон. Тук всички следи от великолепието бяха изчезнали и тази част от сградата, през която минаваше сега, беше прашина като необитаема къща. На места изглеждаше като килер, в който държат строшените мебели.

Отвъд нея следваше зона на мрачна празнота. Ларик запали светлинка на върха на ножа си и я понесе над главата си като факла. Най-накрая стигна до гола, влажна каменна стена, по която прокара длан. Известно време вървя покрай нея, после се мушна в един отвор в скалата и се запуска по стръмен склон, в който бяха изсечени груби стъпала.

Пътят се стесни, стана равен, зави. Ларик забави крачка. Зави още два пъти и крачките му станаха по-колебливи. Приближаваше се към високо, масивно възвишение. На върха му се виждаше нещо, което вероятно беше доста голямо, а повърхността му донякъде отразяваше светлината.

Ръцете му се разтрепериха. Щом се заизкачва, отпусна ножа надолу. Пол усети, че беше започнал да диша по-дълбоко. Щом стигна до върха, падна на колене и остана неподвижен. Пол не можеше да различи какво беше онова пред него, защото изведнъж с очите на мъжа бе станало нещо.

Изчака известно време, ала не се случи нищо повече. После вечерята му пристигна и той прекъсна контакта.

Щом свърши с яденето, Пол бутна встрани подноса и отново потърси златистата нишка. Но тя или беше отплавала, или се бе разпаднала. Тогава се сети, че трябваше да я привърже към нещо, докато отново ѝ обърне внимание. Ала беше уморен и знаеше, че до сутринта няма да го безпокоят. Постла си на пейката, опъна се и се зави с одеялото. Задряма почти веднага — пред очите му танцуваха милиарди образи от изминалите няколко дена.

Те бързо избледняха и отново го обзе онова, другото съзнание. За миг го обгърна силен студ и той се изправи пред огромните Порти. Чувстваше нечие друго присъствие зад гърба си, но не можеше да се обърне и да погледне кой е там — нито пък имаше желание. Дясната половина на Портите се откряна — достатъчно, за да се промъкне. Отвътре излизаха малки кълбенца дим. Видението беше изникнало пред него толкова бързо и отчетливо, че надминаваше всички по-ранни видения. Този път той не почувства никаква раздвоеност, никакво колебание. Пристъпи веднага напред и навлезе в земята отвъд.

Първото нещо, което вадя лице в лице със себе си — недалеч сред разорания пейзаж — беше главата. Набучена на остър кол, с все още широко отворени очи, главата на едно от демоничните създания се звереше злобно насреща му. Усети, че в тази гледка има нещо почти лично, някакво много специално предупреждение, което само в този момент му се струваше забавно.

Щом усети, че се преобразява, той намигна на свирепото лице и се издигна като дух в мрачния, тежък въздух. Пясъци, понесени от вятъра, пълзяха като змии сред скалите под него. Понесе се на юг, като бързо набираше инерция. В гърдите му се надигна чувство на радост и му се прииска да го огласи по цялата земя с глас, който би прокънтял като хиляди тръби. Разпери тъмни криле, широки като платната на някой мощен кораб, и заплющя над мъртвата земя. Издигна се толкова високо, че най-накрая съзря и своите планини.

Той, Продромолу, беше изпълнен със спомена сън за своя друг живот и забрави и главата, и Портите, и дребното човешко същество на име Пол Детсън, когото може би някога беше сънувал. Всички те не му бяха нужни.

Щом стигна до планините, се метна към тях, борейки се с ураганите, които се мъчеха да го отгласнат. Шест пъти той се спуска над върховете им и шест пъти го отблъскваха обратно.

На седмия път той надви и щом произнесе Нотата, неговата статуя, от която капеха мед и благовония, вино и кръв, се разлюля. Където и да паднеше сянката му, рухваха сгради, а онези, които му се покланяха, повяхваха и умираха. Ниалит се издигна пред него като кула от черни огънове. Те се срещнаха над водите на неподвижния океан и започнаха танца, който щеше да ги завърти около света. Звездите падаха около тях като горящи души, а ревящите ветрове ги носеха около обкичения със скъпоценни камъни пояс на планетата. Рухваха храмове, умираха крале, а техните движения ставаха все по-диви и по-диви. Той отново заговори на Ледените планини и изкова Заклинанието на Портите. И тогава Талкне, Змията на неподвижните води, завърши своето десетхилядигодишно пътуване и се издигна от дълбините, за да го търси...

За миг Пол се сети за Ключовете и за обещанието на тъмния бог, когато внезапно подскочи и се събуди в килията си. Сънят все още беше жив вътре в него. Той рязко седна и се вторачи в призрачния

образ на жена, изправил се до него. Тя махаше с ръце, устните ѝ се движеха, безцветните ѝ очи бяха втренчени в неговите. Той се надигна и протегна ръка.

Тя отстъпи и по бледото ѝ лице се изписа внезапна тревога. Той се дръпна назад, прие сериозен израз и започна да я окуражава с жестове. Тя се спря. Явно го оглеждаше. Бавно вдигна ръка и го посочи. После се извърна и посочи към дъното на килията, отново се обърна към него и поклати отрицателно глава. Той намръщи чело и тя повтори всичко отначало. После изведнъж му показа петте пръста на лявата си ръка и два — от дясната. Поклати глава и отново повтори първите движения. Той сви рамене и вдигна длани нагоре.

Тя започна да кърши ръце. Той стана; тя отстъпи назад. Пристъпи към нея и тя продължи да отстъпва. Видя я как стигна до стената в дъното и мина през нея, оставяйки след себе си слаба диря на екзотичен парфюм.

Той се върна при пейката и седна. Всичко, случило се, се смесваше в ума му с прекъснатия сън в някакъв полусвят-полухалюцинация. Но нейните високи скули, огромните очи, малката брадичка, тясното чело под широките криле на косата ѝ — беше видял всичко това толкова ясно, толкова отчетливо. Потърси, но след нея не бяха останали никакви нишки, с които той би могъл да провери доколко тя беше действителна.

Отиде до вратата на килията. Не беше сигурен колко време е спал. Все още беше уморен, но се чувстваше малко по-отпочинал отпреди. Изглеждаше вероятно всички други в замъка да спят. Ето защо моментът беше добър да тръгне, да започне разследването. Превключи на второто си зрение и заоглежда мястото зад вратата.

Отговорът беше потънал в мрак. Сякаш си беше сложил тъмни очила посред мъглив ден. Съсредоточи се върху резето отвън и започна да прикрепя свързваща нишка, с която би могъл да го изтегли.

Бавно, много бавно, пред очите му изплува зеленикава нишка и отново се скри. Призова драконовия си белег да му даде сила и пожела тя да се върне.

Но драконовият белег не затуптя. Усети само парване, сърбеж в китката. Нишката отново преплува пред очите му и той протегна ръка. Не можа да я хване. Тя премина през пръстите му, сякаш ги нямаше. После отново се изгуби. Очите го заболяха.

Отпусна ръце. Какво става? — зачуди се той. За първи път, откакто живееше на тази земя, силата му изневеряваше. Дали пък Ларик не беше направил нещо, за да блокира течението ѝ?

След това се сети какво беше казал Ларик за обреда на посвещаването — че би могло да има подобен ефект, че човек би трябвало да се въздържа няколко седмици дори и от най-прости магии. И все пак, по-рано, когато беше последвал Ларик към Авинконет, силата се беше задействала. Сигурно се губи от време на време, реши той накрая с въздишка. Но някак си не можеше да повярва, че всичко това важи и за него. Неговото посвещаване беше разиграване на театър, беше капан. Или пък не беше? Беше минал през всички ритуали, беше имал въздигащи съзнанието преживявания точно когато трябва. А не би ли могло, докато го преобразяваха в чудовище, наистина да е преминал през посвещаването?

Поклати глава и се опита отново. Очите го боляха още повече, слепочията му започнаха да пулсират. Дясната му китка гореше. Отново смътно съзря нишката, но не можеше да ѝ заповядва.

Върна се, легна на пейката и се зави. Преди да заспи отново, дълго-дълго мисли за жената. И този път единственият образ от съня, който можеше да си спомни, беше ухилената глава на демона, набучена на кола.

IX.

По някакъв начин, предполагам, това ме просветли, макар че не съм сигурен точно как стана. То направи нещо за мене или с мене, но не зная какво. Освен това стана така, че в определени отношения собствената ми природа ми стана по-неясна. И все пак...

Влязох в Белкен — тази огромна, блещукаща каменна канара, преминах по високия тунел, който намерих вътре. В най-високата зала известно време се отдадох на размишления — там, при водите. Там усетих и някаква сила, която отекна в цялото ми същество. Това по някакъв начин много ме разтревожи; и все пак, в други отношения пък ме успокои. Тогава реших да изследвам цялата психична структура вътре в планината.

Маршрутът на бъдещите магьосници от зала в зала беше ясно отбелязан по нефизичен начин. Продължих към втората точка и там също дълго медитирах. Щом това беше добре за тях — мястото се оказа заредено с някаква заповедническа сила — то реших, че може и на мене да ми е от полза.

Колко дълго съм седял в следващата зала, не знам. Дълго, струва ми се, защото потънах в дълги размишления и бързо забравих всякакво време. Хрумна ми, че може и да е станало късно, когато усетих повишаване на равнището на интензивност на силите, в които се къпех. Бързо проследих откъде идват — от кръга на магьосниците долу в сияйния град. По това време разбрах също, че навън се е стъмнило. Това означаваше, че посвещаването ще започне всеки момент и че силата ще продължи да нараства през цялата нощ. Минах в следващата зала, за да не изгубя преднината си. Сега исках да доведа нещата докрай, защото чувствах, че е възможно това да поразии паметта ми и да ми даде онова, което търся.

В четвъртата зала стана нещо странно, защото чух глас — мъчително познат — който говореше така, сякаш се обръщаше към мене лично, да не кажа интимно.

— Фаней — казваше той. — Фаней.

Беше мъжки глас и ми се струваше, че бих могъл да разбера точно какво иска да каже с това. Говореше с доста строг тон, сякаш ми даваше някаква заповед, Фаней. Да не би това да беше моето име, извикано от смътното ми минало? Не, не ми изглеждаше много вероятно, Фаней...

— Фаней! — този път го каза дори още по-настойтелно и усетих възникналото чувство за дълг, желание да следвам неразбираемата заповед и чувство на потиснатост от това, че не мога.

Разширих се, после се свих. Застрелках се като луд из залата, търсейки някакъв начин да изпълня заповедта.

— Фаней!

Нищо. Не можах да открия нищо, което да задоволи чувството, което бързо се превръщаше в усещане за безпредметно задължение.

Така че продължих. А силата вътре в планината нарастваше все повече. Но в следващата зала натискът малко понамаля и останах там доста дълго. Отново изгубих представа за времето и едва стъпките на приближаващите се кандидати ме извадиха от трансa, в който бях изпаднал. Мудно се понесох към следващата зала, за да не ме безпокоят.

Шестата зала изглеждаше по-спокойна от всички досегашни. Разпрострях се и започнах да попивам добрите вибрации.

Не ми се стори, че е изминало много време, преди отново да ги чуя да се приближават. Този път не се и помръднах. Нямах желание да тръгвам оттук, а и ми хрумна, че да наблюдавам хода на обряда може да се окаже поучително.

Видях как влязоха и застанаха по местата си. Когато мъжът заговори, усетих, че съм странно привлечен от онзи, когото наричаха Ларик. Огледах го внимателно и тогава осъзнах защо. Откритието ми беше твърде необикновено и аз все още обмислях последиците му, когато Пол привлече вниманието ми. Стресна ме промяната във външния му вид.

Беше се прегърбил напред, ръцете му бяха огромни и люспести. Бързо го огледах под дрехите и разбрах, че ръцете му, макар и много привлекателни — яки и черни — вече не бяха неговите ръце. И все пак, той не би могъл да не го осъзнава, а щом това не тревожеше него, не виждах защо пък трябва да тревожи мене.

Но ме тревожеше.

По-нататъшният преглед ми разкри, че той беше единственият сред всички присъстващи, чиято анатомия бе променена. И докато се чудех на това, раменете и гърдите му също започнаха да се преобразяват. Този път успях да проследя откъде идва това преображение и разбрах, че Ларик го причинява. Не можах да открия мотива за това в съзнанието му, защото когато един магьосник се занимава със занаята си, мислите му стават непроницаеми. Останалите бяха изпаднали в транс.

Изчаках, докато свършат, и тръгнах с тях към следващата зала. Независимо дали щях да си изясня мотива или не, бях решен да изследвам метода на магическото въздействие, упражнявано върху Пол.

Наблюдавах следващото преображение много внимателно и разбрах, че по-вярно ще бъде да го смятаме за размяна. Когато кракът на Пол беше заменен с по-голям, по-моцнен крайник, успях да проследя как материалът се пренася отвъд планината. Проследих го — бързах и се вихрех по пътища, където пространството беше нагърчено, а времето бе поток с много завой и няколко вира. Проследих го до мястото, където се издигаха Портите — от онзи сън на Пол, в който бях надникнал. Проследих го и отвъд тях, в мъртвите земи, където открих едно виещо създание, чието тяло сега беше наполовина човешко, а на китката му се виждаше драконов белег.

— Братко — обърнах се към него. — Поноси само за малко това тяло. Просто някакъв човешки образ.

Но то или не можеше да ме разбере, или не искаше. Продължи да вие и започна да удря преобразените си части. Навях му дълбок сън там, на завет сред един триъгълник от изправени сиви каменни блокове. Така помогнах и на Пол, и на него почти без усилие от моя страна. По онова време си казах, че това е необходима лична намеса — първата ми — в работите на другите. Исках нещата да протекат гладко в тяхната цялост. Само тъй можех да задоволя интелектуалните си нужди.

Но още тогава бях започнал да се чудя.

Погледах още няколко мига тази омагьосваща земя, а после се извих и потеглих обратно по дългия път с ослепителни гръмотевици и тътнещи светкавици. Преминавах над спокойните вирове, обръщах началото и края — и този път се натъкнах на мисли в главата на Ларик

— за Авинконет и за онези, на които служеше. За първи път в съзнанието ми проблесна разбиране.

Завъртях се с известно задоволство, после ги последвах до другата зала. Наблюдавах как размяната се повтаря и с другия крак на Пол. Този път се подразних немалко. Неговото съзнание беше също толкова далечно, колкото и това на другите, и това ме убеди, че той е жертва. Не ми се струваше правилно, съдейки по малкото, което знаех за хората. Особено това, което правеше Ларик.

Когато преминахме към следващата зала, се случиха няколко неща в добавка към промяната на Пол.

Един от кандидатите падна мъртъв. Той, разбира се, не означаваше нищо за мене, но приблизително в същия миг гласът повтори думата „фаней“. Огледах останалите, за да видя как ще реагират, но те изобщо не реагираха. Думата беше прозвучала много силно и след няколко мига я чух отново.

И после отново.

Започна да се повтаря постоянно и безмилостно. Отначало ме беше страх, но после се вслушах. Колко глупаво от моя страна — да си помисля, че и другите са могли да я чуят, когато явно гласът се обръщаше към мене и само към мене! Усетих, че на някакво равнище започвам да я разбирам. А после се случи и нещо друго.

Преместиха трупа, ритуалът продължи. Пол беше преобразен. Но точно в този момент никое от тези неща не ми изглеждаше особено важно. Аз преживях промяна — различна по природа от тази у Пол — нещо, което възбуди у мене задълбочени размисли по въпроса за свободната воля и предопределението. За лош късмет тъкмо тогава няхах време да им се отдавам, защото самата промяна изискваше цялото ми внимание: бях променил решението си. Бях заемал негласна, едва осъзната позиция на ненамеса в работите на другите, откакто се помнех. Изведнъж се съсредоточих върху нея, обмислих я добре и реших, че е дошло времето да направя изключение.

Не ми харесваше онова, което правеха с Пол, но не разполагах с необходимите знания и опит, за да преобърна това явление. Но щях да направя нещо — какво, не бях сигурен — нещо, което да му помогне да се върне в състоянието, което беше нормално за него, така че щом е готов, да може сам да се разправи с враговете си.

Мислех си за това, докато се спускахме към последната зала. Гласът, който повтаряше „фаней“, беше замлъкнал. При следващата ни спирка Пол, както си и мислех, загуби стъпалата си. В миговете, когато Ларик не правеше нищо, аз го изучавах. Разбрах, че има намерение да отведе Пол в Авинконет, където той щеше да бъде пленник, веднага щом свършеше работата си за тази нощ.

Когато напуснахме и последната зала и стигнахме до голямата пещера, видях как той наложи парализа на Пол и започна един по един да извежда останалите навън. Струваше ми се, че бих могъл да вдигна заклинанието, което го държеше там, в нишата, но не бях сигурен какво трябва да се направи после.

Проследих първия посветен навън, за да наблюдавам последния етап от нещата. После видях група господари, които бяха дошли да придружат своите хора обратно към града. Миша ръкавичка се беше спотаил в едно уединено местенце и наблюдаваше входа на пещерата.

Разбира се.

Когато се върнах в пещерата, вече обмислях плана си. Тогава видях при Пол магьосника, който го беше посетил онази нощ. Спрях и започнах да ги наблюдавам. Този човек излъчваше голяма сила.

Той започна да я използва. Видях, че я прилага, за да обърне размяната. Веднага се размърдах, за да се намеся по незабележим начин. Беше си чисто импулсивно от моя страна — не можех да гледам как се пилее такъв свестен материал. Другарите на онова създание бяха побили главата му на кол, но мене това хич не ме интересуваше. Набутах всичко в пространствения джоб, както бях виждал това да прави Пол — той си пазеше там разни неща.

Видях как Пол отново стана Пол, после — как му надянаха маските. Когато разбрах какво смята да прави, това по никакъв начин не се отрази на плановете ми. Все още го грозеше значителна опасност.

Ето защо потърсих тялото на Крендел, рижавият мъж, който беше умрял. Тъй като никой не го използваше в момента, аз се просмуках в него и взех да изучавам как точно работи. Искях да се подготвя бързо, за да изпълня онова, което бях намислил, и да го предам в ръцете на Миша ръкавичка. Той чакаше навън без работа.

Х.

Дребничкият мъж се промъкна през златната дупка в средата на стаята и тя започна да се затваря зад него. Свиващ се ореол, оптично изкривяване — гледката през отвора не изобразяваше дъното на разкошни покои. Вместо това, пред окото се мержелееше разтапящият се силует на мъж, облечен в черно, преминаващ по висок коридор, украсен с гоблени, който стигаше до сводеста галерия зад тъмни и светли колони.

После трептящата леща се затвори, замъждука и изчезна. Ибал отново се тръшна върху купчината от възглавнички, върху която бе седнал. Изведнъж беше започнал да диша дълбоко и учестено; по челото му изби пот.

Вони, коленичила до него, нежно попи потта от лицето му със синя копринена кърпичка.

— Не са много тези — обади се тя, — които владеят добре заклинанието на вратата.

Ибал се усмихна.

— Напрегната работа — призна той. — И правичката да си кажа, не беше от онези неща, с които смятах някога пак да се занимавам. Този път обаче...

— ... беше различно — довърши тя.

Той кимна.

— А сега какво ще правиш?

— Ще се възстановявам — отговори той.

— Знаеш, че не това имам предвид.

— Добре де. Ще се възстановя и ще забравя. Помогнах му. Честта ми е защитена.

— Така ли? Ама наистина?

Той въздъхна.

— На моите години само толкова чест мога да си позволя. Онези времена, когато с готовност бих се забъркал в нещо такова, са отминали отдавна.

Тя прокара пръсти през косата му, по мускулестите му рамене, поразтри ги, после пак го побутна да седне. Вдигна към устните му прохладно питие.

— Доколко сигурен си в преценката за случая?

— Бог знае какво може да е! — възкликна той. — Нещо, дете изобщо не е естествено, праща Миша ръкавичка при мене с историята, че младежът, когото покровителствам, бил син на дъртия Дет и че Райл Мерсон току-що го бил отвлякъл! Честта ми подсказва, че би трябвало да направя нещо, защото Райл е отмъкнал моя подопечен. И аз направих нещо! За късмет Миша ръкавичка искаше само да го закарам бързо в Рондовал — и аз тъкмо това направих.

— Това наистина ли е достатъчно?

— Е, ако ми беше чирак, щеше да е друго. Просто му правех услуга на този младеж. Че аз почти не го познавам!

— Но... — подхвана тя.

— Толкова по въпроса! — отсече той.

— Но аз не това исках да кажа...

— Ами какво?

— Онези неща, които каза преди това — те биха ли могли да бъдат верни?

— Забравих какво съм казал.

— Каза, че това било продължение на нещо, което било започнало още преди Пол да се роди...

— Предполагам, че е така.

— ... онова, което е довело до войните.

Той пое бокала от ръцете ѝ и го пресуши.

— Да, така мисля — рече той.

— Нещо, което можело отново да открие цялата онази работа?

Той сви рамене.

— Или пък да я закрие. Да. Мисля, че случаят би могъл да бъде точно този... или пък Райл вярва, че случаят е точно този. Все тая.

Остави чашата, вдигна длани и взе да ги оглежда.

— Пол очевидно е накарал нещо мощно и свръхестествено да се загрижи за него — каза той. — А и има помощта на приятеля, когото току-що изпратихме.

— Не ти говорех за Пол. Мисля за цялото нещо, от което той е само една частица. Това място е пълно с важни хора, владеещи

Изкуството. Само веднъж на четири години се случва всички да се съберат на едно място. Бих казала, че това ми изглежда като нещо повече от просто съвпадение. Не мислиш ли, че трябва да поставим въпроса на вниманието им?

Ибал се разсмя.

— Спри да мислиш за това поне за минутка — произнесе той накрая. — Според мене, това би било възможно най-лошото, което може да се направи. И от двете страни на този конфликт е имало привлекателни неща. Някои са се възползвали, други — не. Наистина ли мислиш, че бихме постигнали консенсус? Ако искаш, следващата война като нищо можем да я започнем точно тук.

Докато той говореше, тя се беше вцепенила, а очите ѝ леко се бяха разширили.

— Богове! — прошепна тя. — Може и да си прав!

— Така че защо просто не забравим за всичко това? — завърши той. Протегна ръка и хвана нейната. — И знам точно как...

— Май че ме заболя главата — смънка тя.

Миша ръкавичка не се обърна назад. Прие вълшебството, което го беше отвело обратно в Рондовал, като част от живота. Ако използваша магията срещу него, нещата биха могли да бъдат много зле. Но ако работеше в негова полза, той беше благодарен. Преди да се срещне с Пол, той, общо взето, избягваше да си има работа с магьосници. Смяташе ги — и обикновено излизаше прав — за народ, на който не може да се вярва. Измърмори няколко признателни думи към Дуастир, покровителят на крадците, за това, че този магьосник му беше помогнал, втурна се през голямата зала и се спусна по стълбите.

Откри снопа пръчки, който Пол беше омагьосал за него, вдигна една и изрече необходимите думи. После се обърна и без колебание тръгна през лабиринта от тунели обратно към пещерата, където беше получил своя дял почивка. Тя бе продължила години...

Дълго-дълго преминаваше през хладни коридори, изпълнени с танцуващи сенки. Навсякъде бяха пръснати отломки от голямата каменна плоча, която Пол беше срутил.

Той се промъкна през развалините и продължи към мястото, където ехото стихваше в далечината, а стените и таванът се губеха от

погледа. Тук миризмата на страшилищата тегнеше във въздуха, а скитащите течения раздухваха пламъка на факлата. Той знаеше накъде да върви и продължи — с много по-малко вълнение, отколкото би изпитал преди няколко месеца.

Огромните, неподвижни канари на люспести и космести тела бяха разпръснати небрежно наоколо, много от тях — спящи в дълбините на магически заклинания, както бяха спали и преди, както беше спал преди и той самият. А някои други спяха естествения си сън, който траеше ден, седмица, месец.

Докато се промъкваше към познатата ниша, се зачуди дали онзи, когото търсеше, наистина си почиваше там. Той би могъл да бъде навсякъде по света и ако го нямаше, щеше да се наложи Миша ръкавичка да събуди някой друг — мисъл, която не му се виждаше особено привлекателна. След като беше хванат за двадесет години в капана на същото заклинание за сън, което бе приспало и Лунна птица, между него и гигантския дракон беше възникнала странна връзка — нещо, което дори граничеше с дружелюбие. На всеки друг би му се наложило да дава сложни обяснения, като сигурно трябваше да започне с това, кой е той самият. Не, тази мисъл никак не му харесваше.

Щом се приближи до мястото, където обикновено почиваше Лунна птица, рамото му се отърка о някаква скална издатина, която не си спомняше.

— Миша ръкавичка! Откога не сме се виждали!

Той залитна назад. Онова, о което се беше отъркал, по-скоро беше дракон, а не камък. Почти веднага се окопоти и опря длани на звяра.

— Да, върнах се — отвърна той. — В беда сме. Трябва ни твоята помощ.

Голямата канара под ръцете му се размърда и те се плъзнаха по твърдите, гладки люспи. Лунна птица започна да се надига.

— Какво има?

— Трябва да отидем в планината Анвил, да вземем жезъла на Пол и да му го занесем.

— Той го е хвърлил в огнената дупка. Така ми каза.

— И на мене ми го каза...

— Но аз пак ходих там, огньовете са утихнали. И сега всичко там е сив камък. Не знам колко надълбоко мога да го дълбая. Вземи сечива. Миша ръкавичка се позамисли.

— Има една стая в главния двор — каза той и му изпрати образа ѝ чрез мисълта си. — Ще се върна там и ще прегледам какви сечива има. Ще се срещнем в двора.

— За мене ще е по-бързо да те закарам там.

— Ами...

— Качвай се!

Миша ръкавичка се покатери на гърба му. Минути по-късно те вече се плъзгаха през мрака.

XI.

Пол се събуди от светлината, която сияеше в лицето му. На няколко пъти извъръща глава, за да я избегне, после изведнъж се надигна и отвори очи.

Вратата на килията му беше широко отворена.

Дали някой беше дошъл за него, а след това нещо му бе отвлякло вниманието? Той се заслуша. От коридора не се чуваше нито звук.

Предпазливо се изправи на крака. Прекоси килията до мястото, където беше застанал по-рано, докато се опитваше безуспешно да отвори вратата с магия.

Протегна ръка към рамката, докосна вратата. Тя леко помръдна. В този миг той почувства беззвучен, подигравателен смях. Сякаш някой зловещо се забавляваше с това, колко беше смаян и развълнуван — някой, който обитаваше равнище на реалност, несъвпадащо с неговото собствено. Стоеше там, замръзнал на място, и чакаше, но смехът не се повтори.

Най-накрая той пристъпи напред и излезе в коридора. Нямаше жива душа.

Ами сега? — помисли си той. Дали да не тръгне по пътя на Ларик? Дали пък да не рискува и да тръгне да изследва друга част на замъка? Или пък трябва да се върне в двора, да възседне някой от хвъркатите зверове и да офейка?

Последното му се видя най-разумно: да избяга, да се скрие и да чака да се върнат силите му. После можеше да се върне в Рондовал, да разбуди своите легиони от чудовища и да се върне тук отново — така, както беше отишъл в планината Анвил. А после да разруши този замък до основи. Изглеждаше по-разумно, отколкото да остане тук, обезсилен и сам-самичък в цитаделата на врага.

Обърна се, готов да тръгне към двора с клетките. И застина на място.

Завеса от бял пламък преграждаше пътя му.

— Значи, моят избор всъщност не е никакъв избор — прошепна той.

— А някога бил ли е? — отекнаха в главата му познатите иронични нотки.

— Е, май това ще се види по-нататък.

— Както е с повечето неща — дойде отговорът, придружен с леко чувство на примирение.

— Никога не успях да разбера вие врагове ли сте ми или съюзници.

— Ние сме посредници. Веднъж ти помогнахме.

— А следващия път...

— Защо смяташ, че имаш причини да се съмняваш в онези, които са ти помогнали в миналото?

— Защото не мога да се отърва от чувството, че са ме натикали в нещо, без аз да го искам.

— Бих казал по-скоро, че те измъкнахме.

— Тук можем да поспорим. Но казвате, че сте посредници. Посредници на какво?

— На промяната.

— Това е разтегливо понятие. Можеш ли да се уточниш?

— Две от силите, които действат в този свят, са науката и магията. Има времена, в които те застават една срещу друга. Ние сме на страната на магията.

— Това място тук никак не ми прилича на крепост на технологията.

— То и не е. Тук става въпрос за директния сблъсък.

— Мътните да ви вземат! Да се мъчиш да получиш от вас пряк отговор е все едно да се мъчиш да доиш дива котка! Защо просто не ми кажете за какво става въпрос?

— Истината е толкова свещено нещо, че ние трябва да я охраняваме добре.

— Струва ми се, че искате да ви сътруднича.

— Тъкмо затова пак ти помагаме.

Пол се опита да включи второто си зрение. Този път май нямаше проблеми. Съзря очертанията на човешка фигура вътре в пламъците — дребна, мъжка, с наведена глава, дланите бяха скрити в дълги ръкави, които покриваха тъмния ѝ център. До дясната ръка на Пол изплува

оранжева нишка — далечният ѝ край се губеше в пламъка. Той я хвана с пръсти и я засука. Драконовият белег на китката му започна да тупти.

— А сега бихте ли ми казали онова, което искам да знам... — започна той.

Ръката му сякаш се подпали. Потисна вика си и падна на едно коляно, сгърчен в агония. Второто му зрение угасна. Ръката го болеше чак до рамото.

— Така няма да се разберем — изрече гласът.

— Ще намеря начина — процеди той през стиснатите си зъби.

— Толкова по-лесно ще бъде и толкова време ще си спестим, ако просто ни дадеш да ти покажем, вместо да си прекараме цялата нощ, като ти обясняваме какво е замесено тук.

Пол се изправи на крака, стиснал болната си ръка с другата.

— Предполагам, че тази вечер по-добре няма да се разберем.

— Така е. Обърни се и следвай другия.

Пол се обърна и съзря друг пламък. Този беше голям едва колкото дланта му и висеше във въздуха в средата на коридора на около осем крачки от него. Миг след като погледът му падна върху него, той започна да се отдалечава. Последва го.

Пламъкът го поведе през зала, пълна с гротескни статуи — на хора и на други същества. Цялото място беше окъпано от слаб червен блясък, от меко, почти трептящо сияние — вероятно го излъчваше самият пламък и създаваше впечатлението, че всички тези каменни фигури бяха започнали леко да се размърдват. Въздухът, който влизаше в дробовете му, беше спарен и той откри, че задържа дъха си чак докато излязоха от залата. Блясъкът присъстваше и в някои от другите зали, но все пак не беше така злоещо, както в онази стая и изображенията в нея. Щом влязоха там, драконовият белег беше започнал да тупти и спря да пулсира чак когато се отдалечиха доста.

Слизаше все по-надолу по някакви каменни стълби — всяка от тях по-грубо издялана от предишната. Мина през влажни зали и дълги коридори, които сигурно се намираха под самия замък и бяха издълбани в живия камък на планинския склон. Веднъж Пол се осмели да погледне назад и видя, че другият пламък не се виждаше никъде. Ала видя също и това, че сенките зад гърба му се сливат, сякаш са течни, сякаш са живи — по начин, който той намери за обезпокояващ. Побърза да настигне водача си.

Залите и коридорите, през които минаваше, бяха покрити с дебел слой прах — явно ничий крак не беше стъпвал тук от години. Това леко го насърчи. Минаваше през поредица от зали, които биха могли да бъдат единствено стаи за мъчения — бяха пълни с вериги, кръстове за разпъване, щипци, ръжени, тежести, тояги, камшици, дървени чукове и най-различни странни на вид ножове. По всички тях имаше петна, следи от ръжда или и двете — заедно с успокояващото покривало на праха. В затулени ъгли се въргаляха кости — отдавна оглозгани от плъховете, а сега — сухи, крехки, напукани и избелели. Пол прокара пръст по една стена и чу ехо от отдавнашни писъци. Превключи на второто си зрение и пред очите му се мярнаха гледки на жестокостите, които някога се бяха вършили тук. Той припряно превключи на нормално зрение.

— Кой... — прошепна той повече на себе си. — Кой е вършил всичко това?

— Сегашният господар, Райл Мерсон — дойде отговорът.

— Той трябва да е чудовище!

— Някога тези неща тук са били нещо обичайно. Но той скъса с всичко това преди четвърт век. Разкая се. Говори се, че оттогава води относително невинен, дори добродетелен живот.

— Вярно ли е?

— Кой може да каже какво е в душата на човека? Може би самият той със сигурност не би могъл да го каже.

— Вие правите от всичко това пълна загадка за мене. Признавам, предубеден съм, но по никакъв начин не бих могъл да кажа, че се отнася с мене добродетелно или невинно... а това важи и за лакея му, Ларик!

— Хората си имат причини за онова, което вършат. Мотивите и целите рядко си подхождат по морален цвят.

— Ами какво ще кажете за вас самите, каквото и да представлявате?

— Сега ние не сме нито морални, нито неморални, защото действията ни не съдържат елемента избор.

— И все пак, нещо ви е насочило по курса, който следвате. Тогава някой е взел решение.

— Така излиза.

Имаше ли намек за ирония в тези думи?

— И пак нищо не искате да издадете, а?

— Нищо.

Преминаха покрай зловонна цистерна, в която се плискаше нещо. Подът на нишата до съседната въздушна шахта беше потънал в изпразнения и покрит с крехки, йероглифни скелети — вероятно на прилепи. В хлътнатините по пода се бяха събрали локвички вода. Стените тук бяха лепкави и Пол почти усещаше над себе си огромната тежест на пръстта и скалите, която стенеше с тихи, продължителни стонове под вечното напрежение.

Замисли се над краткия им разговор, припомни си твърденията на седемте фигурки след битката в планината Анвил, които внушаваха впечатлението, че действията им са предопределени. Но макар и да казваха много малко, то поне беше състоятелно. В тях имаше и нещо повече, което той усещаше, че трябва да запомни — нещо, чиято тъкан беше като тази на сънищата...

Усилията му да си го спомни свършиха, щом зави зад един ъгъл и спря. Не можеше да разбере дали е влязъл в стая или в коридор. Пътят напред тънеше в мъгла или в гъст дим, макар че не усещаше никакви миризми. Пламъкът беше спрял, когато и той спря, и сега му се струваше много по-близо; беше станал по-ярък и бе придобил зеленикав отблясък.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Пол.

— Просто етерът тук не е в ред.

— Не вярвам в етера.

— Ами тогава го наричай другояче. Може би някой бъдещ лексикограф ще те цитира някъде. Знам, че там, където си израснал, е било доста по-различно.

— Проклет да съм. Почти измъкнах нещичко от тебе. Та значи, вие знаете историята ми?

— Ние присъствахме, когато ти напусна този свят. Присъствахме и когато се завърна.

— Интересна работа. Карате ме да се съмнявам, че знаете нещо за мястото, където съм израснал.

— Вярно е, макар че можахме да си направим някои заключения, като изследвахме действията и реакциите ти, откакто се завърна. Например показва, че познаваш технологията, което...

Светлината пред него угасна. Пол стоеше неподвижен в полумрака, взрян в слабото сияние, което излъчваше мъглата. Вслуша се в ударите на сърцето си и се замисли дали да не призове драконовата светлинка.

Миг по-късно във въздуха пред него изникна дълго перо от пламък — близо до мястото, където преди гореше другият.

— Ела.

Гласът беше женски, властен.

— Какво стана с предишния ми водач?

— Много приказваше. Ела!

Пол се зачуди. Дали най-накрая не беше съзрял пролука в тяхната броня?

— Значи, доближих се до нещо, което не искате да знам, а?

Отговор не последва. Синият пламък бавно започна да се отдалечава от него. Пол не помръдна.

— Знаеш ли какво си мисля? — обади се той. — Мисля, че ви се налага да ме използвате, защото аз съм син на баща си, а пък той ви е създал. Вие имате някаква специална връзка с Рондовал и само аз мога да ви послужа за вашата цел.

— Греша.

— Не вярвам това да ви харесва — продължи той, без да обръща внимание на отговора, — защото колкото и да ми приказвате за предопределение, аз отраснах в друг свят, за който знаете много малко или съвсем нищо. Вие не можете да предвиждате действията ми, както бихте могли, ако бях човек, израснал тук, на тази земя. Аз съм послучаен фактор, отколкото на вас ви се иска, но се налага да си имате работа с мене. Тази вечер ще се опитате да ме впечатлите по някакъв начин, така че да стана по-податлив. Казвам ви, че съм видял неща, пред които онова в планината Анвил беше слаба ракия. С нищо не можете да ме впечатлите.

— Свърши ли?

— Засега.

— Тогава да продължаваме.

Пламъкът се понесе, а Пол го последва. Наглед пламъкът клонеше наляво, но в полезрението му нямаше никакви други предмети, по които би могъл да проследи движението му. Мъкнеше се

след него, а мъглата, светеща с бледа светлина, се кълбеше и вихреше наоколо. Сред нея се раздвижиха неизброими сенки.

Продължи да лъкатуши. Ехото глъхнеше. Пол не можеше да каже със сигурност дали върви по дълъг вит коридор, или върви в кръг и се лута из една и съща огромна стая. Тъй като не напипваше стени, подозираше, че е последното. Но не виждаше никакъв начин да го разбере със сигурност.

Сенките, които го следваха, станаха по-тъмни, очертанията им — по-ясни. Някои имаха определено човешка форма, други — не. Над главата му примигна силуетът на дракон, който сякаш летеше високо-високо горе. Сега му се струваше, че много хора тихомълком обикалят около него на различни разстояния. Опита се да превключи на второто си зрение, но нищо в гледката не се промени.

Изведнъж една фигура изникна право пред него — едър, набит, оплешивяващ мъж с големи, сръчни ръце. Пламъкът се стрелна край него и сигурно спря някъде наблизо.

— Тате! — сепна се Пол.

Устата на втория му баща се изкриви в полуусмивка.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че търсиш на това забутано изостанало място? — попита той. — Знаеш ли колко ми трябваш точно сега вкъщи, за да ми помагаш в бизнеса?

— Ти не си истински... — пророни Пол.

Но Майкъл Чейн изглеждаше съвсем плътен. И сменящите се изрази на лицето му, и интонациите му бяха същите като на Майкъл Чейн, обърнал няколко чашки и готов всеки момент да изгуби всякакво търпение.

— Ти си истинско разочарование за мене. И винаги си бил.

— Тате...

— Давай, продължавай да си играеш глупавите игрички. Разбий сърцето на майка си.

Едрият мъж махна презрително и му обърна гръб.

— Татко! Почакай!

Мъжът изчезна в мъглата.

— Това е номер! — Пол изгледа ядно пламъка. — Не знам как го направи и защо, но е просто гаден номер!

— Животът е пълен с гадни номера. Самият живот може да е просто един гаден номер.

Пол се извърна.

— Защо стоим тук, в тази тъмнина? Мислех си, че ме водиш на някакво важно място!

— Добре! Давай да се махаме!

Той се обърна.

Бети Луис, облечена в тясна, силно деколтирана рокля, стоеше отляво и се мръщеше. Познатата ѝ плът изглеждаше толкова истинска, че сякаш можеше да я пипне...

— Можеше да се обадиш — каза тя. — Може това между нас да не е било кой знае какво, но поне можеше да ми кажеш „довиждане“!

— Не можех! — оправда се Пол. — Нямах начин!

— Същият си като всички останали! — изрече тя, мъглите нахлуха между тях и тя изчезна.

— Разбрах какво правиш — обърна се Пол към пламъка. — Ама няма да стане.

— Просто мястото тук е такова. Сам си го правиш.

Пол пристъпи напред.

— Ти ме доведе тук!

— Пол? — чу се отдясно познат глас и той потръпна.

— Върви по дяволите! — извика той, без да се обръща. — Да вървим, пламъко!

Синкавата светлина послушно тръгна и той я последва. Сянката отдясно продължаваше да го следва. Приблужи се. — Пол!

Той не се извърна. Но в полезрението му се протегна ръка — мускулеста, покрита с гъсти косми с цвят на ръжда; плътна, широка гривна с копчета, индикатори и светлинки обхващаше китката — дори щом я видя, не повярва, че е истинска.

Изведнъж ръката се стовари на рамото му, спря го и го обърна.

— Усецам ръката ти — каза той бавно.

— Усецам гнева ти — изрече другият.

Пол вдигна очи и съзря някога красивите, но вече разкривени черти на Марк Мараксон, загрозени от лещата на лявото му око, която сега мъждукаше в тъмно, искрящо синьо.

— Ти не ми даде никакъв избор — каза Пол.

— Ти имаше моето име, моите родители. Отне ми момичето...

— Това е невъзможно! — извика Пол.

— ... и моя живот — довърши Марк, лещата почерня, а плътта му се зачерви, после се овъгли и започна да се разпада.

Пол изпищя.

Ръката, през която се виждаха костите, падна от рамото му. Фигурата отстъпи, стопи се в мъглата — черната леща на протезата сега беше прикрепена към череп — и после изчезна.

Пол започна да се тресе. Вдигна ръце към лицето си, след това пак ги отпусна.

Сега на мястото на Марк стоеше Нора. Лицето ѝ беше безизразно.

— Вярно е — каза тя. — Ти уби мъжа, когото обичах.

Тя се обърна и се отдалечи.

— Чакай!

Той се затича и протегна ръка да я спре, но сянката ѝ се изгуби сред другите. Ала той продължи да се лута, да се обръща, да се мята в различни посоки.

— Върни се!

— Пол! Стой неподвижен! Да не се загубиш тук!

Той се обърна отново. Пред него беше застанал старият Мор, облегнат на жезъла си.

— Пред тебе виждам такива неща, че ми се ще никога да не те бях довеждал обратно тук — каза магьосникът. — По-добре да беше те надвил Марк, отколкото да сториш онова, което ще сториш!

— Не зная за какво говориш! — извика Пол. — Кажи ми, ако има нещо, което трябва да знам!

Избухна пламък и Мор изчезна в него.

— Дръж се близо до мене! — извика му пламъкът. — Това може да излезе извън контрол!

— Извън чий контрол? — обърна му гръб Пол.

Стел, кентавърката, беше застанала пред него и го гледаше в очите.

— Ти престъпи нашата клетва — каза тя, — макар че се закле в жезъла си, че никога няма да я престъпиш...

— Не съм я престъпил! — отговори той.

— ... и смъртта, която винаги върви зад гърба ти, ще пристъпи напред.

— Не съм престъпил клетвата! — повтори той.

— Прокълнат син на прокълнат баща!

Пол се обърна и се заотдалечава.

— Върни се! — сега това прозвуча почти като молба.

Гигантската фигура с глава на куче, с която се беше изправил лице в лице в пирамидата, внезапно изникна пред него.

— Крадец! Ти разруши триъгълника на Инт! — отекна в мислите му.

— Нищо не съм откраднал. Взех онова, което си беше мое — отвърна му Пол.

— Знам такива проклетия срещу крадците, че могат да ги попилеят по всички краища на света!

— Да ти пикая на проклетията! — викна Пол. — Веднъж те надвих. Сега не ме е страх от тебе!

Пристъпи една крачка към заплашителната фигура.

— Спри! Те набират мощ! То наистина може да те нарани! — отекнаха в ума му думите на пламъка, който току-що беше изникнал помежду им. Сега говореше трескаво.

Песоглавецът вдигна десница. Пол се претърколи и побягна.

— Спри!

Пред погледа му се втурна малка фигурка. Беше бяла, имаше дълги уши и беше облечена с жилетка. Нослето ѝ мърдаше^[1].

— Пак закъснях! — каза тя. — Този път ще ми хвъркне главата, няма начин!

Погледна Пол.

— И твоята — също — каза тя и побягна.

Пол продължаваше да пристъпва напред.

— Застани, без да мърдаш! Тук, на това място...

Почти се сблъска с мъжа. Беше безименният магьосник, с когото се беше борил в Рондовал. Пол се дръпна назад.

Магьосникът вдигна десница и в нея се появи нож. Хвърли го право към гърдите му.

Пол се метна встрани и се претърколи на земята. Продължи да се търкаля, докато доста се отдалечи.

Известно време лежа задъхан, след това се помъчи да стане на крака. Щом успя, към него се приближи друг мъж — вървеше бързо. Спря пред него. Беше висок и царствен, един-единствен черен кичур

се спускаше назад през бялата му грива. Пол веднага осъзна, че чертите на лицето му много приличат на неговите собствени.

— Ти си...

— Дет Морсон, баща ти — дойде отговорът.

— Ами тегли ми една тогава и си върви по пътя — изпъчи рамене Пол. — Тук играта е такава, нали?

— Аз не съм част от тукашната игра. Просто се възползвам от нея — той вдигна десница и леко погали Пол по бузата. — По който и път да тръгнеш, каквото и да решиш, каквото и да те сполети — каза той, — истинският ти враг — това е Лудият жезъл.

— Кой Луд жезъл? Мислех, че това е общата дума за...

— Хенри Спайър е най-великият от Лудите жезли и него го знаят само под това име.

— Що за име е това — Хенри Спайър? Тук, в този свят...

Огненият език се извиси помежду им.

— Връщай се, Дет! Връщай се в твоя ад! — чу се глас от пламъците. — Вече нямаш власт над нас!

Дет вдигна длани и скръсти ръце на гърдите си. Пламъци изкривиха очертанията му, сякаш се беше подпалил от огнения език. Изведнъж обаче той вдигна глава и се втренчи в Пол.

— Белфаниор — каза той. — Спомни си това в трудни времена.

Пол отвори уста, за да го разпита, но Дет изчезна сред буря от вятър и огън.

Пламъкът, увиснал във въздуха пред него, започна да се смаява, възстановявайки предишните си, по-малки размери и форма.

— Какво искаше да каже с това?

— Представа си нямам — отвърна Пол.

— А какво друго ти каза?

— Нищо. Нямах време.

— Лъжеш.

— Истината е нещо толкова свещено, че аз я охранявам добре.

Пламъкът не помръдна. Пол усети чувство на озадаченост и гняв, но не го придружи с никакви думи. Изминаха дълги мигове.

Най-накрая, с движение, което досущ наподобяваше свиване на рамене, пламъкът се понесе наляво. Пол го последва. Сред мъглата все още се мерзелееха сенки, но не се приближаваха. Сега пламъкът се движеше бързо и Пол ускори крачка.

Мъглата започна да изтънява. Пол забеляза отляво стена; отдясно нямаше нищо. Не след дълго пред него изникна арка. Последва светлинката през нея и усети, че се е върнал в обикновеното пространство. От тази страна нямаше мъгла — само сумрак и мирис на плесенявали гоблени.

— Ние всъщност просто обикаляхме из някаква голяма стая, нали? — попита Пол.

Никакъв отговор.

— Това беше някакъв шантав тест на Роршах, нали? — продължи той. — Всичко там идваше от мен самия — по един или друг начин. Така ли е?

Отново мълчание.

— Добре де — каза той, щом приближиха едно стълбище, което водеше нагоре. — Щом онова, което искате от мене, изисква съдействието ми, запомнете, че сте оставили клиента си недоволен.

Стигна до стълбището и тръгна нагоре.

Почувства радостна тръпка. Драконовият му белег започна бурно да пулсира. Изкачиха се и минаха през една по-добре мебелирана, макар и отдавна необитаема стая. След като излязоха от нея, стигнаха до друго стълбище, което отново водеше нагоре. Щом го изкачиха, Пол забеляза, че май са се върнали в същото източно или североизточно крило на замъка, до което преди беше проследил Ларик.

— Значи, направихме нещо като обиколка, а?

— Налагаше се.

— Защо?

— За да избегнем населените части.

— Само заради това ли?

— А заради какво друго?

— Не за да ме подготвите, или да ме впечатлите по някакъв начин?

— Самоласкаеш се.

— Е, вашата да е.

— Нашата ще е.

Пол зави наляво и тръгна по един тесен коридор. После зави надясно и влезе в стая с един-единствен огромен прозорец, който гледаше отвъд бойниците към мрачен, огрян от луната пейзаж. В самата стая бяха струпани стари, потрошени мебели, които очевидно

никой не използваше. Излезе от другия ѝ край и влезе в друга стая, която очевидно също използваша за склад. Докато минаваше, Пол отмяташе встрани нишките на паяжините. Един плъх се стрелна пред краката му, навря се под едно кресло и се втренчи в него от там.

Две стаи по-нататък, в едно помещение с няколко врати, го обзе чувството, че познава това място. Беше сигурен, че Ларик беше минал оттук преди това.

Забърза из завоите и най-накрая пред него изникна тъмното каменно възвишение, увенчано със сияйния предмет. Пламъкът се издигна нагоре. Пол се заизкачва след него.

— Какво е това? — прошепна той едва-едва.

— Нещо, което ни трябва.

— Адски ми помагаш, няма що.

— Много повече, отколкото явно забелязваш.

Малко по-късно той забеляза, че предметът беше някакъв сандък, покрит с издуто прозрачно покривало. И щом се приближи към него, пое рязко дъх, защото в него лежеше съвсем запазено тяло на жена. Високите скули, малката брадичка и крилете на косата ѝ не му бяха непознати.

— Призракът... — въздъхна той.

— Говори се, че духът ѝ обикаля из тези зали. Не е важно. Вдигни капака.

— Как?

— И от двете страни има заключалки.

Пол продължи да се взира в бледите черти.

— Сега пък и Снежанка! Защо? — попита той най-накрая.

— Моля? Не разбрах.

— Защо е така изложена на показ?

— Баща ѝ, Райл Мерсон, от време на време идва да я гледа.

— Ама че извратен кучи син, а? Предполагам, че ѝ е наложил заклинание за запазване... ако е умряла много отдавна.

— Отдавна беше. Вдигни капака.

— Защо?

— За да я преместиш.

— Че защо да я местя?

— Присъствието ѝ е необходимо другаде. Прави каквото ти казвам!

— Добре де. Само че изкачването беше доста стръмничко...

— Ще я пренесеш оттук.

Пламъкът засия по-ярко и Пол видя зад сандъка равен перваз, който водеше към един тунел. Наведе се напред и затърси ключалките. Една по една ги отвори и ги измъкна. После сграбчи капака и се напрегна да го повдигне. Отначало не поддаваше. След това изскърца и бавно се плъзна нагоре.

Пол отмести прозрачния капак и го остави на земята. Едва тогава спря и заразглежда жената с по-дълбок от научния интерес.

— Как се казва тя? — попита той.

— Таиса. Вдигни я. Насам.

Пламъкът тръгна по равния перваз зад сандъка.

Пол се приведе и вдигна жената на ръце. Слабият, познат аромат на познатия парфюм погъделичка ноздрите му.

— Какво е станало с нея? Как така е стигнала дотук? — попита Пол, щом заобиколи ковчега и последва пламъка.

— Жертва на обстоятелствата в една дълга и заплетена борба.

Той прекоси перваза и навлезе в тунела след блуждаещия огън.

След няколко крачки пламъкът рязко зави наляво и Пол усети, че се изкачва. Предчувствието, което го придружаваше, откакто се беше събудил, сега беше още по-силно. Усети, че се приближава към сърцето на някаква тайна — тайна, която беше много лична, тайна, в която той щеше да изиграе значителна роля.

Нов завой — и той се намери сред широка стая с висок таван, отчасти мебелирана, издълбана вътре в скалата. През голям четириъгълен отвор в стената отляво се виждаха звездите в небето и най-високите планински склонове. В близкия край на стаята имаше дълга маса и тежки кресла. В дъното...

Той се спря и се втренчи.

— Донеси я тук.

Бавно, почти механично краката му се подчиниха и се раздвижиха. Едва-едва осъзнаваше, че се движи — очите му бяха приковани в онова, което му се беше разкрило там, на задната стена.

— Остави я тук. Не. Главата трябва да е от другия край.

Пол постави тялото на Таиса върху наклонената каменна плоча — краката ѝ бяха откъм по-високия край. Главата ѝ попадна в широката вдлъбнатина, изсечена в твърдата сива повърхност. Той

автоматично нагласи дългата ѝ синя дреха. Щом го направи, забеляза широката, плитка вдлъбнатина в края на плочата. На ръба ѝ лежеше черен каменен кинжал. Той забеляза всички тези неща, но те не му направиха никакво впечатление, тъй като вниманието му беше приковано другаде.

Беше се втренчил в стената пред себе си и огромната двойна врата, вградена в нея. Пот изби по челото му, ръцете му леко затрепериха, щом се отдалечи от жената и от камъка. Не откъсваше поглед от вратата.

Това бяха Портите от ония забравени сънища, които сега го затрупваха като сияйни покрови.

Приблужи се. Вратата беше солидна, масивна, обкована с желязо, направено от тъмно дърво, което приличаше на метал. Не се виждаха нито ключалка, нито дръжки — само халките, разположени на равни интервали.

Изрязана и прогорена в Портите, се възправяше фигурата на огромна змия. Сложният вит рисунок заемаше място от основата до средата и се издигаше високо над стилизираните вълни. В нея бяха забити три тежки остриета — едно във врата, едно в опашката и едно по средата на тялото ѝ.

После, щом вдигна поглед към горния край на Портите и над него, той съзря познатия силует на огромно, черно, подобно на птица същество с разперени криле, изрязано в скалата. И в тази фигура бяха забити шипове — по един във всяко крило.

Пол пристъпи още крачка напред и спря. Дишаше тежко. Той отново беше Продромолу. Онзи, който отвори пътя, и кръстосваше небесата на Код, а под него от дълбините се издигаше змията, Талкне, достигнала последния кръг на своето продължило цели епохи пътуване — векове наред го беше търсила. Ниалит изкреця — предупреждаваше го, писъкът ѝ разлюля планините и разкри тайните, които те криеха в сърцата си. Той закръжи и се гмурна към спокойната морска повърхност...

Отново дойде на себе си и си спомни за Ключовете и за обещанието на тъмния бог да изведе хората от опустошената земя, да

слее тази земя с друга, като отвори пътя между двата свята. А Ключовете...

Ключовете!

Статуетките — те бяха Ключовете. Странни, живи ключове... И...

Той сведе очи.

Да...

Издълбана в пода, оцветена в избеляло жълто, червено и синьо, той видя огромна диаграма с неправилна форма. Една част от нея се вдаваше напред, за да обхване каменната плоча, върху която лежеше Таиса; друга част беше издадена далече напред и докосваше тежката рамка на Портите вляво. Няколко остри, почти триъгълни части се протягаха като шипове от главната част на фигурата. Пол ги преброи — изведнъж беше усетил, че драконовият му белег пулсира:

— ... пет, шест, седем...

— Точно така.

Той едва-едва погледна пламъка, който сега се рееше над Таиса.

— А сега донеси тук, на това място, статуетките, които ни представляват, и постави всяка една от тях на върха на всеки лъч. Знаеш реда.

— Знам го.

Пол превключи на второто си зрение, вдигна десница и хвана една от седемте абаносови нишки, които се протягаха над дясното му рамо. Завъртя длан и започна да я навива, докато не усети как се напруга. Силата пробяга от драконовия белег по нишката и той я дръпна.

Една от статуетките беше в ръката му — висока, стройна, женствена, с остри черти, властна. Наметалото ѝ беше покрито в патина с цвят на ковано злато и бе украсено с оранжеви, червени и жълти камъни. На челото ѝ беше инкрустиран един-единствен зелен камък.

Докато Пол я държеше и се оглеждаше, той усети, че тя се затопля и става все по-топла.

Да...

Пристъпи вдясно и я постави на върха на втория отзад напред лъч, който сочеше вратата.

Щом се изправи, видя, че звездите помръкват, а небето става все по-светло.

Вдигна ръка и отново потърси нишките. Не се виждаха. Тогава осъзна, че второто му зрение е престанало да действа. Опита се да го задейства отново, но не постигна нищо.

След това забеляза, че и драконовият му белег вече не пулсира. Разтри китката си. Отново се опита да призове второто си зрение.

— Какво става?

— Не знам. Не мога.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш? Та нали току-що го направи!

— Знам. Но нещо пак ми се изплъзна. Откакто минах през Белкен, силата ми ту изчезва, ту се връща. И точно сега изчезна.

Пламъкът се приближи до него и увисна точно пред очите му. Затвори ги — светлината го заслепяваше.

— Дръж си очите отворени.

Той се подчини и присви очи. Видя, че пламъкът се разраства, превръща се в широка огнена стена, висока колкото него, и дори по-висока...

Той се дръпна назад, но пламъкът отново го приближи.

— Стой и не мърдай. Трябва да те прегледаме.

Пламъкът го обви като наметало, обгърна го целия. Усети, че прониква в тялото му, в самото му същество. Не усещаше горещина — само някакво странно трептене, сякаш стъпваше на суша след няколко дена в открито море.

Усещането рязко секна и пред него се изви смалилият се пламък.

— Вярно е. В момента не можеш да действаш на магическо равнище. Няма никакъв начин да определим колко време ще продължи това, а и нощта е почти към края си. Райл Мерсон може да прати сутринта да те извикат. Засега трябва да изоставим начинанието си и отново да те приберем на сигурно място в килията. Върни пак обратно статуетката и...

Пол бавно поклати глава.

— Разбира се. В твоето състояние не можеш да я върнеш, а на нас ни е забранено директно да командваме своите изображения. Прибери я. По пътя за насам минахме покрай много скали и ниши. Ще ти се наложи да я скриеш.

— Ами Таиса?

— Зарежи я.

— Ами ако някой я намери тук?

— Не е важно. Ела.

Пламъкът мина покрай него. Той прибра статуетката и го последва. Щом навлязоха в тунела, той натика статуетката в една пукнатина в скалната стена.

Излязоха от пещерата и навлязоха в самия дворец. След няколко завоя Пол осъзна, че се връщат по друг път. Сега напредваха много по-бързо и изобщо не минаха през залата с мъглата и през мрачните тунели.

Не след дълго той се намери отново в килията си, влезе и затвори вратата зад себе си.

— Пътуването нататък беше само заради шоуто, нали?

— Заспивай, заспивай.

Пламъкът премигна и изчезна. Чу как резето се затваря. Изведнъж го връхлетя умора, зави му се свят, той се заклатушка към пейката и се строполи върху нея. Нямаше време дори да си помисли — черните вълни го погълнаха.

[1] За всички, които не са чели първата част: това е Мартенският заек от „Алиса“ на Луис Карол. Б.пр. ↑

XII.

Щом излезе от пещерите на Белкен и се върна в омагьосания град в подножието му, Хенри Спайър надяна нова маска. После цял ден празнува с колегите си магьосници, никой от които не знаеше кой е той всъщност. Наслаждаваше се на това да се разхожда сред тях, понесъл в себе си голямата мрачна тайна, несподелена с никого от тях. Пи вино, подправено с леки, нежни наркотици, прави чудеса и през цялото време избягваше само най-великите от колегите си. Стигнаше ли се до сблъсък на две воли, той не се страхуваше от никого, но не му се щеше да попада пред очите на някой майстор — достатъчно велик, за да проникне зад маската му. Не, това би било преждевременно разкриване.

Той вървеше и сипеше клетви и ругатни върху онези, които не харесваше, от време на време кимваше на някого, който беше спечелил уважението му. Не му омръзваше да играе тази тайна, богоподобна роля. Толкова дълго се беше въздържал. Но сега... Сега виждаше как бъдещето капва като круша от клона в протегнатата му длан. Усещаше странно, вълнуващо сродство с онези, които щяха да се облагодетелстват от усилията му — никой от тях дори не го и подозираше.

Щом денят започна да угасва, градът се ширна в цялото си великолепиe. Силите му бяха нараснали невероятно, но той се въздържаше и демонстрираше само малка частица от тях на новите си другари, събрали се тук да си поиграят и да се поизпитат.

Докато падаше нощта, той си тананикаше и танцуваше. Чак до след полунощ се бори с огромната, изтънчена вечеря. Разкара съня и възстанови жизнеността си с помощта на заклинание от най-висш порядък, което приведе в действие бързо и лесно. След това се разходи със сребърна платноходка по кръгообразния градски канал, като взе със себе си една куртизанка, един пасивен педераст, един сукуб^[1], една димяща купа с отвара от сънно биле и кана от любимото му вино, чието съдържание се възстановяваше също толкова бързо, колкото и

нейният господар. След всички тези години на спотайване и криене сега имаше повод да празнува, защото Равновесието — аха-аха! — и щеше да се прекатури.

Нощта напредваше и градът се превърна във фантазия от светлини и цветове, от звуци и заслепяваща сетивата музика. Продължи да пирува, докато небето на изток избледня и мигновена тишина пробягна като вълна през града. Веднага след това нощните забавления продължиха отново, но духът беше понамалял.

Той отърси от себе си праха на мечтите и страстите, надигна се от напарфюмираните възглавнички, върху които лежеше, и остави настрана леките нощни удоволствия. Зарязал цялата фриволност, пораснал както на ръст, така и по царственост на осанката, той напусна по-оживените райони на града и тръгна на север. Щом стигна до края на омагьосания кръг на града, той продължи нататък и се изкачи на един нисък хълм. На върха му се спря, наведе глава и се обърна.

Най-накрая се приведе и вдигна от земята една суха съчка, от която все още стърчаха няколко клонки. Погали я и започна тихичко да говори — представяше я на четирите посоки на света. После дълго я гледа втренчено и мълчаливо, като продължаваше бавно да я гали. Утрото ставаше все по-светло и когато той се наведе и остави съчката на земята, се видя, че тя беше променила формата си и сега наподобяваше някакво малко животно. Подхвана дълга литания.

— Еохипус, Мезохипус, Протохипус, Хипарион... — нареждаше той.

От земята се надигнаха прах и пясък и се завихриха над малката фигурка в посока, обратна на часовниковата стрелка, обвиха я и я скриха напълно от погледа. Той продължи. Въртящата се кула се издигна, разшири се и се превърна в черен вихър, много по-висок от самия него. Вихърът нададе нисък, стенещ вой, който скоро се превърна в рев. Всмукваше какво ли не от все по-далечни и далечни разстояния — храсталаци, чакъл, кости, лишеи.

Мъжът се отдръпна далече от увеличащата сила, вдигна ръце на равнището на раменете си и започна да маха с длани. От центъра на вихъра се разнесе дълъг, колеблив вик и той отпусна длани.

Ревът стихна. Въртящата се завеса започна да се спуска надолу и разкри очертанията на нещо едро, черно, четирикрако; то гордо отметна глава назад.

Мъжът пристъпи напред и постави длан върху шията на създанието, непознато на жителите на този свят. То изцвили.

Миг по-късно то се успокои и ръката на мъжа се плъзна към стремето на седлото — съществуването се беше появило на този свят оседлано. Яхна го и хвана юздите.

Намираха се в центъра на кратер, който го нямаше, когато беше започнал да прави заклинанието си. Заговори на животното с цвят на пясък, погали го по врата и по ушите. След това внимателно дръпна юздите.

То бавно се измъкна по падината и той го накара да обърне глава на север. Усмихна се и потеглиха нататък. От изток над тях се протегнаха алени пръсти. Те се спуснаха долу в равнината и намериха един черен път. Той притисна хълбоците му с колене и отново дръпна юздите.

— Дий, Прах! — извика мъжът. — Напред!

Неуморният му кон се стрелна напред в зората и бързо се втурна в ослепителен, неестествен галоп.

[1] Демон прелъстител; може да променя пола си в зависимост от пола на прелъстявания човек и да се явява като мъж (инкуб) или жена (сукуб). Б.пр. ↑

XIII.

Миша ръкавичка и Лунна птица пристигнаха следобед и закръжиха над развалините на върха на планината Анвил. На Миша ръкавичка, който бе прекарал толкова време там, му се видя трудно да различи познатите очертания. Но видя огромния кратер, до който все още се извисяваха развалините на висока сграда.

— Това трябва да е мястото — посочи той, — където Пол хвърли Жезъла.

— Това е — отвърна Лунна птица.

— Казват, че окоето на дракона вижда повече неща от човешкото.

— Вярно казват.

— Виждаш ли някоя от машините или джуджетата още да мърдат там долу?

— Не виждам никакво движение.

— Тогава нека слезем долу.

— При кратера?

— Да. Приземи се до конуса! Ще се изкатери върху него и ще поогледам.

— Вътре е тихо. Не виждам и да излъчва голяма топлина.

— Ти виждаш топлината?

— Когато се рея, аз яздя кули от топлина. Да. Мога да я виждам.

— Тогава да се спуснем там вътре, щом знаеш, че няма опасност.

Лунна птица започна да се спуска по спирала към отвора, прокопан от огъня. Щом се приближиха, започна да описва все по-малки кръгове, после събра криле и падна надолу, като в последния момент ги разтвори, за да омекоти малко приземяването. Скърцайки със зъби, Миша ръкавичка бе наблюдавал как край него се втурват грапавите сиви стени. Щом кацнаха на неравната земя, той подскочи нагоре и отхвъркна встрани. Успя да се вкопчи в Лунна птица и превърна падането в слизане, после се изправи върху купчината сгурия и се облегна върху издуващия се гръден кош на дракона. Цареше дълбока тишина. Сенките вече обгръщаха склона.

Лунна птица заизвърща глава насам-натам, погледна нагоре, после надолу.

— Май мъничко съм объркал сметките — призна си драконът.

— Какво искаш да кажеш?

— Размерите на това място. Може да не ми стигне пространство, за да се издигна във въздуха.

— О... И какво ще правим тогава?

— Като му дойде времето, ще се измъкнем.

Миша ръкавичка тихо изруга.

— Нещата имат и светла страна.

— Кажи де!

— Скиптърът определено е тук — огромната глава се извърна. — Ей там е.

— Откъде знаеш?

— Драконите усещат и присъствието на магията, на магически предмети. Знам, че той е там, под земята. Ей там.

Миша ръкавичка се обърна и се вторачи нататък.

— Я ми покажи.

Лунна птица се плъзна шумно по сивата грапавина, по скалните отломки. Най-накрая спря, протегна левия преден крак и издълба едно X върху тъмната повърхност с огромния си черен нокът.

— Тук трябва да копаяш.

Миша ръкавичка разтовари сечивата, грабна един копач и нападна посоченото място. Навсякъде се разхвърчаха отломки и се вдигна такъв прах, че той скоро започна да кашля. Махна първо наметалото, после и ризата си, а потта потече от него като река. След известно време по тялото му полепна сив прах и той заприлича на същинска статуя. Раменете го заболяха, ръцете му подпухнаха. Успя да изкопае яма, дълбока до пищялите.

— Твоето драконово чувство — подхвърли той, — подсказва ли ти на каква дълбочина е погребан?

— Някъде на дълбочина два-три пъти колкото твоя бой.

Миша ръкавичка метна ядно копача. Кратерът прокълтя.

— Ама защо не ми каза по-рано?!

— Не знаех, че било важно. — Пауза. И после: — Важно ли е?

— И още как! Няма начин да изкопая толкова дълбока дупка за някакво що-годе разумно време!

Той се тръшна върху купчина сгур и обърса чело с опакото на ръката си. В устата си усещаше вкус на пепел. Всичко миришеше на пепел. Лунна птица се приближи и се вторачи в плитката яма.

— Дали пък някъде тук не са останали някакви яки машини? Или оръжия? От времето, когато тук царуваше черният Марк?

Миша ръкавичка бавно вдигна очи и се загледа точно над главата си.

— Май ще мога да се изкатеря горе и да поогледам — рече той. — Но ако, да речем, намеря някакви експлозивни — от ония работи, дето мятат светлинни лъчи и правят дупки? Това може и да унищожи онова, което търся!

Лунна птица подсмръкна. Слюнките му се разхвърчаха наоколо. И където попаднеше слюнка, там мигом почваше да ври и кипи. След няколко секунди навсякъде избухнаха пламъци.

— Някога това нещо бе скрито, защото никой не знаеше как да го унищожи.

— Така беше... А аз със сигурност по този начин няма да стигна доникъде.

Той сграбчи наметалото си и започна да бърше прахта от себе си с опакото. Щом свърши, отново навлече ризата.

— Добре. Мисля, че си спомням къде държаха някои неща. Ако все още има нещо там. Ако все още мога да се оправя в цялата тая бъркотия.

Той тръгна към онзи склон на кратера, който изглеждаше най-годен за изкачване. Лунна птица го последва с рязко стържене.

— Май е добре и аз самият да се изкатеря навън.

— За някой с твоите размери изглежда доста стръмничко.

— Ти върви. Аз ще се изкача горе на свой ред. Ще ми се да съм по-далече, ако ще гърмиш.

— Добре си се сетил. Е, аз тръгнах.

Миша ръкавичка успя да се захване на едно място в скалата и започна да се катери. По-късно, когато стигна ръба и спря да си почине, погледна надолу и съзря Лунна птица, който едва-едва бе напреднал в опита си да изкачи стената. Той опипваше бавно и внимателно къде да се захване, после изораваше стената с мощните си нокти и обработваше всяка ниша или перваз, като издълбаваше в тях дълбоки вдлъбнатини, преди да им довери тежестта си.

Миша ръкавичка извърна глава и отново огледа околността. Да, реши той. Ей там, на югоизток... Ето на онова място се криех, зад онзи наклонен каменен блок. А пък...

Той погледна към залязващото слънце, за да прецени колко време още ще е светло. После пое бързо и грациозно — спускаше се, заобикаляше... Всяка стъпка от маршрута вече беше в ума му.

Вървеше сред изкривени метални греди и каменни блокове, кратери и смачкани бойни машини, купчини чакъл, камари стъкла, скелети на дракони и хора. Разрушеният град беше много сух. Тук нищо не растеше. Нищо не помръдваше, освен сенките. Спомни си времето, когато беше беглец и се криеше тук. Той погледна инстинктивно към небето, сякаш търсеше силуетите на птицеподобните летателни машини. После се промъкна край ъглите и механично се заоглежда за шпиониращи приспособления. За него гигантската фигура на Марк Мараксон все още бе надвиснала над разрушеното място, а окото му прищракваше и сияеше с всички цветове на дъгата, когато преминеше от сянка на светлина и отново потънеше в мрака.

Той прекоси обгорения от огъня тротоар до един рухнал мост, приведе се и се мушна през разкривената рамка на врата в едно здание без покрив. Вътре той мина покрай съсухрените тела на половин дузина от дребосъците на Марк (той отхвърляше думата „джуджета“, с които ги наричаха останалите, тъй като той самият бе висок горе-долу колкото тях.) Докато обикаляше, се зачуди какво ли им е на оцелелите, ако имаше такива — да бъдеш издигнат от варварство до едно високоорганизирано ниво на съществуване, а после пак да бъдеш захвърлен в жалкото съществуване от миналото, след като всички машини са спрели. Сигурно прекъсването е било много кратко за тях, рече си той. Сигурно още не са били изгубили примитивните си умения. Сигурно някой ден цялата тази работа би се превърнала за тях просто в легенда.

Но отнякъде — никак не можеше да бъде сигурен откъде — му се струваше, че чува ударите на чукове; а и на два пъти чу тракане, което го накара да си мисли, че някой се опитва да подкара някоя от големите машини.

Намери кладенеца със стълбата, който търсеше, и десетина минути го разчиства, за да може да слезе. Долу премина през поредица

от извиващи се навътре в самата планина тунели — спомняше си завоите съвсем ясно, сякаш едва вчера бе минал оттам, макар че сега от време на време се движеше в пълен мрак — генераторите, които осигуряваха слабото осветление тук, отдавна се бяха повредили. Напредваше доста решително, с пистолет в ръка. Но тук нищо не го заплашваше.

Вратата на арсенала бе заключена и той трудно я напипа в тъмното. Чувствителните му пръсти безпогрешно нагласиха малките парченца метал, които носеше винаги със себе си. Пръстите му си имаха собствена памет, а и преди беше отварял тази ключалка.

Шмугна се вътре. После прекоси стаята и претърси полиците. Напипа колан с гранати, метна го на гръб и тръгна да излиза, като спря само да си вземе още патрони за пистолета.

Щом излезе от стаята, поради някакви причини, които и на самия него не му бяха ясни, заключи вратата. После отново се втурна по тунелите, стиснал пистолета в ръка.

Щом се заизкачва по стълбите, го обзе лека паника, но я потисна веднага. Не знаеше какви точно подмолни загатвания бяха предизвикали у него подобен отклик, но напълно им се доверяваше, защото нерядко го бяха отървавали в миналото. Спря, притисна се о стената, после започна бавно да се придвижва нагоре по стълбите. Внимаваше да стъпва безшумно.

Щом главата му се подаде над пода, той спря и огледа разрушената стая. Нищо не помръдваше. Не се забелязваха никакви промени.

Той пое дълбоко въздух, изкачи бързо останалите стъпала и тръгна към вратата.

Мярна някакво бързо движение отдясно.

Спря и видя, че беше един от ниските аборигени с яките мускули, които преди обитаваха това място. Той изскочи иззад една голяма наклонена плоча, паднала от срутилия се таван, и тръгна да прегражда пътя му. Беше облечен с парцаливи останки от униформата, която носеха служителите на Марк.

Миша ръкавичка вдигна пистолета, ала го обзе колебание.

Джуджето бе въоръжено с дълъг закривен меч. Но не равенството в оръжията бе спряло Миша ръкавичка да натисне

спуська. Този беше сам, но наоколо явно щъкаха и други. Пистолетният изстрел можеше да ги накара да се втурнат насам.

— Няма проблеми — подхвърли Миша ръкавичка, свали пистолета и го прибра. — Тъкмо си тръгвах.

Още преди устата на онзи да се изкриви в усмивка, Миша ръкавичка се бе усетил, че така едва ли щеше да успее да накара онзи да го пусне.

— Ти си от ония — каза мъжът и започна да се приближава, размахвайки меч. — Приятел на оня магьосник...

Миша ръкавичка приклепна. Дясната му ръка сграбчи дръжката на кинжала, която стърчеше от ботуша му. Палецът му бутна малкия ремък, който я придържаше.

Все още приведен, той хвана здраво ножа и започна леко да отстъпва надясно. Другият се спусна напред и замахна с кривия ятаган към главата му. Миша ръкавичка се дръпна, бързо вдигна кинжала и посече китката на дребния. Хвърли се бързо напред и на два пъти замахна към гърдите му, а после нанесе удар, който знаеше, че онзи не може да отбие. Разцепи челото му точно над дясното око. Трябваше да бъде чист удар, но бе подценил бързината на противника. Внезапният сблъсък с роговия череп на онзи го накара за миг да изгуби равновесие и той залитна назад.

Стъпи отново здраво на крака, но продължи да залита назад, за да сграбчи шепа каменни отломки.

Изправи се и ги метна по главата на онзи, отскочи вдясно и замахна. Щом острието се заби отляво в гърдите на дребосъка, той се опита да завърти кинжала, но откри, че не може да го измъкне.

Мъжът го бутна назад и замахна с меч си. Миша ръкавичка се стрелна встрани, сграбчи отново буца камънак, метна я по него и не улучи. Мъжът се приближаваше със стърчащия от гърдите му кинжал, с вдигнат ятаган, с безизразно лице. Миша ръкавичка не можеше да прецени колко сили са му останали. Може би за още една атака? Щеше да е твърде рисковано да му обърне гръб или да се опита да се стрелне край него. Онзи му преграждаше пътя към изхода. Замисли се дали просто да не се опита да се измъкне, докато другият рухне. Дребосъкът не бе вдигнал врява и Миша ръкавичка все още бе решен да не използва пистолета, освен ако наистина не му останеше друг изход.

Щом дребосъкът се приближи, Миша ръкавичка забеляза, че стиснатите му устни са изкривени в нещо като усмивка, и осъзна, че онзи го е подкарал към една огромна плоча от рухналия таван.

— Аз ще оживея — каза джуджето. — Аз ще се оправя от тази рана. Но ти...

То се втурна напред с високо вдигнат меч. Вече изобщо не го беше грижа да се защитава.

Миша ръкавичка стисна тежкия пояс с гранатите, който висеше от раменете му, залегна и с всички сила замахна с него към краката на онзи.

Мъжът се препъна и Миша ръкавичка се раздвижи. Не скочи на крака, защото онзи бе успял да вдигне меча си. Но сграбчи протегнатата му ръка за китката и се облегна на нея с цялата си тежест, притисна дребосъка с тяло и натисна надолу. С другата ръка обърна острието на ножа така, че то вече сочеше противника му.

Щом се наведе и натисна острието към гърлото на другия, ръката на мъжа се метна към лицето му. Той приведе глава и се дръпна назад; веднага след това усети, че краката на дребосъка се заключават около него. Онзи ги стегна веднага. Натискът беше болезнен. След това лявата му ръка отново замахна към лицето на Миша ръкавичка. Пръстите посегнаха към очите му.

Миша ръкавичка пусна острието на меча и замахна да я отбие. Десницата на онзи се напрегна и запълзя нагоре срещу неговия натиск. Острието бавно се извъртя. Краката на дребосъка продължиха да стягат хватката си и най-накрая Миша ръкавичка почувства, че тазът му всеки момент ще се пропука. Бавно, със стиснати зъби, мъжът започна да повдига раменете си над земята.

Миша ръкавичка отпусна дясната си ръка и притисна с лакът дръжката на кинжала, която стърчеше от гърдите на онзи.

Мъжът се разтърси и се отпусна. Хватката на краката му изведнъж се охлаби. Миша ръкавичка натисна отново и от устните на мъжа се отрони стон.

После десницата на Миша ръкавичка отново стисна острието на чуждия меч и то бързо потъна надолу. Върхът му се заби в гръкляна на другия.

Плисна кръв. Миша ръкавичка преряза гърлото на дребосъка и продължи да стиска острието — боеше се да го пусне, чак докато

поредица от спазми не разтърси тялото на другия. Стоя дълго, после измъкна меча и го хвърли настрани. Стана, подпря се с крак на трупа и обърса кинжала в дрехите на другия. Прибра го в ножницата, вдигна пояса с гранатите и го метна през рамо. Напусна порутената сграда.

Докато вървеше към кратера, нищо не прегради пътя му, и той започна да си мисли, че нападателят му е бил оцелял самотник, вероятно полусмахнат, вкопчил се в живота и водещ отшелническо съществуване сред останките от миналогодишния разгром. Но после започна да чува разни звуци — падащ камък, скърцане на метал, драскане, тътрене на нозе — всеки от тях сам по себе си би могъл да бъде приписан на рушенето, на вятъра, на плъховете. Всички заедно обаче, и то по петите на битката, от която току-що бе излязъл, намекваха за нещо много по-зловещо.

Миша ръкавичка ускори крачка, тъй като звуците сякаш го следваха. Докато вървеше, оглеждаше внимателно всяка късче земя, но не забеляза никого и нищо, което да го заплашва. Звуците зад него обаче се чуваха все по-често.

Когато стигна основата на конуса, вече тичаше. Започна да се катери, без дори да се огледа. Горے, на ръба на кратера, Лунна птица не се виждаше.

Докато се катереше, чу стъпки зад себе си. Хвърли поглед назад и мярна шест или осем дребосъка, които изскочиха подире му от развалините. Макар да мъкнеха тояги, копия и мечове, той отдъхна, щом видя, че явно никое от сложните оръжия на Марк не бе оцеляло, за да го използват. Неколцина от тях бяха окачили машинни части на вратовете си като амулети. В този миг се зачуди доколко ли всъщност те бяха разбрали нещо от техниката, сред която толкова бързо бяха хвърлени и още по-бързо изхвърлени. Но това бе само мимолетна мисъл и то придружена от признанието, че примитивните оръжия могат да те усмъртят също толкова успешно, колкото и по-изтънчените разновидности.

Щом се изкатери, той се зачуди над призрачната връзка, която му позволяваше да разговаря с Лунна птица. Това, че бяха спали близо един до друг в пещерите на Рондовал цели две десетилетия, и то под властта на едно и също заклинание — то я бе създадо. Никога не бе общувал с дракона на по-далечно разстояние. Сега му хрумна, че може би ги разделя само тънък пласт скала.

— Лунна птицо! Чуваш ли ме? — извика той мислено.
— Да — дойде отговор. Сякаш идваше отдалеч.
— Къде си?
— Катеря се. Все още се катеря.
— В беда съм.
— Що за беда?
— Преследват ме — обясни му Миша ръкавичка. — Онези, които работеха за Марк.
— Колко са?
— Шест. Осем. Може и повече да са.
— Ех, че лош късмет.
— Нищо ли не можеш да направиш?
— Не и оттук.
— Катери се по-бързо.

Миша ръкавичка изпсува и се огледа назад. Преследвачите му, всички до един, се приближаваха към основата на конуса — а един от тях, доста мускулест, се готвеше да метне копието си. Миша ръкавичка измъкна пистолета и стреля по него. Не улучи, но явно му попречи да се прицели добре. Копието отхвъркна и изтрака върху повърхността на конуса далеч вдясно от него.

— Това пък какво беше?

— Наложил се да стрелям по един-двама — отвърна Миша ръкавичка, без да се изправя. Продължаваше да драпа нагоре.

— Намери ли онова, за което беше тръгнал?

— Да. Имам експлозиви. Но преследвачите ми са прекалено разпръснати и няма да постигна кой знае какво, ако ги използвам срещу тях.

— Но можеш да ги използваш от разстояние?

— Да.

— Щом стигнеш върха, хвърли ги там, където копа.

— Ти докъде успя да се изкачиш?

— Не е важно.

— Доста силничко могат да гръмнат.

— Сигурно ще е забавно, не се безпокой.

Миша ръкавичка отново се огледа назад. Трима от преследвачите му бяха стигнали основата на конуса и започваха да се катерят. Той

спря, прицели се внимателно и стреля по най-предния. Мъжът се строполи.

Не спря, за да види как ще въздейства това върху останалите, а се обърна и се хвърли нагоре с всички сили. Вече беше близо до върха. Преследвачите му бяха сръчни, но и той беше такъв. Освен това тежеше по-малко и беше по-бърз, тъй че успя да натрупа голяма преднина.

Най-накрая той стигна ръба и се покатери отгоре му, мигом се прехвърли през перваза и се прикри. Едва тогава погледна надолу. Леко прочисти гърло.

Лунна птица, който бавно тътреше внушителното си тяло нагоре по стръмната стена, бе успял да измине едва четвърт от разстоянието до върха.

— Не мога да хвърля тези неща — обърна се той към дракона. — Много си близо.

— Прелетял съм през бури — дойде отговор, — когато небесата край мене се рушаха. И все пак оживях. Хвърляй ги.

— Не мога.

— Ако не ги хвърлиш, ще умрем. И Пол...

Миша ръкавичка си помисли за преследвачите си, измъкна една от гранатите и я метна към вече потъналото в тъмнина място, където бе копал по-рано. Чу взрива и усети трептенето. После чу и звуци от падащи и разместващи се камъни.

— Лунна птицо! Добре ли си?

— Да. Хвърляй още. Бързо!

Миша ръкавичка се стегна и сам си даде кураж. След като избухна и втория взрив, повика:

— Лунна птицо?

— Да. Давай пак.

Отговорът му се стори малко по-слаб, или пък може би го заглушаваше тътенът в главата му? Хвърли третата граната и се притисна към камъка. Взривът избухна и силата на взривната вълна утихна.

— Лунна птицо?

Отговор не дойде. Той надникна надолу през облаците прах и сенките. Мястото, където преди се бе захванал Лунна птица, сега бе напълно скрито от погледа.

— Отговори ми, Лунна птицо!

Мълчание.

Щом звъntenето в ушите му стихна, му се стори, че чува драскане — сякаш някой се изкачваше по външната страна на конуса, макар че можеше да бъде и звук от падащи камъни. Не се осмели да метне граната през ръба на кратера, защото тя можеше да засегне и него тук отвътре.

Бързо започна да слиза надолу.

Прахът дразнеше очите и носа му, макар че се сдържаше да не киха. Близна го и щом стисна зъби, усети песъчинки да скърцат между тях. Плюна на няколко пъти, но не успя да се отърве съвсем. С всяка крачка надолу край него ставаше все по-тъмно.

Постоянно се оглеждаше нататък, където беше Лунна птица, но изобщо не можеше да различи огромния дракон в мрака долу.

Продължи да се спуска, търсейки стъпка по стъпка къде да се захване с крака. Прищя му се да се придвижва по-бързо. Засега първият от дребосъците се бе навел горе над ръба, а след него идваха и още двама. Тъкмо преди да отмести поглед, видя, че се приближава и четвърти.

Изпсува и отново затърси къде да се захване. Преди ръката му да напипа мястото, усети с цяло тяло как скалата под него слабо потрепери. Отекна грохот.

Долу под него, като ту проблясваше, ту мъждукаше, но постепенно ставаше все по-ярко и по-ярко, в сърцето на кратера се бе появило оранжево сияние. Ръмженето отново се разнесе, придружено от гореща вълна.

Над него се разнесе крясък. Преследвачите му — вече петима на брой — бяха спрели. Започнаха трескаво да се катерят нагоре. От движенията им личеше паника.

Май бомбите ми са пуснали нещо на свобода, реши той. Пак се почва. Нагоре — не може. Надолу — пак не може. Трай си и си умирай.

— Слез. Нищо лошо няма да ти се случи.

— Ще изригне!

— Няма. Слез. Нищо няма да ти стане.

— Какво... Ама какво става?

— Не мога да говоря точно сега. Слизай де!

Ръката на Миша ръкавичка продължи така отдавна прекъснатото си движение и напипа скална издатина, върху която прехвърли тежестта си.

Докато се спускаше, светлината ставаше все по-ярка. Вибрациите продължиха, но бяха изключително леки, почти като предизвикани от ехото, което кънтеше навсякъде около него. Изведнъж нещо с ярък пламък изскочи нагоре и се стрелна край него, последвано почти веднага от друго. Очертаха се ярки пътеки в сумрака долу.

— Сигурен ли си, че няма страшно? — попита той, притиснат силно в скалата.

Но отговор не последва.

Докато слизаше надолу, осъзна, че температурата не се бе вдигнала кой знае колко, както би могло да се очаква малко преди изригване. Дали пък Лунна птица не си играеше игрички със собствените си пламъци, за да сплаши врага?

Не, реши той, щом погледна надолу към сиянието. Покрива твърде голяма площ и гори с твърде равномерен пламък, за да е драконов огън.

Стигна дъното на кратера цял и невредим. Нагоре продължаваха да изхвърчат буци огън, но не и близо край него. Тук се надигаха многобройни стени и колони от пламък, макар и да не проумяваше откъде точно се взема той. Сред пламъците обаче ясно се виждаше пътека, която водеше тъкмо натам, накъдето смяташе да тръгне. Пое по нея.

Дъното на кратера беше дори още по-опустошено, отколкото си го спомняше — в резултат на неговата бомбардировка. Промъкна се през тежките отломки до сърцето на голяма падина. След още няколко крачки съзря надвиснала в центъра грамадна сянка.

Направи още една крачка.

— Лунна птицо?...

Сянката се извърна към него и той съзря огромната глава на дракона. Кимаше му, а в огромните му зъби стърчеше резбован жезъл.

— Скиптърът! Намерил си го!

Миша ръкавичка протегна ръка.

— Качвай се на гърба ми.

— Не разбирам...

— По-късно ще говорим. Качвай се!

Миша ръкавичка се приближи и се покатери върху раменете на Лунна птица. Драконът веднага се размърда, измъкна се от ямата и тръгна към северната стена, почти точно срещу мястото, където се бе опитал да се изкатери по-рано.

Щом стигнаха стената на кратера, Миша ръкавичка рязко се вкопчи във врата му, а Лунна птица отстъпи назад и започна да се катери.

— Лунна птицо! Оттук не можеш да се изкатериш догоре! По средата на пътя стената става почти отвесна!

— Знам.

— Тогава защо се катерим?

— Оттук е по-лесно. До средата.

— Ама...

— Чакай да стигнем перваза.

Миша ръкавичка си спомни скалния ръб, за който ставаше въпрос. Изглеждаше достатъчно широк, че да издържи Лунна птица, но всъщност това нямаше да доведе доникъде.

Тук Лунна птица се изкачваше много по-бързо, отколкото по другата стена. Не беше толкова стръмно и имаше повече издатини. Щом се изкатериха по-нависоко, Миша ръкавичка погледна надолу. Сиянието на огньовете като че се разпростираше и се усилваше. Усети, че гореща вълна облъхва лицето му. Почти веднага я последва друга, още по-гореща.

Най-накрая Лунна птица стигна скалния перваз, метна се върху него, извърна се и погледна надолу. Веднага след това сиянието и горещината станаха още по-силни.

— Какво става? — попита Миша ръкавичка.

— Последният взрив ме отхвърли от стената — отвърна Лунна птица. — А после усетих, че жезълът е наблизно.

— И огньовете пламнаха горе-долу тогава, така ли?

— Аз ги запалих, за да отпъдя преследвачите ти.

— Ама как го направи?

— Използвах долната част на жезъла. С нея се правят магии за огън.

— Ама ти можеш да боравиш с жезъла?! Представа си нямах...

— Само долната част. Драконите знаят тайните на огъня.

— Е, сега май сме в безопасност, но огньовете все повече се разгарят. Вече можеш да ги загасиш... ако можеш.

— Не.

— Защо не?

— Ще ми трябва кула от топлина. За да се издигна нагоре оттук.

— Не разбирам.

— Оттук ще се гмурна надолу към огньовете. По-лесно е да се язди топлият въздух нагоре.

Сега навсякъде край тях танцуваха сенки. Миша ръкавичка усети нова гореща вълна.

— Дъното не е чак толкова далеч... — промърмори той. — Сигурен ли си, че разстоянието ще ти стигне, за да се издигнеш във въздуха?

— Животът е несигурен — отвърна Лунна птица. — Дръж се здраво.

Разпери криле и се хвърли в пламтящия кратер.

XIV.

Естеството на философските ми размисли, що се отнася до собствената ми природа, все повече се задълбочава, колкото повече опознавам света. И сякаш не откривам никакви истински отговори, нито на практическо, нито на по-общо ниво. Сега открих, че се чудя дали пък състоянието на несигурност не е орис на всички разумни същества. И все пак, поразен съм от това, че зад действията на другите стоят причини, които аз не разбирам напълно. Действията им ми изглеждат насочени към създаване на определени положения, докато аз нямам реални... цели. Аз циркулирам... Аз получавам информация. Но нямам никаква представа за какво е всичко това. Нямам цел, имам само призрака на цел — нещо, което постоянно ме преследва с мисълта, че трябва да уча още и още неща.

Въпреки че съм объркан пред лицето на съществуването, продължих да се подчинявам на дребния императив, който ме придружаваше, откакто напуснах Рондовал. Видях как Миша ръкавичка тръгна да изпълнява задачата и непосредствено се убедих, че Ибал наистина разполага със средство бързо да го препрати там, където трябва — да не споменавам пък за желанието му. Наблюдавах заминаването на Миша ръкавичка, а после се върнах на онова място в подножието на Белкен, където получих първия си урок по съживяване на труп. Опитах пак и постигнах добър резултат — изплаших една група излезли на излет момчета-чираци.

После се зареях, като се чудех какво да предприема по-нататък. Да последвам ли все още различимата следа на онзи странен магьосник обратно към града, за да откроя какво точно крои? Или пък да се заема с преследването на Пол и Ларик на север. Настигнах ги в полет и по-нататък просто се носех след тях, чак до залез-слънце. Не си отговорих на нито един въпрос, но вече не усещах натиска, който чувствах по-рано. Засега бях също толкова доволен, колкото едно време, когато безцелно се носех из развалините на Рондовал.

Разбира се, така не можеше да продължи дълго. Осъзнах го, щом денят помръкна. Светлината бе изцедена от него и огромният замък Авинконет изникна пред нас в сумрачната далечина. В този миг научих какво е страх.

Обзе ме странно усещане — мрачно предчувствие, ако щете — че мога да умра, че съществуването ми може да бъде прекратено и че това може да стане именно там, на това място. Беше нещо, което никога преди не бе ми хрумвало, и ми дойде като ужасно прозрение — защото дори когато го съотнесох с онова, което знаех за себе си, осъзнах, че това като нищо можеше да бъде истина. На вас ще ви се стори, че живот, толкова безцелен, колкото моят, изпълнен най-вече с въпроси и въпроси, няма да струва кой знае колко. В същия миг аз разбрах, че това изобщо не е така. Усетих, че повече от всичко друго аз искам той да продължи, колкото и безцелен и озадачаващ да изглеждаше.

Примъкнах се по-близо до Пол. Обвих се около топлината, която излъчваше неговото същество. Защо тъкмо в този миг ми хрумна мисълта за полет, нямах никаква представа. Когато прелетяхме край мрачната цитадела, се притиснах о него като дете о майка.

След като се приземихме, останах с него и го придружих в килията, в която го затвориха. Известно време останах там с него — докато му донесоха вечерята и аз се досетих, че едва ли ще го безпокоят повече до сутринта. Макар и по-раншните ми страхове да не бяха стихнали съвсем, досега те значително бяха намалели и бяха позволили на по-рационалните мисли да изплуват на повърхността. Сега, докато всичко бе спокойно и явно никой не беше на крак, всъщност беше най-доброто време за мен да огледам мястото, да открия какви заплахи можеше да се спотайват тук и да обмисля най-добрия начин да ги обезвредя.

И с тази мисъл аз се оттеглих и оставих Пол в сигурната му, безинтересна квартира. Обиколих най-различни стаи, унищожих няколко плъха, огледах спящите, търсех признаци на черна магия или на опасни сили.

Движех се много бавно — не ми се щеше да ме изненадат. Нощта започна да изтънява и аз постепенно започнах да усещам, че предчувствието ми е било фалшиво. Тук нямаше никакви надвиснали заплахи. Изглежда, това бе просто поредното струпване на камъни,

пригодено да бъде обитавано от хора чрез прилагането на няколко прости строителни принципа и инсталирането на проста канализация; няколко грубо сковани мебели и разни шарени предмети, окачени по стените, които нямаха функционално значение. Единствените следи от магически дела ми се сториха болезнено безвредни.

И все пак така, както аз се чувствах, не можех толкова лесно да се обезсърча. Полунощ мина и замина. Обиколих всички високи кули до една. Аз...

Неописуема болка прониза цялото ми същество. Нищо подобно не бях изпитал досега, освен може би шока от собственото ми раждане, който не помнех. Нещо изведнъж се бе променило, нещо ме бе засегнало чак до дълбините на моята личност. Но дори и след това се усъмних дали точно това е ужасното нещо, което търсех. Не бе придружено дори от сянка на черна магия. Крайният му резултат бе усещането, че в мен самия нещо се бе уталожило, бе си дошло на мястото. Само да можех да разбера какво е, чувствах, че част от моята собствена тайна ще ми се разкрие. Дълго се носех и размишлявах, но не получих никакво просветление, нито пък можах да определя откъде бе дошло онова, което ме бе сполетяло, каквото и да беше то. Сякаш някой някъде бе произнесъл името ми, но без да мога да го чуя.

Заслизах етаж след етаж надолу и се успокоих. Бях изследвал всичко, което се намираще над земята, и реших да разгледам онова, което бе под замъка, навътре в планинския склон. Имаше ред отвори — естествени и изкуствени. Един по един аз проникнах в тях и ги изследвах.

В един от тези входове се натъкнах на спящата жена. Тя лежеше, без да помръдва, в един контейнер, а духът ѝ скиташе наоколо — много, много бледата светлинка на живота все още сияеше около нея. Приблжих се, за да я разгледам по-добре и капанът хлопна. Беше слабо заклинание, зложено, за да впримчи всяко по-нематериално създание, такова като мен, което би се осмелило да се приближи твърде много до дамата. Предполагам, че за да я предпази от обсебване.

Така че бях хванат на няколко човешки боя разстояние от нея в нещо, което най-добре бих могъл да опиша като гигантска невидима паяжина. Известно време се борих, но разбрах, че така доникъде няма да стигна. Отпуснах се върху оковите си и се опитах да си променя

формата. И това не помогна, нито пък опитите ми да се прехвърля в друга равнина. Силовата паяжина ме държеше здраво.

Висях там разпънат и се опитвах да анализирам капана си. Паяжината притежаваше известна аура на достойнство, като онази, която хората приписват на отлежалите вина. Този ефект ми бе познат от опита ми с някои стари заклинания, които бяха останали из Рондовал. Добрите, като това, за лош късмет с годините ставаха все по-добри, поради течащата в противоположна посока ентропия на равнината, в която действа магията. Това заклинание, доколкото можех да преценя, беше от петнайсет-двайсет години. Опитах се да изпратя енергийни заряди през него, по една малка част всеки път, с надежда да намеря слабо място, върху което да въздействам. Оттам бих могъл да го разплета като чорап. Но нямаше никаква полза. Беше си цяло-целеничко и аз бях вътре.

Останах там доста дълго, припомняйки си всичко, което би могло да се използва срещу него. Опитах всичко поред, ала нищо не свърши работа и тогава реших, че май е време да разработя позадълбочено философията. Започнах да размишлявам върху съществуването и несъществуването, изследвах отново онова предчувствие, премислих отново болката...

Чух стъпки.

Общо взето, доста лесно е да останеш незабелязан, когато поначало си невидим и безшумен, но аз вложих допълнителни усилия, за да постигна неподвижност на всички нива, включително и умственото, когато видях да приближава Пол, воден от странен пламък, също толкова нематериален, колкото и аз самия.

В това подобие на пламък имаше нещо познато, нещо, което никак не ми харесваше. Чувствах, без да знам защо, че то е достатъчно силно, за да ми навреди.

Усетих, че Пол и ярката светлина си разменят някакви мисли. Чувах само репликите на Пол — не ми се щеше да се настройвам, за да подслушвам целия разговор. Страхувах се, че по този начин бих могъл да разкрия присъствието си пред онзи страшния.

Най-накрая Пол откопча капака на контейнера, вдигна го и го постави встрани. Последва нова дълга пауза, после той извади оттам жената и я понесе на ръце по един перваз, следвайки пламъка. После хлътнаха в един тунел.

Изведнъж бях свободен! Заклинанието сигурно беше съсредоточено около жената, а не около възвишението или контейнера.

Увиснах на място. Искаше ми се да видя къде отиват, но не ми щеше да се приближавам много. Можех пак да попадна в някой капан. Бавно се понесох след тях, като се държах доста надалеч — сега вече знаех на какво разстояние действа заклинанието.

Разпознах голямата зала веднага щом влязох. Последния път, когато минах оттук, се движех с метафизична скорост и следвах магическа следа, така че нямаше нужда да набелязвам никакви ориентири. И съответно нямаше никаква представа, че точно тук се намира Портата.

Портата...

Тъкмо каквато си я спомнях — от сънищата на Пол и каквато я мярнах, когато минах набързо оттук. Портата се възправяше тук — огромна, заплашителна и, слава богу, затворена. Тя никога не е била отваряна на тази равнина, досетих се аз, макар че призрачното ѝ съответствие, откритано много пъти, позволяваше да преминат послания, същности, духове. Ако и материалното ѝ „аз“ се отвореше, вече щеше да е невъзможно да бъде затворена, защото виждах как щеше да започне взаимопреливането между двата свята. Съществата от другия свят, в който магията беше много по-силна, същества със странна структура и много по-древни, щяха да дойдат и да завладеят тази по-млада земя с нейната по-слаба магия и да я променят в нещо по свой образ. Образ, съживен от суровите природни форми на този по-нов свят, По-силни в магията, по-слаби в обикновената жизненост. Магията щеше да надвие, нямаше съмнение...

Пол положи товара си върху камъка, излъчващ аура на смърт. Движенията му бяха бавни, нерешителни, сякаш вървеше насън. Протегнах се внимателно, много по-внимателно от всякога, и докоснах съзнанието му.

Беше омагьосан. Не го съзнаваше, но пламъкът го бе заробил.

Не виждах никакъв начин да се намеся успешно. Знаех, без да зная откъде го зная, че онова нещо е по-силно от мен. Чувствах се напълно безпомощен, докато то водеше Пол, докато го накара да извади статуетката. Бях меко казано доволен, когато силата на Пол му изневери и се наложи да изоставят този замисъл. Ядът на пламъка

събуди у мен най-близкото до радостта чувство, което някога бях изпитвал.

Гледах ги как си тръгват оттук. Съмнявах се, че Пол го заплашва някаква непосредствена опасност, пък и исках да поразгледам още малко залата. Голямо, квадратно парче утро украси стената отляво. Лека-полека започна да ме обзема ново предчувствие и то беше свързано с тази стая.

XV.

От скърцането на резето Пол се събуди от сън без сънища. Отначало чувстваше крайниците си като налети с олово, главата си — натежала, съзнанието си — като разнищено по краищата. Сякаш някой го беше упоил. Но само след миг, преди още Ларик да пристъпи в килията, драконовият белег започна да пулсира тежко, неистово, както никога досега. По цялото му тяло премина адреналинов шок, умът му мигновено се проясни и го изпълни чувство на дива сила — никога преди не беше изпитвал подобно нещо.

— Ставай! — нареди му Ларик.

Пол усещаше, че само с един замах може да го просне мъртъв на земята. Вместо това му се подчини.

— Тръгвай с мене.

Пол го последва извън килията с тромава, патрава походка, каквато сметна, че подобава на маскирано чудовище. През първия прозорец, покрай който минаха, Пол видя, че над света грее светъл ден, макар че слънцето не се забелязваше оттам и той не можа да прецени часа. Сега минаха по друг път, а не по онзи, по който го беше превел пламъкът.

— Ако ни съдействаш — обади се Ларик с почти нехаен тон, — може и да те пуснем на свобода невредим.

— В момента не се смятам за невредим — отговори Пол и изкачи едно стъпало.

— Сегашното ти състояние е обратимо.

— Защо се занимаваш с всичко това? — попита Пол.

Другият мълча дълго време. Най-сетне се обади:

— Ти няма да го разбереш.

— Опитай, току-виж съм разбрал.

— Не. Не е моя работа да ти обяснявам — отвърна му Ларик. — Няма да мине много време и ще получиш обяснение.

— Каква е цената на това, да предадеш комитета по посвещаването?

— Някои неща са по-важни от други. Ще видиш.

Пол тихичко се изкиска. Силата продължаваше да се вихри вътре в него. Беше смаян, че другият не усеща присъствието ѝ. Едва я удържаше да не се плисне навън.

Изминаха дълъг коридор, изкачиха още едно стълбище, прекосиха обширна зала.

— Бих искал да те срещна при други обстоятелства — обади се Ларик, щом стигнаха до стълбище, което водеше надолу.

— Имам чувството, че и това ще стане — отговори Пол.

Мястото му се стори познато — беше минал оттук снощи. Разбра, че са стигнали в североизточното крило. Приблжиха се към тъмна врата, цялата покрита с резба. Ларик пристъпи напред и почука.

— Влез — обади се глас, малко по-тънък, отколкото бе очаквал Пол.

Ларик отвори вратата и прекрачи прага. Извърна се.

— Идвай.

Пол го последва. Това беше кабинет, целият в груби греди и камък. Подът беше застлан с четири черги в червено и черно. Прозорци нямаше. Зад голяма маса седеше Райл Мерсон и довършваше закуската си. Не стана.

— Ето го Лудия жезъл, за когото говорихме — рече Ларик. — Той е напълно усмирен, като изключим духа му.

— Значи тъкмо онова, което ни трябва — отвърна Райл. — Остави го на мене.

— Да.

— Искам да кажа: разбирай ме буквално.

Пол забеляза как очите на Ларик се разшириха и устата му леко зяпна от изненада.

— Искаш да се махна?

Широкото лице на Райл не помръдна.

— Ако обичаш.

Ларик се вдърви.

— Много добре — обади се той. Обърна се към вратата.

— Но се навъртай наблизко, за да мога да те повикам.

Ларик погледна през рамо, кимна отсечено, напусна стаята и затвори вратата след себе си.

Райл се вторачи в Пол.

— Виждал съм те в Белкен — най-после се обади той.

— И аз съм те виждал там — отговори Пол, на свой ред втренчил поглед в по-възрастния мъж. — На улицата, приказваше с Ларик пред кафенето, в което бях седнал.

— Добра памет имаш.

Пол поклати глава.

— Не помня да съм ти давал повод да ме отвличаш и да се отнасяш така оскърбително с мене.

— Предполагам, че всичко това ти изглежда точно така.

— А аз предполагам, че на всекиго би изглеждало така.

— Не искам да започваме по този начин...

— Пък аз изобщо не искам да започваме. Какво искаш?

Райл въздъхна.

— Добре. Щом ще е така, така да е. Ти си мой пленник. Сега си в опасност. Аз мога да ти причиня всякакви беди, включително дори и смърт.

Дебелият магьосник се надигна, заобиколи масата и застана пред Пол. Направи прост жест, последван от друг — движенията му приличаха на онези, които беше използвал Ларик. Пол не усети нищо, въпреки че разбра какво става и се зачуди дали неговата маска под маската ще издържи.

Издържа.

— Може би си се привързал към сегашното си състояние?

— Да ти кажа, не съм.

— Лицето ти е скрито под собственото ти заклинание. Ще го оставя така, тъй като вече знам как изглеждаш. Предполагам, че можем да започнем оттук.

— Целият съм в слух. Продължавай.

— Миналата година до мене достигна слух, че Рондовал е отново обитаем. Малко по-късно чух за битката в планината Анвил. Чрез магия извиках образа ти. Косата ти, белегът, приликата ти с Дет — беше очевидно, че си от този род, ала никога не бях чувал за тебе.

— И, разбира се, е трябвало да направиш нещо — никой не обича Рондовал.

Райл се обърна, закрочи из стаята, след това пак се извърна към Пол.

— Изкушаваш ме да се съглася и с това да приключа въпроса — рече той. — Но си имам основания за това, което правя. Интересуват ли те?

— Естествено.

— Беше време, когато с Дет бяхме близки приятели. Той ти е баща, нали?

— Да.

— Ами къде те е крил през цялото това време?

Пол поклати глава.

— Не ме е крил. Така, както аз го схванах, съм бил там при нападението над Рондовал. Вместо да убие едно бебе, старият Мор ме отнесъл в друг свят. Където и израснах.

— Да, разбирам. Интересно. С кого те е разменил?

— С Марк Мараксон — човекът, когото убих в планината Анвил.

— Очарователно. Размяна, казваш. А как се върна тук?

— Мор ме върна, за да се справя с Марк. Значи си познавал баща ми?

— Да. Заедно сме се захващали с редица неща. Много го биваше като магьосник.

— Говориш така, сякаш е имало момент, когато сте престанали да бъдете приятели.

— Така е. Най-накрая се скарахме за нещо много основно, което се отнасяше до последния ни голям общ проект. Тогава разруших съдружието и го пратих да си събира багажа. Точно в този момент той подхвана всичко онова, което доведе до сблъсъка и до рухването на Рондовал. Третата страна, която участваше в начинанието ни, го заряза, когато на онзи фронт нещата взеха да изглеждат зле.

— И кой беше това?

— Един странен Луд жезъл — притежаваше огромна мощ. Всъщност не зная откъде го беше изнамерил Дет. Човек на име Хенри Спайър. Ама че име!

— Искаш да кажеш, че ако и двамата не бяхте го зарязали, Рондовал щеше да устои?

— Убеден съм, че щеше, но в един жестоко променен свят. Предпочитам обаче да смятам, че Дет и Спайър ме зарязаха.

— Че как иначе. А сега искаш да си го върнеш допълнително на семейството заради време оно.

— Надали. Но сега е твой ред да отговориш на някой и друг въпрос. Та казваш, Мор те е довел обратно тук?

— Казах, че ме е „върнал“. Той не ме придружи обратно. Изглеждаше болен. Мисля, че е останал на моето място.

— Размяна... Да. Направо в Рондовал ли те върна?

— Не. Сам намерих пътя нататък, но по-късно.

— А наследството ти? Всичко онова, което знаеш за Изкуството? До това как стигна?

— Ами като че ли го прихванах.

— Значи си Луд жезъл.

— И на мене така ми казаха. Още не си ми казал обаче какво искаш от мене.

— Кръвта на вода не става, нали? — сопна се Райл.

Пол се вгледа в лицето на мъжа. Вече го нямаше невъзмутимият израз от началото на разговора. В погледа на присвитите му очи, втренчени в него, в нахлуващата на лицето му червенина и в прехапаните му устни се четеше заплаха. Забеляза също и че едната от пухкавите длани беше стисната в такъв здрав юмрук, че пръстените се бяха врязали дълбоко в плътта.

— Не разбирам за какво говориш — обади се Пол.

— Аз пък мисля, че разбираш — възрази Райл. — Баща ти наруши царуващото в този свят равновесие, но опитът му не успя. Аз го спрях и силите на Клейт доведоха до гибелта на Рондовал. Рано или късно трябваше да има някакъв отклик. Марк Мараксон се появи в планината Анвил и ти го спря. Сега махалото трябва отново да се залюлее в другата посока — така, както направи баща ти — и магията пак да завладее изцяло света. То може да спре дотук или да се люшне докрай и мечтата на баща ти да се сбъдне. През всичките тези години съм чакал, за да прекратя всичко това отново, да му сложа край, да се погрижа вече никога да не го бъде.

— Повтарям: не зная какво...

Райл пристъпи напред и го зашлеви. Един пръстен се заби в бузата му и Пол едва потисна импулса си да отвърне на удара.

— Син на черен магьосник! Ти сам си черен магьосник! — кресна той. — Не може да бъде другояче! То е в кръвта ти! Дори... — той млъкна. Отстъпи назад. Заговори отново: — Ти ще отвориш Портата. Ще завършиш великото дело на баща си в този свят.

Изведнъж Пол усети, че думите му са верни. Портата... Разбира се. Беше забравил. Всичките онези сънища... Сега те започнаха да се очертават в ума му. Обзе го решителност.

— Казваш, че в началото и ти си бил забъркан в цялата тази работа? — тихо попита той.

— Да, вярно е — призна си Райл.

— И ти ще ми говориш за черна магия...

Райл се извърна, върна се до масата, дръпна стола и се отпусна на него.

— Да — обади се той, забил поглед в остатъците от закуската си. — И в двата смисъла — така предполагам. Черна, защото беше използвана за нещо осъдително от морална гледна точка, и черна в потесния смисъл на най-дълбокото си значение — заради използването на сили, които могат да извратят характера на самия магьосник. За първото винаги може да се спори, но за второ — не. Признавам, че някога и аз бях черен магьосник, но вече не съм. Отдавна се поправих.

— Да хванеш Ларик да прави заклинанията вместо тебе — това едва ли е чуждо на духа на черната магия. Както в моя случай например...

Думите му заглъхнаха, щом Райл вдигна поглед и неподвижно се втренчи в него.

— В твоя случай — обади се той, — бих го направил сам и ще го направя, ако се наложи. В най-лошия си вариант това би било пример от първия вид — за да се предотврати по-голямото зло.

— Според общата теория за морала — защото това е нужно на другите?

— Не мисля само за нас двамата. Мисля за онова, което ти би причинил на целия свят.

— Като отворя Портата ли?

— Точно така.

— Извини ме, че съм такъв невежа, но какво ще се случи, ако се отвори Портата?

— Този свят ще бъде връхлетян и злят от силите на един далеч по-древен свят. Според нашите мерки той е обител на злото. Ние ще се превърнем в продължение на онази земя. Нейната много по-мощна и много по-древна магия ще помете напълно природните закони, които

управляват тук. Нашата земя ще се превърне в царство на тъмните сили.

— Ала злото е нещо относително. Кажете ми какви възражения би имал един магьосник срещу нещо, което би направило магията още по-важна.

— Използвах точно аргумента, с който баща ти ме обори отначало. Но по-късно научих, че отприщаните сили ще бъдат с такава мощ, че никой обикновен магьосник не би могъл да ги овладее. Всички ще зависим от милостта на онези отвъд Портата и на тези неколцина от нашите, на които ще им бъде все едно и които ще встъпят в съюз с отвъдните.

— И кои ще са тези неколцина?

— Баща ти беше един от тях; Хенри Спайър също е от тях. Ти и такива като тебе — до един Луди жезли.

Пол едва се удържа да не се усмихне.

— Да разбирам ли, че ти не си Луд жезъл?

— Не, аз трябваше да мина по трудния път, за да се изуча.

— Започвам да проумявам защо си се обърнал към бялата магия — каза Пол и мигновено съжали, защото забеляза как лицето на Райл отново се промени.

— Не, не ми се вярва — отговори той и го изгледа ядно. — Ти нямаш дъщеря, омагьосана от проклятието на Хенри Спайър.

— Призракът, който витае тук?...

— Тялото ѝ лежи на скришно място ни живо, ни мъртво. Когато развалих съдружието, Спайър я омагьоса. Ала въпреки това исках да се боря срещу тях.

На Пол му се искаше да отмести поглед, да пристъпи от крак на крак, да се разкърши, да се махне оттук.

Вместо това попита:

— Какво точно имаш предвид под „Луд жезъл“?

— Такива като тебе, с естествена дарба за Изкуството — обясни Райл. — Връзката им със силите е по-близка и по-лична. Те са по-скоро художници на Изкуството, а ние — неговите техници, бих могъл да кажа.

— Благодарен съм ти, че ми обясни всичко това — каза му Пол. — Съзнавам, че колкото и да отричам каквото и да било, свързано с

моите намерения, ти няма да ми повярваш, затова и няма да отричам нищо. Защо просто не ми кажеш какво искаш от мене?

— Сънувал си едни сънища — рече Райл с безизразен глас.

— Ами да, така е...

— Сънища — продължи той, — които аз ти изпратих. В тях духът ти проникна отвъд Портата, за да види голата пустиня, която представлява това злокобно място. Видял си и тамошните обитатели, затънали в поквара.

Пол си спомни сънищата отпреди, но се сети и за по-късните, за градовете отвъд планините — те не бяха гола пустиня, там имаше култура — толкова сложна, че не беше по силите на ума му да я проумее докрай.

— Само това ли ми показва — гола пустош? — попита той озадачено.

— Само това? Не ти ли беше достатъчно? Достатъчно, за да убеди всеки човек на място, че Портата трябва да остане затворена?

— Мисля, че си постъпил добре — каза Пол. — Но я ми кажи: ти само сънища ли ми изпрати?

Райл леко наклони глава на една страна и се намръщи. После се усмихна.

— О, това ли? Кет...

— Кет? Това ли е магьосникът, който ме нападна в собствената ми библиотека?

Райл кимна.

— Същият. Да, аз го изпратих. Свестен човек. Мислех си, че ще се справи с тебе и ще оправи работата още тогава, на място.

— Каква работа? Изприказва сума ти неща за Портата, баща ми, Луди жезли и черна магия, а аз така и все още не знам какво искаш от мене.

Дебелият магьосник въздъхна.

— Мислех си, че като ти изпратя сънищата и ти покажа каква заплаха крие това място и внимателно ти обясня положението, както току-що направих, бих могъл — просто би било възможно — да те привлека на своя страна и да те убедя да ми сътрудничиш. Животът би бил къде-къде по-лесен.

— Не започна по най-неподходящия начин с тези игрички с анатомията ми.

— Беше необходимо също и да ти покажа докъде бих стигнал, ако избереш да не ми помогнеш.

— Все още не съм сигурен в това. Какво остава — освен смъртта?

Райл доволно потри ръце и се усмихна.

— Главата ти, естествено — рече той. — Започнах по най-лесния възможен начин. Но ако след като подложа на подходящи за случая мъчения сегашното ти тяло и ти откажеш да ми дадеш каквото носиш, ще завърша прехвърлянето. Ще изпратя главата ти при останалата част от тебе в изгнание отвъд Портата. На мене ще ми остане един малко поосакатен демон за слуга, а ти — мястото си го виждал — ще влачиш нещастно съществуване до сетния си ден.

— Звучи много убедително — забеляза Пол. — А сега: какви биха могли да бъдат последиците?

— Ти знаеш къде са Ключовете — Ключовете, които могат да отворят Портата или да я заключат завинаги. Искам ги.

— За второто, както се предполага?

— Че как иначе.

— Съжалявам, но нямам никакви такива Ключове. Дори и нямам представа къде бих могъл да ги търся.

— Как можеш да го казваш, след като толкова пъти съм ги виждал на масата в кабинета ти — дори и когато наблюдавах борбата ти с Кет?

Мислите на Пол се върнаха едновременно към тази сцена и към един от сънищата му. Усети как вътре в него се надига съпротива.

— Няма да ти ги дам — каза той.

— Усещах аз, че няма да е толкова лесно — и Райл се надигна. — Ако отварянето на Портата значи толкова много за тебе, това просто показва докъде си затънал в това.

— Не е само отварянето на Портата — отговори Пол. — Онова, което ме гложди, е, че ще ми се отнеме нещо по такъв начин. За всяко нещо, което успееш да измъкнеш от мене, ще трябва доста да се понапънеш.

Райл вдигна ръце.

— Може да е и по-лесно, отколкото си мислиш — рече той. — Всъщност безболезнено — ако имаш късмет. Само за миг ще разберем колко си прозорлив.

Щом ръцете на Райл започнаха да се движат, Пол потисна желанието си да му отвърне с удар. Като че ли някакво гласче му нашепваше: „Още не.“ Може би беше собственият му глас. Превключи на второто си зрение и видя как го връхлита огромна оранжева вълна.

Когато тя го обля, усети как мисленето му се забавя, а после се сковава. Тялото му се вдърви. Вече изобщо не беше сигурен какво иска и какво — не.

Райл говореше и гласът му като че ли идваше от много-много далече:

— Как се казваш?

Странно очарован, Пол усети как устните му се размърдаха и чу гласа си да отговаря:

— Пол Детсън.

— Под какво име беше известен в света, в който си израснал?

— Даниъл Чейн.

— Притежаваш ли седемте статуетки, които са Ключовете за Портата?

Изведнъж между тях увисна стена от пламъци. Райл като че ли не я усещаше.

— Не — чу се Пол да отговаря.

Дебелият магьосник изглеждаше озадачен. След това се усмихна.

— Май не го формулирах както трябва — рече той с почти извинителен тон. — Можеш ли да ми кажеш къде точно се намират седемте магически статуетки, които някога са принадлежали на баща ти?

— Не — отговори Пол.

— Защо?

— Защото не зная къде са.

— Но си ги виждал, държал си ги в ръцете си, били са твои?

— Да.

— Какво е станало с тях?

— Откраднаха ми ги на път за Белкен.

— Не ти вярвам.

Пол не отговори нищо.

— Но заслужаваш да те поздравя за прозорливостта ти — продължи Райл. — Опази се да не се издадеш с много мощно заклинание. Много време ще ми трябва да проумея точната му природа

и да го разваля. За твое нещастие нямам нито време, нито намерение и ти трябва да бъдеш принуден да говориш. Вече ти споменах по какъв начин.

Мъжът подхвана втора серия от жестове и Пол усети, че съзнанието му донякъде се прояснява. Докато това чувство ставаше все по-силно, пламъкът избледняваше.

— Освен това възстанових външния ти облик с естетическа цел — додаде Райл. — Сега, когато ти отново си си ти, би ли искал да добавиш нещо?

— Не.

— И аз така си помислих.

Дебелият магьосник се извърна, прекоси стаята и отвори вратата.

— Ларик? — извика той.

— Да? — чу се глас отдалече.

— Отведи този човек обратно в килията му — нареди магьосникът. — Ще изпратя да го повикат, когато подготвят залата за разпити.

— Опитал си с принуждаващо заклинание?

— Да, и то добро. Защитен е. Ще трябва да опитаме по другия начин.

— Жалко.

— Да.

Райл се извърна.

— Върви с него, Пол.

Пол се обърна и бавно се отправи към вратата. Докато вървеше, се зачуди... Щеше да мине точно покрай Райл. Ако се обърнеше внезапно и го нападнеше, усещаше, че може набързо да се справи с него, преди другият да успее да се намеси с някаква магия в играта. После, разбира се, щеше да му се наложи да се бие и с Ларик и се чудеше дали би успял да свърши с Райл, преди по-младият магьосник да се нахвърли върху му. Защото...

Пред очите му отново блесна пламъкът.

— Още не — обади се глас в главата му. — Почакай. Скоро. Въздържай се.

Пол кимна наум, мина покрай Райл и излезе в коридора, където го чакаше Ларик.

— Добре — рече Ларик и го поведе в посока, обратна на тази, от която бяха дошли.

Пол чу как вратата зад него се затвори. Един бърз саблен удар — реши той — точно под вечната кърпа на главата му и Ларик е извън играта.

Почти предсказуемо пламъкът отново проблесна пред очите му.

— Завий тук.

Той се подчини и се обади:

— Това не е пътят, по който дойдохме.

— Знам, кучи сине. Искам да ти покажа какво са сторили такива като тебе.

Изведнъж мястото му стана познато. Пол осъзна накъде са тръгнали и какво го водят да види и го обзе лека паника. Забави крачка.

— Идвай, идвай.

Никакъв план не му идваше наум, но под маската пулсът на силата продължаваше да тупти в ръката му. Реши да разчита на невидимия пламък. Усещаше, че съвсем скоро ще му се разкрие възможност — възможност да смаже Ларик и да...

Влязоха в пещерата. Ларик запали магическа светлина, която заплува пред тях и освети пътя им. Докато вървяха към мястото, където лежеше отвореният и празен ковчег, Пол се подготвяше. Само още няколко крачки...

Чу вика на Ларик. Той отекна между каменните стени. Премина на второто си зрение. Всичко беше оплетено в ивици ярка разноцветна светлина. Опита се и успя да ги различи на нишки, но в момента, в който се отпусна, те отново се превърнаха в ивици — хоризонтални; не плуваха във въздуха, а бавно се издигаха нагоре. Бяха различни на ширина. След миг видя, че се намират над поле от вертикални ивици, а отвъд тях имаше диагонали. Светът беше придобил странна кубична структура. И в този миг осъзна, че е започнал да вижда по различен начин същото онова, което винаги досега беше виждал като нишки — знаеше, че зад тези има и други и че някак си в бъдеще винаги ще вижда магическия свят по начина, най-подходящ за нуждите на момента, а не така ограничено, както в миналото.

И интуитивно разбра как да използва тези ивици — също както навремето се беше сетил за какво служат нишките. Много усилия му

струваше да се въздържи да не протегне ръка и да започне да ги манипулира. Ларик се обърна към него озъбен.

— Няма я! — възкликна той. — Откраднали са я! Как?...

След което очите му придобиха странен израз и главата му бавно се обърна надясно. Пол беше сигурен, че сега и той вижда с второто си зрение и нещо в неговата версия му сочи посоката, в която бяха отнесли Таиса.

Изведнъж Ларик се обърна и бързо тръгна покрай перваза. Светлинката, която ги беше довела дотук, остана неподвижна някъде зад Пол, изливайки бледото си сияние в празния кръг.

Пол тръгна напред, стъпи на перваза — държеше второто си зрение на фокус, готов да използва новото си разбиране за магическите процеси. Забърза към естествената светлина в края на тунела и притича покрай мястото, където беше скрил статуетката.

Когато влезе в залата, в ума му избухна хор от гласове:

— Сега! Сега! Сега! Сега! Сега! Сега! Сега!

С гръб към него, Ларик се беше навел над неподвижното тяло на Таиса върху жертвения камък на десетина крачки от него. Пол протегна и двете си ръце и сграбчи една оранжева ивица. Усети как волята му започна да тече през драконовия белег.

След миг ивицата се отдели, заплува свободно и замахна като дълъг светец прът към Ларик.

Ала щом го направи. Пол видя как Ларик се вцепени и започна да се извъръща — знаеше, че другият магьосник е чул стъпките му. Забеляза смаяния израз на лицето му, който веднага се смени с разбиращ.

Но Ларик успя да се раздвижи — и то бързо. Лявата му ръка се стрелна нагоре и пръстите му се преплетоха. Сграбчи един диагонал и посрещна атаката на Пол.

Силата на удара просна Ларик на земята, но все пак успя да отбие оръжието на Пол. Пол завъртя дългия прът, който продължаваше да държи, и с отсечен удар на лявата си ръка го превърна в късо копие. Ларик поклати глава и се надигна от пода. Очите му бяха приковани в очите на Пол, докато той издигаше светецото копие над главата си.

Ларик се изправи на крака и вдигна и двете си ръце над главата си. Пол метна копието от светлина право към него и Ларик отпусна

ръце. Ярките ивици подскочиха и като че ли се завъртяха около оста си.

Сякаш с трясък се спусна венецианска щора. За миг Ларик стана невидим зад цветната стена. Копието на Пол отскочи от нея и то, и стената като че ли се разпаднаха във фонтан от искри. Щом те утихнаха, видя Ларик изправен да кръстосва ръце пред себе си.

Периферното му зрение едва успя да го предупреди навреме. Ларик беше сграбчил два латерални диагонала като светещи ножици. Пол протегна ръце пред себе си и се втурна напред.

Сграбчи един вертикал и го тикна в челюстите на светлинното заклинание. Диагоналите се затвориха — ръбовете им се спряха на сантиметри от кръста му. Забеляза лека напрегнатост по лицето на Ларик, а ръцете му се стегнаха още повече. Диагоналите подскочиха и се приближиха. Ларик се наведе и отчаяно се напрегна.

Пол рязко се метна напред, после се оттласна назад, хвърли се на пода и се претърколи. Ларик залитна и ивиците се кръстосаха над Пол.

Той се изправи отново на крака, лице в лице с Ларик. Наблюдаваше ръцете му. Започна да обикаля в кръг около него на разстояние от пет метра и Ларик се завъртя бавно, като нагаждаше положението си към неговите движения. Ръцете на другия магьосник бавно записваха сложни траектории. Пол ги наблюдаваше възможно най-внимателно, ала не различаваше с какви магически материали работи Ларик и как ги вижда.

Изведнъж кракът на Ларик описа широка, рязка дъга, една от пониските ивици удари Пол през глезените и той се строполи на пода. Изруга, задето се беше оставил да го заблудят толкова лесно, и се помъчи да стане.

Но подът като че ли се вълнуваше, надигаше и му пречеше да се изправи. Докато се бореше с него, осъзна, че вече не лежи на пода, а се намира върху вълна от ивици на няколко сантиметра над него. И чак тогава започна да разбира, че в тези работи техниката можеше да бъде по-важна от суровата енергия. Не успяваше да се изправи на крака — подпираше се на колене и на лявата си ръка. Забеляза как десният крак на Ларик се движи бързо нагоре-надолу, като че ли натиска педал на пиано и поддържа повърхността под него неспокойна. Изглеждаше така, сякаш сръчността на Ларик засега надхвърля неговата и ефективните му контрамерки за него са въпрос на рефлекс, докато на

Пол му се налагаше да размишлява по няколко секунди, преди да реши как да напада и да се защитава.

Зачуди се дали магическата атака е най-доброто средство да се справиш с един мъж. Само да можеше да се добере достатъчно близо и да удари Ларик така, че да отвлече вниманието му от магическите манипулации, беше убеден, че собствените му боксьорски рефлексии ще са достатъчни да се справи с него в ръкопашен бой. Ако не се окажеха достатъчни, то тогава имаше чувството, че просто е срещнал по-добър от себе си.

Ивиците! Очевидно човек можеше да се подпира на тях. Така че...

Протегна ръка нагоре, хвана се за ивиците, които се издигаха, изправи се и продължи, докато свободно заплува над вълнуващия се под. Дясната ръка на Ларик вече се беше размърдала — настрани, на равнището на раменете.

Пол се протегна напред, сграбчи друг хоризонтал и замахна с него право към Ларик.

В последния възможен момент успя да се извие встрани, пусна се и тупна на пода.

Ларик беше сграбчил еднометрово острие от зелена светлина, подобно на меч, и замахна, готов да го поразии.

Отново усети под краката си обикновения под, сграбчи диагонална ивица от жълта светлина, с волята си я накара да придобие формата на сабя и зае позиция „ан гард“, докато се бореше да застане твърдо на земята. За първи път в този свят държеше в ръцете си нещо, подобно на сабя — и за първи път след края на последния сезон по фехтовка в университета.

Парира челен удар и отскочи назад — не стоеше достатъчно уверено на крака, затова не се осмели да нанесе ответен удар. Щом стъпи по-здраво на крака и Ларик атакува, осъзна едновременно две неща: че Ларик идва към него по-скоро с гърдите напред, а не настрани, а в лявата си ръка е стиснал нещо тъмно и продълговато, дълго метър-метър и нещо.

Заотстъпва назад. В колежа не се биеха с щитове и мечове — това беше нещо средновековно, по-бавно, по-тромаво, изискващо различна работа с краката. Нямаше намерение и той да си

материализира щит и да се бие с Ларик по начин, с който онзи беше по-наясно.

Ларик замахна с меча си към гърдите му. Пол отскочи назад. Острието изобщо не го докосна. Ларик продължи да напредва, Пол — да отстъпва.

Бързо си припомни всичко, което се отнасяше до техниката на другия. Ларик сигурно използваше повече ръба на острието, отколкото върха му. Пол държеше сабята си ан гард, но се замисляше дали да не атакува с шпага.

Спря да отстъпва и финтира. Ларик леко повдигна щита си и се подготви да нанесе съсичащ ответен удар. Пол не предприе нищо и забеляза как на лицето на Ларик започна да се изписва усмивка.

Зае ниска позиция и отби острието. Последва атака.

В мига, в който мечът на Ларик помръдна, Пол се надигна рязко. Оръжието му описа полукръг по посока на часовниковата стрелка и блокира ръката на другия. Ларик изхриптя, а Пол продължи движението в очакване да докосне тялото извън края на щита.

Но оръжието изпадна от ръката на Ларик, той отстъпи назад и се прикри по-плътно. Пол се усмихна, тропна тежко с крак и се устреми напред.

Ларик вдигна дясната си ръка, но Пол не му обърна внимание и замахна за челен удар. Зеленият меч политна от пода и се намери в ръката на Ларик. Той отби удара. Пол не успя да прецени инерцията си, увеличи я и проби щита на Ларик, преди той да нанесе ответния си удар.

Ларик залитна назад, Пол трудно издърпа острието си, отдръпна го встрани и нанесе силен ритник право в центъра на щита. Ларик се строполи. Пол замахна отново и изби меча от ръката му. Щитът се люшна настрани. Пол вече не беше в някаква благоприятна позиция за фехтовка, ала бе достатъчно близо, за да забие юмрук в корема на другия.

Щом удари, щитът падна, той захвърли оръжието си и заби десния си юмрук в челюстта на Ларик.

Ларик се изправи и вдигна длани пред лицето си. Беше притиснал корема си с прилепени един към друг лакти. Втурна се право към него. Пол отстъпи встрани. Замахна с лявата си ръка към главата му, ала не улучи.

Ларик се сниши и го сграбчи за коленете. Пол усети, че губи равновесие, посегна към рамото на Ларик, успя да сграбчи само ризата му и залитна назад. Разнесе се звук от раздиращ се плат.

— Убий го! Побързай! — обади се гласът в главата му.

Щом Пол падна, Ларик се опита да се хвърли отгоре му, но Пол го пресрещна с кръстосан удар и той падна настрани. В този миг Пол разбра какво точно трябва да направи.

Вдигна дясната си ръка на равнището на рамото си, с длан нагоре и се претърколи да възседне проснатия по гръб Ларик. Драконовият му белег затуптя. Мракът на линиите, които разделяха ивиците около него, се устреми към ръката му и се събра в черно кълбо от небитие, заличаване, смърт.

Замахна с кълбото към лицето на Ларик, ала очите му мярнаха нещо и той едва успя да се извърне и да захвърли смъртоносната сфера надалече.

Ларик започна да се противи и той го удари по върха на брадичката — веднъж, много силно. Усети как тялото на противника му се отпуска. След това пак се изправи на крака, отметна косата от очите си и се втренчи.

Бавно протегна ръка напред. Там, където беше откъснал ръкава на Ларик... Ръката на Ларик беше оголена.

Дланта му леко потрепна, щом докосна драконовия белег върху дясната китка на Ларик.

XVI.

Гласът на Райл Мерсон изпълни залата:

— Още ли е жив?

Пол не му обърна внимание, протегна ръка и махна кърпата от главата на Ларик. Отпред-назад през черната му коса минаваше един-единствен бял кичур.

Едва тогава Пол извърна глава и погледна набитата фигура, която току-що бе влязла в залата.

— Уби ли го? — попита Райл.

Пол се изправи и пристъпи към мъжа.

— Още никого не съм убил — рече той. — Но кой все пак е Ларик? И какъв ти е на тебе?

— Как така се освободи от наложеното ти заклинание?

— Не, ти ми отговори. Искам да разбера всичко за Ларик.

— Колко бързо забрави в какво положение се намираш — меко каза Райл. — Може и да си се освободил от прекия ми контрол, но каишката ти е къса.

После изговори думите, които разсеяха заклинанието за илюзия, човешката маска се свлече от Пол и отдолу се показа тялото на чудовище.

— Готов съм да изрека заклинанието за последното прехвърляне, за което ти говориш — ухили се Райл. — Само трябва да изрека думичката.

— Според мен няма да стане — отвърна Пол и волята му потече през драконовия белег, разтърси обгръщащия го образ на чудовище; чертите му се разтекоха и отново се обединиха такива, каквито си бяха открай време, а в косата му сякаш прошумоля невидим вятър и тя се обагри в естествения си цвят, сред който сияеше белият кичур.

Дрехите му висяха на парцали по него. Известно време диша тежко, но после се усмихна.

— А сега ми отговори — повтори той. — Кой е Ларик?

Райл пребледня.

— Едно време, когато с баща ти все още бяхме приятели, той повери малкия си син на моите грижи, даде го да чиракува при мен.

— Ларик е мой брат?

Райл кимна.

— По-голям е от тебе с около пет години.

— Какво си направил с него?

— Учих го на Изкуството, направих от него свестен човек, научих го да уважава приличието...

Пол бързо пресметна.

— Но той ти е бил и чудесна застраховка, когато си скъсал с баща ми, нали така? Имал си заложник, когато си противопоставил срещу гнева на бившия си приятел.

— Не се срамувам да си го призная — отвърна Райл. — Ти никога не си познавал баща си. Този мъж беше жив дявол. А беше и един от най-добрите магьосници по тези земи. Трябваше да се защитя по някакъв начин.

Внезапен проблясък на вдъхновение осени Пол и той попита:

— А да не би пък Спайър, който все още е бил в добри отношения с баща ми, да е направил на дъщеря ти онова, за да бъдат сигурни, че няма да направиш нищо лошо на Ларик?

Пребледнялото лице на Райл силно почервения.

— Мислиш също като тях, нали? — навъси се той. — Да, така беше. Дори и баща ти не можа да проникне през защитата ми, но онова копеле успя да се промъкне и виждаш какво направи с нея. Ларик цял живот се е чувствал виновен за това.

— С немалка помощ от твоя страна, предполагам.

— По този начин го държиш в подчинение, нали? Стария номер с чувството за вина?

— Това е нещо, което сам ти никога не си изпитвал, сигурен съм. Готов си да прережеш гърлото на едно безпомощно момиче. Досега да си го сторил, ако не бях чул, че Ларик вика.

— По-скоро бих прерязал твоето — пристъпи напред Пол. — Проклет лицемер! И ти не си по-добър от баща ми или от Спайър. Може дори да си и по-лош. Готов си бил да участваш в плана им, докато си мислел, че оттам може да падне нещичко и на тебе. Но когато си разбрал, че ще загубиш, набързо си станал бял магьосник, защитник на добродетелта. Как ли пък не! Ти изобщо не си се

променил. Сега караш брат ми да ти върши мръсната работа, та да си запазиш ръцете чистички. Само че те не са чистички. Не си чак толкова голям глупак, че да си вярваш, нали?

Райл понечи да направи предупредителен жест и Пол веднага превключи на второто си зрение. Драконовият белег продължаваше да тупти в ритъм с пулса му.

— Ти ли ще ми говориш за морал, когато ключовете за Портата са у тебе и дъщеря ми лежи тук, готова да я съсечеш? Кой тук е лицемерът, Детсън?

Между пръстите на магьосника проблесна огнена дъга и Пол се огледа наоколо за нишки или лъчи, ала напразно.

После изведнъж му се стори, че стаята се изпълва с големи валма разноцветна мъгла.

Пол протегна ръка и едно синьо кълбо мъгла веднага се устреми към нея. Усети влага по пръстите си. Миг по-късно той вече си подхвърляше от ръка в ръка кълбо от вода колкото баскетболна топка, което разпръскваше капки. Огън. Вода. Изглежда, разполагаше с логичното противодействие на всичко, за което можеше да се сети Райл.

Докато чакаше по-стария магьосник да предприеме първия ход, той отново си припомни битките с Кет и с Ларик и отново се зачуди защо при всеки случай бе възприемал света на магията по различен начин. После му хрумна, че при всички случаи той вероятно го е виждал такъв, какъвто го възприемаше противника. Може би сега светът на Райл бе доста по-мъглив от повечето светове.

— Значи си разменяме начина на виждане, така ли? — попита той полугласно.

— Дошъл съм тук да те убия, а не да те обучавам — отвърна Райл и огънят се превърна в крив кинжал, който метна към гърдите на Пол.

Детсън заповяда да се появи студ и той потече през върховете на пръстите му. Водната сфера се замъгли, втвърди се и се покри със скреж. Кинжалът се заби в нея и се разлетяха ледени кристали, после тупна на пода. Пол метна ледената топка към Райл, но магьосникът се дръпна встрани и тя се разби в стената зад гърба му.

Райл вдигна ръце и изведнъж ги отпусна. Залата изчезна. Сега нямаше нищо друго, освен тях двамата и разноцветните облаци. Пол

отново пристъпи напред. Както и преди, той разбираше, че ако се приближеше достатъчно до Райл, юмруците му биха го разсеяли достатъчно. Така щеше да успее да се справи с неговата магия, а после, разбира се, и със самия него.

Той понечи да направи нова крачка напред, но изведнъж ниска стена рязко препречи пътя му. Засили се да я прескочи и изведнъж върху ѝ поникнаха дълги стъклени шипове. Пол се дръпна назад и се блъсна в нещо. Метна бърз поглед през рамо и съзря друга стена. После стена изникна и отляво, и отдясно. И почти в мига, когато ги забеляза, те започнаха да се приближават. Райл се бе вторачил напрегнато в него с длани, обърнати една срещу друга, като бавно ги приближаваше.

Но тук нямаше ни горе, ни долу. Той заповяда на мъглите под него да закипят и да го издигнат нагоре, също както лъчите го бяха издигнали преди.

Издигна се над килията си и премина над предната стена. Май много лесно излезе...

Вгледа се в Райл и съзря зад пронизващия му поглед следи на загриженост. Магьосникът не познаваше още нито силните, нито слабите му места, знаеше само онова, което бе научил досега. И затова го беше страх. Значи, на този етап той водеше много консервативен дуел, защото го изпитваше, наблюдаваше го, държеше го на разстояние. Щом прецени, че нещата стоят така, самият Пол изведнъж застана нащрек. Без съмнение Райл много го биваше в тези работи. За броени минути той щеше да разбере докъде стига опитът на Пол и сигурно щеше да се хвърли в опустошителна атака. Пол изобщо не беше сигурен, че би могъл да оцелее след нея. Ето защо се налагаше да действа бързо и решително. Но как? Не можеше да се сети за никакъв подходящ начин за нападение в това безмълвно, сякаш излязло от сънищата място, обвито със смъртоносен захарен памук. Освен ако...

Може би той можеше да промени правилата, да промени средата... Може би по някакъв начин бе виновен за това, че позволява на другия да избира какво да бъде бойното поле. Толкова много неща не знаеше още...

Усети, че трябва да свърши с Райл възможно най-бързо. Освен от възможността Ларик всеки момент да се съвземе и да се притече на помощ на противника, Пол се страхуваше и от повтарянето на онзи

ефект, който вече на няколко пъти бе изпитал — онази непредсказуема периодична загуба на силите.

Откакто се беше бил с Кет, той на няколко пъти се бе чудил дали всички тези съпътстващи игри със символите наистина са необходими в един сблъсък между магьосници. Тъй като ставаше въпрос за сблъсък на две воли, на сила срещу сила, и може би на лична енергия с лична енергия, струваше му се, че той би могъл да бъде опростен до най-същественото, а заврънкулките можеха да вървят по дяволите. Веднага му хрумна, че това е начин на мислене, свойствен на онези, които не са минали през обучение, на Лудите жезли. Когато се опитваше да имитира украшенията, които другите бяха усвоили през дългите години на обучение, той неизменно действаше бавно. Те го принуждаваха да играе по техните правила и това връзваше ръцете му. Очевидно имаше някакви предимства нещата да се вършат по този поизтънчен начин, но точно в момента нямаше време за учене. Ето защо, когато се опита отново да се приближи, реши да опита алтернативния способ.

Леко развълнуван, угаси второто си зрение. Мъглите изчезнаха. Отново се намираще в залата, такава каквато си беше. Райл бе застанал близо до входа с отнесен поглед.

Пол вдигна десница, насочи я към Райл и заповяда другият да се строполи, да се сгърчи и да умре. Изведнъж драконовият му белег стана леден и той усети как силата нахлува през него. Продължи да съсредоточава волята си и силата, като вълна, потече в стабилен поток надолу по ръката му.

Райл залитна за миг, после се закрепил на крака. Изведнъж Пол се намери изправен върху буца земя — без изобщо да е помръдвал — сред могъщ поток вода, който се пенеше и от двете му страни. Райл стоеше върху малък остров малко по-надолу. Докато гледаше, водата отнесе отсамния край на острова на Райл и онзи бе принуден да се дръпне назад.

Но Райл вдигна ръце с напрегнат, съсредоточен израз на лицето. Устремът на водата започна да стихва.

Земята под краката на Пол потрепери. Водата се плискаше наоколо още известно време, после стихна. Това обаче не продължи дълго. Много скоро тя отново се раздвижи. Но този път потече към

Пол. Той я гледаше и не можеше да отлепи очи от нея, а напорът ѝ ставаше все по-голям. Пръстта под него започна да се размива.

Поклати глава, сякаш за да проясни съзнанието си. Райл пак го беше въвлякъл в символика. Едва сега Пол усети натиск, съвсем определено усещане за притискане по цялото си тяло. С всеки момент то ставаше все по-силно.

Съсредоточи отново енергията си.

— Изгори, стопи се, строполи се...

Натискът изчезна и Райл залитна, сякаш някой внезапно го бе ударил. Сега Пол го притискаше с цялата сила на волята си. Райл започна да се клатушка насам-натам, сякаш залюлян от силен вятър.

После изведнъж между тях изникнаха пламъци и се разгоряха, сякаш огромно духало бълваше въздух към Райл. Издигаха се от широката пропаст, която разделяше скалистия пейзаж около тях.

Докато Пол гледаше, ветровете стихнаха и пламъците се издигнаха право нагоре. После топъл бриз облъхна лицето му. Огнените езици започнаха да се накланят към него...

— Не! — изкрещя Пол и видението изчезна.

Все още усещаше бриза и горещината, докато най-накрая не овладя отново силите си. После и те стихнаха и той хвърли енергията си към противника с нова сила.

... Бе застанал на един планински връх, а Райл — на друг. Между тях вилнееше буря. Светкавици се сипеха върху двата хълма...

— Не — почти прошепна той. — Не и този път. — И отново се озова в залата. Продължи натиска.

... Всеки от тях стоеше върху буца лед, подмятана от оловносиво, разпенено море...

— Не.

Отново бяха в залата, а Райл го гледаше кръвнишки. Ръката го наболяваше, но вълните продължаваха да пулсират през нея.

... Около тях бе пълен мрак, завая метеоритен дъжд...

— Не.

Продължи да се съсредоточава, готов да разсея всяко ново видение. Воля срещу воля — така трябваше да бъде.

Залата започна да избледнява покрай него, но той мигом я върна на мястото ѝ.

— Не.

Усмихна се.

Продължи натиска още половин минута, а после усети, че насреща му се надига натиск. Призова цялата си решителност, но натискът ставаше все по-силен.

Дори и така, разбра той, надмощието бе на страната на Райл. Този човек си играеше играта внимателно, но всъщност нямаше нужда. Знаеше, че не може да устои още дълго. Райл наистина бе по-силният, дори да не го съзнаваше в момента.

Пол отново пристъпи напред. Само да можеше да го стигне, да пусне отново в действие юмруците си...

Но със следващата стъпка натискът стана непоносим. Знаеше, че никога няма да успее да прекоси стаята. А дебелият магьосник вече се усмихваше...

— Татко?

Райл извърна глава и натискът изчезна. Там, вляво от него, Пол видя, че Таиса се е надигнала и седи върху каменната плоча.

— Таиса...

Мъжът пристъпи напред.

Пол събра цялата си сила и удари. Райл тупна като чувал.

— Татко!

Таиса отново се строполи върху каменната плоча. Ларик, който се бе размърдал, отново застина неподвижен.

Гигантски изблици на смях разтресоха залата.

XVII.

Вълкът зави и се вмъкна в голямата пещера под Лицето, сред замръзналите силуети на други зверове и хора. Измъкваше се навън само за кратко, за да намери нещо за ядене — не можеше да се отдалечава много от леговището, а част от ума му постоянно наблюдаваше входа. Бързо бе намерил плячка и сега я бе донесъл със себе си в пещерата. Легна сред сенките на другите обитатели и загриза кокалите. Наоколо му цареше пълна тишина.

Когато се надигна отново, движенията му вече не бяха толкова бързи и продължиха да се забавят, също както пулса и дишането му.

Най-накрая едва се помръдваше, а скоро застина неподвижен. Погледът му стана стъклен. Застина.

Някаква змия бавно започна да се развива върху една скала близо до Лицето. Тя се заизвива надолу по коравия камък. Езикът ѝ се стрелкаше, очите ѝ сияеха. Плъзна се по пода. Приближи се до остатъците от вечерята на вълка и бавно ги погълна.

Изкачи се отново върху скалата, педя след педя, пъхаше се във всяка дупка, във всяка пукнатина, изяждаше всяко насекомо, което ѝ се случеше на пътя. Със стрелкация се език усещаше всяко раздвижване във въздуха.

Изминаха часове, движенията ѝ се забавиха. Най-накрая се спотаи в една пукнатина, черна като нощта, и замря.

Огромната котка се събуди и се протегна. Погледна към неподвижното, безизразно лице на стената. Обиколи пещерата. Излезе за малко, за да намери храна, също както вълкът преди нея, върна се и се вдърви.

Един мъж се събуди. Изпсува, измъкна ножа си, разгледа го, прибра го. Закрачи насам-натам. След малко заговори на Лицето. То никога не му отговаряше, ала не можеше да го заблуди. Той усещаше разума, усещаше силата в него. Слепите очи сякаш непрекъснато го следяха, накъдето и да тръгнеше.

Най-накрая думите му заглъгнаха и той се превърна в част от пейзажа.

Харпията се събуди и нададе вопъл, последван от проклятие. Бързо изплющя с криле през пещерата и, изобилно и без капка въображение, се облекчи в полет.

После погледна Лицето и млъкна.

Спусна се към останките от вечерята на котката.

Пред Лицето всички бяха като един.

XVIII.

Пол се обърна към вратата. Неестествена сянка покриваше едрата фигура на застаналия там човек. Веднага щом погледът на Пол попадна върху него, онзи пристъпи напред и влезе. Сянката се разсея.

Пол се вгледа в него. Човекът беше облечен с жълто наметало, а отдолу се виждаха по-тъмни дрехи. Беше синеок, с пясъчножълта коса, побеляла по слепоочията. Чертите му бяха загрубели, лицето му — почти открито, почти откровено. Усмихна се. В устата му проблесна златен зъб.

— Е, получи урок, момче — каза той и Пол разпозна гласа му. — Беше те победил, но си позволи да се разсея. Разтурих старото заклинание, за да ти дам възможност да се измъкнеш, да те видя какво ще направиш — той поклати глава. — Ама и ти не трябваше да си позволяваш да се разсейваш. Трябваше веднага да нападнеш, а не да ми стоиш и да зяпаш. Ако онзи беше по-добър, през това време да те е убил.

— Но самото разсейване би могло да бъде заплаха — отвърна Пол.

— Ако върху тебе рухва къща, ти не обръщаш внимание на клаксона на връхлитащата кола. Първо се справяш с най-непосредствената заплаха. Така се оцелява. Добре се справи, но се колебаеше. А това може да е фатално.

— Кола ли рече? Ама кой си ти, дяволите да те вземат?

— Знаеш името ми.

— Хенри Спайър?

Мъжът отново се усмихна.

— Толкоз, свършихме със запознанството.

Измъкна отнякъде черно цигаре, набута в него цигара и го вдигна към устните си. Още преди да го ухапе, от него се издигна дим. Мъжът изпусна колелце и се огледа.

— Нещата май са потръгнали тъкмо както ги бях изчислил — отбеляза той.

Бръкна под наметалото и измъкна статуетката, която Пол бе скрил в тунела.

— Намерил си я...

— Че как.

Хенри Спайър мина край него и постави фигурката върху втория лъч отдясно на диаграмата от пода.

— Още шест — подхвърли той, изправи се и се обърна.

— Това е първата цигара, която виждам в този свят — отбеляза Пол.

— Един предприемчив мъж си избира удоволствията, от който свят си хареса — отвърна Спайър. — Ще бъда щастлив да те науча на всичко това по-късно. Но сега си имаме важна работа.

— Сънищата — рече Пол. — Ти ме освободи от онова, което бих могъл да нарека първа серия, онази нощ на пътя...

Спайър кимна.

— Само че после имаше още — мястото беше същото, но те бяха много по-различни.

Спайър кимна отново и димът се изви над главата му.

— Тъй като това първото си беше жива пропаганда, реших, че просто ще е справедливо да имаш по-пълна представа, щом противникът се беше възползвал вече от тази възможност.

— Трябва да си призная, че не успях да разбера докрай тази по-пълна представа.

— Е, ако беше успял, щеше много да ме изненадаш — изкоментира Спайър, — тъй като ставаше въпрос за чужда и много по-стара цивилизация. Онова, което е много по-важно, обаче, е дали я намери за привлекателна или не.

Очите на Спайър изведнъж срещнаха очите на Пол и той отмести поглед.

— Намерих я за... завладяваща — каза той и когато отново погледна Спайър, забеляза, че той пак се усмихва.

— Отлично — отговори онзи. — Значи се оказва, че сме съгласни един с друг, що се отнася до основните ценности. Какво ще кажеш да измъкнеш сега и останалите шест ключа и да си свършим работата?

Пол се огледа из стаята. Махна с ръка.

— Предупредихме за невниманието и за разсейването. Ами с тези тримата какво ще правим?

— За да се събудят тези тримата, трябва някой да ме надвие — обясни Спайър. — Това би изисквало някой да пречупи волята ми, а пък се съмнявам, че онова, което ще ти предложи сега, ще я докара дотам.

Пол поклати глава и се извърна. Загледа се в неподвижното тяло на Таиса, простряно върху каменния блок.

— Погледът ти следва посоката на мислите ти. Разбрах.

— Наистина ли се изисква и човешка жертва?

— Да. И се радвай, че имаш някакъв избор. Можем да оставим момичето, за да се позабавляваш с нея по-късно, и да използваме Райл, който би бил много щастлив да те убие, ако това му вършеше работа.

— Ами моят... моят брат?

— Той не ни влиза в плановете. Райл е успял да изкриви мисленето му. Предлагам ти да ми позволиш да го отстраня — може би да го пратя в същия онзи свят, в който си израсъл ти.

— Той е магьосник. Може да намери обратния път.

— Достатъчно просто ще е да го снабдя и със загуба на паметта.

— Малко гадно ще е.

— Не бих нарекъл държанието му спрямо тебе образцово.

— Но, както сам изтъкна, той е расъл под влиянието на Райл.

— На кой му пука каква е причината? Склонен съм да го пощадя, само защото ти се пада брат!

— Да речем, че ти дам онова, което искаш. С какво ще ми гарантираш, че ще ти трябвам и след това?

— Ще настъпят огромни промени, а аз не бих могъл сам да овладея цял свят. Лудите жезли не се срещат под път и над път. Не бих пропилял залудо нито един от тях. А ти, разбира се, винаги ще заемаш специално място заради помощта, която си ми оказал.

— Разбирам — кимна Пол.

— Така ли? А съзнаваш ли какво ще сполети този свят, когато Портата се отвори?

— Поне така мисля. Или поне имам известни подозрения.

— Това ще е нашият звезден миг. Със силата, с която ще разполагаме, ние ще бъдем боговете на този нов свят.

Погледът на Пол се измести към Портата, където някаква зрителна измама караше фигурата на прикованата птица да изглежда така, сякаш се опитва да се откъсне.

— Ами ако кажа „не“? — попита той.

— Това би причинило и на двама ни значителни неудобства. Но каква ли възможна причина би могъл да ми изтъкнеш за своето несъгласие?

— Не ми харесва принудително да ме забъркват в разни неща, независимо дали ти, или Райл, или самите статуетки. Откакто стъпах на този свят, все някой ме манипулира. Вече ми писна.

— Е, що се отнася до най-важните неща, изборът винаги е ограничен. В този случай или си с мен, или си против мен, или искаш да се чупиш от мен. Два от тези отговори са неприемливи и изискват съответните действия от моя страна.

— Това не би ми харесало — кимна Пол, — но може и на тебе да не ти хареса.

— Ей, момченце, да не би да ме заплашваш?

— Не, просто ти говоря за възможните последици.

Едрият мъж въздъхна.

— Ти си силен, Пол — заговори той. — Днес си по-силен от когато и да било в твоя живот. Ти премина през своето посвещение. И светлините ти сияят в най-голямата си хубост — засега. Няма как да се каже докога ще продължи това, разбира се. Но както и да е, все още аз съм по-силният. Между нас няма да има никакво премерване на силите. Пред урагана на моята воля ти ще мъждукаш като пламъка на свещ. Още сега аз бих могъл да те принудя да извадиш Ключовете. Но бих предпочел да го направиш доброволно, защото те искам жив, на моя страна и без да се отплесваш по разни други неща.

— Защо?

— Имам си причини. Ще ти ги кажа по-късно, когато съм сигурен в тебе.

— Ти предвиди възможен конфликт между нас. Каза нещо, което...

— Да, казах. Но няма нужда да става така. Ако ти се гади, аз сам ще извърша жертвоприношението.

Пол се разсмя.

— Не ти говоря за това. Само преди малко щях да убия Райл, ако ми се налагаше. Както казах, ти ме притискаш, ти ме манипулираш.

— Нямам друг избор.

— Да бе, да.

Спайър се извърна за миг и се втренчи в Портата.

— Чудя се... — подхвана той.

— Между другото — прекъсна го Пол, — ако ме убиеше, как щеше да се докопаш до ключовете?

— Много мъчно, ако изобщо успееш да ги докопам — отвърна Спайър, — тъй като ти си ги разнасяш в нещо, което на практика си е частна вселена. Ако умреш, да се проникне в нея щеше да е страхотен проблем.

— Значи твоята метафора със свещичката и вятъра май не беше много на място, а? Щеше да се поозориш доста.

— Може би. А може би не. Е, аз не бих разчитал само на това. Портата може да бъде отворена и само с един-единствен ключ — но това би ми отнело година-две и бих видял доста зор. Хубаво е, че говорим само хипотетично, нали?

Пол прекоси залата и за пръв път докосна Портата. Беше студена. Очите на прикованата змия сякаш го пронизваха.

— А какво би станало, ако някой унищожи статуетките?

— Трудничко ще е — отвърна Спайър. — Дори и да знаеш как може да стане.

— Е, говорим хипотетично, нали така?

— Вярно. Портата би изчезнала от този свят, а ти ще си стоиш там и ще съзерцаваш на нейно място проста скала.

— Но сега тя е отворена... или пък би могла да бъде отворена, без помощта на Ключовете... на друго ниво?

— Да. Но само безплътните неща могат да минат оттам — както ти в твоите сънища.

— Но какво изобщо я е докарало тук?

— Баща ти, Райл и аз я докарахме... с неимоверни усилия.

— Как? Ами статуетките какво общо имат?

— Стига вече с тези хипотези... и изобщо с всякакви въпроси — отсеке Спайър. — Можеше да избираш между три неща — едно добро и две лоши, спомняш ли си?

— Да.

Пол се обърна към него, облегна се на вратата и скръсти ръце на гърди. Веднага усети студа по гръбнака си, но не се и помръдна. Все още усещаше силата да пулсира в десницата си.

Очите на Спайър се разшириха леко, само за миг. Той погледна нагоре, а после отново надолу към Пол.

— Знам какво ще ми отговориш — каза той, — но искам да те чуя как го казваш.

— Избягал си от баща ми и си го оставил сам срещу цяла армия.

Спайър се намръщи. Изглеждаше озадачен.

— Той действаше противно на това, което го съветвах — каза той. — Армията се намеси заради онова, което направи той, не аз. Нямахме смисъл и аз да умирам заедно с него. Но на тебе какво ти пука? Че ти дори не си го познавал.

— Просто съм любопитен — вдигна рамене Пол. — Искам да разбера как изглежда и от твоя страна.

— Разбира се, ти не би използвал това като аргумент да ми откажеш? Ти беше само едно бебе.

Пол кимна. Мислеше си за онова, което може би беше призракът на баща му — който бе вървял до него в залата с мъглите.

— Прав си. Но нека ти задам още един въпрос, ако обичаш. Вие двамата бихте ли стигнали по-нататък до бой за хегемония над тази земя?

Лицето на Спайър почервения.

— Не знам — отвърна той. — Може би...

— Да не би тази борба да беше вече започнала? Бил си на прага, и...

— Стига! — кресна Спайър. — Приемам, че отговорът ти е „не“. Поне би ли ми обяснил каква е истинската ти причина да ми откажеш?

Пол сви рамене.

— Избери си, която и да е от всичките, които ти изредих. Може и аз самият да не съм съвсем сигурен. Обаче знам, че са достатъчно.

Сега студенината бе проникнала в цялото му тяло, но той дори не понечи да се дръпне от фигурата на змията, на която се бе облегнал. Сякаш тя сама го бе поканила да се облегне точно там...

— Срамота — обади се Спайър. — Защото тъкмо започваше да ми харесваш...

Пол го удари. Бе събрал силата си до капка, подкрепи я с цялата си воля и я хвърли срещу магьосника.

Много, много бавно Хенри Спайър извади фаса от цигарето, пусна го на пода и го смачка с крак. Прибра обратно цигарето в някакъв таен джоб под наметалото. Беше си чисто показно. Пол знаеше, че онзи усеща силата на атаката му. Но представлението си оказа въздействие. Пол усети, че трепери от страх пред силата на Спайър, но продължи с обсадата и дори успя да събере още сила, за да я подкрепи. Влагаше всичко, на което бе способен, и се чувстваше така, сякаш се плъзга по дълъг тунел, който свършваше в пълен мрак.

Спайър вдигна очи и те се заковаха в неговите. Изведнъж Пол усети надигащата се съпротива.

Спайър пристъпи към него.

Сякаш го обля гореща вълна, сякаш прицелът на неговите усилия стоеше точно пред него, а не на известно разстояние.

Той трескаво превключи на второ зрение. Съсредоточи поглед върху настъпващия към него с вдигнати юмруци Спайър. Образът на магьосника, все още на известно разстояние, се разсея. Лицето му се кривеше в глупава усмивка, по челото му бе избила пот. Юмрукът му вече замахваше.

Вниманието на Пол се разсея. Той се приведе напред и прикри лице с ръце. Чу тежко „Думмм!“ и разбра, че юмрукът на Спайър се бе стоварил върху Портата.

Отпусна ръце и замахна с левия си юмрук, после с десния, и улучи Спайър право в корема. Ударите му се оказаха изненадващо слаби. Корав човек беше.

Дори когато замахна с ляв ъперкът и усети, че е улучил, той разбра, че най-голямата болка, която бе почувствал онзи, сигурно бе в разкъравените кокалчета на дясната ръка. Тя бе странно увиснала. Пол веднага стовари един десен прав върху лицето му, но Спайър отби удара. После се втурна в атака.

Тялото му го смаза и го притисна до Портата. Главата на Пол се удари тежко в нея и му се зави свят. После Спайър отстъпи назад и погледите им отново се срещнаха.

Призова драконовия белег за защита и шок разтърси като светкавица цялата му нервна система. Удари с цялата сила, която бе събрал досега, но тя едва-едва успя да устои на силите, които другият

бе обърнал срещу него. Усети върху себе си натиск, който се натрупваше все повече и повече — подобен на онзи, който Райл бе насочил срещу него. Сега и той, и Спайър стояха абсолютно неподвижни, и макар че хвърляше всичките си сили в защитата, натискът все повече се увеличаваше.

Слепоочията му започнаха да туптят, дишането му се затрудни. Целият бе подгизнал в пот, макар че все още му беше ужасно студено. Умът му се замъгли, проясни се, пак се замъгли. Усети, че може да задържи Спайър само още няколко секунди. Защитата му щеше да се пречупи, мъжът щеше да му наложи своята воля, да го принуди да извади статуетките, а после може би щеше да принесе в жертва точно него. Къде бе пламъкът, който го бе водил, който го бе пазил?

Сякаш дочу едва доловим подигравателен смях. В този миг разбра, че седемте го бяха водили тъкмо към този край. Те искаха Портата да се отвори. Ако той не искаше да го направи, те нямаше да го защитават от онзи, който искаше.

Зрението му започна да угасва, отново му се зави свят. Ако това щеше да е краят, то поне бе длъжен да опита да нанесе на врага си последен удар.

Подпря десния си крак на вратата отзад и се метна към Спайър, размахал и двата си юмрука напред, нагоре...

И се изненада, че успя да го улучи. Последното нещо, което видя, преди да се строполи на земята, бе смаяният поглед на Спайър, преди той да се прекатури назад.

Черна вълна заля ума на Пол. Когато се удари о пода, той не усети нищо.

XIX.

Носеше се. Носеше се сред мрак и тишина. Единственото друго чувство, което изпитваше, бе силен студ, но то мина след време.

Откога се носеше така, едва ли бих могъл да кажа — от мигове, от векове... Сега, когато студът бе преминал, усещането далеч не беше неприятно. Спомените изискваха твърде много усилия. Знаеше само, че е хубаво да разбереш що е почивка, край на всички усилия...

Усети, че нещо леко го люлее. И какво... Едва ли би могло да го разтревожи. Но после движението продължи в една-единствена посока. Той се остави да го тегли, но все още чувстваше люлеенето.

Съзря слаба светлина. Изглеждаше сякаш идва от всички посоки, но той не се зачуди с какви ли сетива трябва да я възприема. Съзнанието му се разширяваше, но части от него бяха занемели.

Светлината се усили, движението продължаваше. Каквото и да имаше долу под него, изглеждаше му бледожълто, изпъстрено с опушени кръпки.

Сега гледката се проясни, но възприятията му се бяха изкривили. Светлините бяха странни и нямаше начин да определи на какво разстояние се намира от бавно разпадащите се предмети долу под него. Това бе опустошена земя, камениста, песъчлива, покрита със сенки. Вятърът носеше облаци прах, мъгли се виеха ниско над нея като змии. Но не можеше да разпознае нищо, не различаваше нищо, което да му служи за мащаб. И все пак това място му бе познато. Откъде? Откога?

Сниши се. Дали летеше над планински върхове, или над ниски хребети?

И накъде ли отиваше? Дали контролираше движението си, или само се носеше, или и двете? Или пък нито едно? Почти му се струваше...

Движеше се покрай едно от по-високите каменни възвишения. Изведнъж го заобиколи и пропорциите му станаха донякъде ясни.

На около десет фута под него демонска глава стърчеше набучена на кол. Черното люспесто лице бе сковано в гримаса, която би могла да бъде наречена усмивка. Очите му бяха широко отворени, много черни и сякаш втрещени право в него.

Усети нещо подобно на тръпка, щом се понесе край злокобната глава — със съвсем ясното впечатление, че тя му бе намигнала. Пустинята все така се простираше под него. Той се издигна сред бледо сумрачно небе, изпълнено с трепкащи звезди над облаците прах, понесени от вятъра. И тук духаше вятър, студен, и стенеше с нищо незначещи стонове.

Далече долу под него пейзажът се разми, фонтан от искри се издигна и пресече пътя му, но той го заобиколи отдалеч. Не след дълго въздухът се изпълни с метален тътен, като от удар по огромен гонг.

Ярък метеор проряза дълга, бавна пътека над него и пред него; чу звук, подобен на гръмотевица, макар че в небето нямаше ни облаче. Започна да се движи с все по-голяма скорост, а стенанията на вятъра станаха още по-пронизителни. Ниско долу под него тъмните и светли кръпки, съставляващи земята, се сляха в размазано море и започнаха да се преливат в мимолетни лица — издължени, изкривени, прекрасни, чужди, ядни, спокойни. Премина над разрушен град, над който се носеха и кръжаха черни силуети. Сред руините се стрелкаха сини светлинки. От време на време черните силуети се скупчваха върху някой от тях и го унищожаваша. Премина над черна кула, от която се носеше прекрасно, елейно пеене. Ниско, многократно същество със сочна, напукана кожа се бе излегнало върху нея като изгнила слива. Медна колесница преплува безшумно във въздуха. Караше я смъртнобледо същество, увито в яркожълта дреха, теглеха я същества с дълги опашки, чийто дъх излизаше на бели валма. Дъхът замръзваше и ветровете го понасяха като ледени кристали. След миг видението изчезна и той започна да се съмнява дали изобщо го е видял.

Звън, сякаш звъняха хиляди малки камбанки, придружаваше полета му над сива равнина. Армии от демони и хора стояха застинали в сгърчени пози, сковани от някакво древно заклинание, чиито ръбове той докосна. Пред него се бе ширнал хоризонтът в цялата си дължина — тънкият, неравен край на света, издигащ се нагоре. Съсредоточи вниманието си върху него.

Хоризонтът се превърна в назъбена като трион лента, после в крепост — могъща, извисяваща се, черна. Много дълго му се струваше, че нещо ще го повлече нататък и той ще се разбие върху яките стени. После светлината се промени, а след нея и цялата гледка и той разбра, че крепостта е невероятно далеч, невероятно огромна. Когато разбра, че трябва да прелети над нея, нещо се стегна вътре в облака на неговото съществуване.

Под него скритата картина на земята му се разкриваше в спорадични проблясъци. Вече не виждаше зад себе си, но смътно усещаше, че нещо го следва. Той бързо нападна замръзналата част на съзнанието си с въпроса какво е то, откъде иде... не постигна нищо. Кратката трескавост премина и забравата го изпълни. Продължи да съзерцава света пред себе си и осъзна, че и преди е минавал оттук. Разбра, че този път бе по-различно, че сега имаше мисия, която трябва да изпълни.

Планините се извисиха пред него още по-огромни и той разбра — независимо каква бе природата на неговото тяло — че няма да мине лесно през тях. Загледа се внимателно в силуета им — търсеше пониско място, процеп — каквото и да е, което би могло да улесни преминаването му отвъд. Стори му се, че вляво забеляза такова място и се напрегна, за да насочи курса си нататък.

Когато това наистина стана, се изненада. Това бе първият му доброволен акт, за който се сецаше, откакто бе дошъл в съзнание и се зарадва, когато усилието му даде плод. Ала веднага се зачуди какво ли го е водило насам до този миг.

После усети, че нещо го дърпа, или пък го тегли. Нещо отвъд планините, нещо, което му бе дало малко преднина, за да пристигне в неговите земи колкото се може по-бързо, цял и невредим. Отново се напрегна и полетя още по-бързо.

Щом се приближи до планините, му се стори, че става все по-осезаем отпреди. Започна да усеща съпротива, да чувства ударите на ветровете.

Той се закрепил във въздуха и отново се издигна нагоре. Докато се издигаше, се доближи още повече до лицето на скалата. Този път успя да се издигне по-високо, преди пищящите ветрове отново да го хвърлят назад.

При третия си опит той се придвижи бързо и се издигна нагоре с голяма мощ, а планинският склон се превърна пред очите му в размазано тъмно петно. Когато ветровете най-накрая го подхванаха, той започна да се бори с тях и почти достигна светлата пролука, преди те отново да го хвърлят надолу.

На четвъртия път се опита да атакува под друг ъгъл и бе отхвърлен назад почти веднага.

Понесе се ниско над земята, докато възстанови ориентацията и стабилността си. Събираше сили. Отново съсредоточи енергията си. После започна да се издига.

Този път следеше най-добрия курс, по който бе минал досега, близо до лицето на планината. Метна се напред в опит да надхвърли и най-голямата си досегашна скорост.

Вятърът се завихри и започна да свири на него, сякаш беше струна на музикален инструмент. Докато се бореше, той туптеше в такт с неговите вибрации. Продължи да се издига, въпреки натиска, но усети, че енергиите, които съставляваха неговото същество, бързо се разпадат. Обзе го чувството, че ако този път не успее и не мине отвъд, сигурно ще бъде пометен и ще се носи насам-натам половин век, преди да възстанови достатъчно силите си, че да опита отново.

Ударите се увеличаваха и той усети, че влага и сетните си сили, за да продължи издигането нагоре. Моментно затишие му позволи да напредне доста, но атаката започна, едва когато той приближи пролуката.

— Който и да си ти, който ме викаш — извика той безмълвно към пролуката, — ако наистина искаш да дойда при тебе, то помогни ми малко!

Почти веднага усети дърпането — и за пръв път го усети повече като физическо чувство, отколкото като психо водачество. Добави към него и собствената си енергия и усети, че се издига по-бързо. Премина отвъд най-високата точка, която бе достигнал в предишните си усилия. Сега пролуката бе насреща му и оставаше само да завие и да избере откъде да мине.

Отново се напрегна и онова нещо отново го затегли, този път отпред. Навлезе в пролуката.

Беше се надявал, че след като навлезе в цепнатината, ще намери подслон от ветровете, но сега усети насреща си въздушно течение.

Подслони се в една ниша в стената отдясно, събра сили и се замисли откъде да продължи. Бе съзрял пред себе си възвишения и други отвори в стените.

Надвивайки ветровете, той пое напред и се подслони под една скална издатина вляво. Вятърът свиреше край него и дълги висулки от ледени кристали проблясваха в тъмните пукнатини сред камъка. Той се напрегна отново, напредна още малко и отново се подслони. Дърпането бе спряло... или по-скоро бе преминало на умствено ниво. Усещаше го като някакъв зов.

Щом почувства, че е събрал доста сили, той навлезе във виелицата и отново полетя напред. И така, лека-полека, успя да премине през дългото дефиле и най-накрая се намери сгушен на последното защитено място, точно преди изхода на прохода. Докато чакаше там, се замисли какво му предстоеше оттук нататък. Реши, щом се измъкне от процепа, веднага да се дръпне плътно до по-близката стена, за да не го завлече обратно вятърът.

Щом измина и последното разстояние, съзря тъмно, древно море, далече напред, после се плъзна встрани и усети как ветровете го подегат и го изхвърлят нагоре към небето.

Издигна се бързо и светът се завъртя като калейдоскоп в сетивата му, каквито и да бяха те. Ветровете го подхвърляха напред и назад край планината, а после усети, че пада... нещо го улови и го прекара през подобен на ренде вихър. Щом всичко това свърши, той отново политна надолу. Сетивата му бяха в пълен безпорядък.

След известно време забави ход и отново усети придръпването. Понесе се далеч от областта на силните ветрове и продължи да се снишава. Постепенно гледката отново се проясни пред очите му.

Долу под него се простираше върху тераси фантастичен град, който се спускаше чак до неподвижното море и сякаш продължаваше и под повърхността му. Сградите бяха асиметрични, много от тях — от покрит с тъмна патина метал, простираха се и наляво, и надясно и лустросваха хоризонта. Нещо го накара да се приближи. Покрай него се носеха кули от разноцветен дим, натежал от тежки парфюми. Необикновените перспективи и бледата светлина постоянно мамеха зрението му. Сними се и съзря долу демони, които се разхождаха със своите любовници-хора; от отвратителните петоъгълни сгради се носеше странна, бавна музика. Полетя над една улица, покрай която се

издигаха гротескни статуи, всички до една бавно въртящи се във вековен фигурален танц. Някакво огромно същество, оковано с вериги зад ръждясали колони, не спираше да ридае над каменен басейн, от който минавачи пълнеха зелените си чашки. Далеч отвъд морето бледи проблясъци, като топли светкавици, оцветяваха сумрачното небе. От гледката му се зави свят; накъдето и да погледнеше, съзираше нещо ново, което не разбираше докрай. Като например високата жълта кула близо до морския бряг. Там стърчеше черната статуя на полуптица — полужена...

После тя се размърда и той разбра, че не беше статуя.

Гласът на Ниалит прокълнтя като сто тръби над земята и над морето.

Цялото движение под него замря за миг.

И той разбра.

Обърна се към водите и пое към тях, летеше все по-бързо, светът се превърна в сиво, подобно на тунел петно около него. Движеше се по онази силова линия, която го теглеше насам през света. За пръв път усети присъствието, към което го носеше неговият полет.

В края на тунела се появи тъмнина. После за миг пред него проблесна огромния чернокрил силует, врязан във виолетовото небе. Около него танцуваха светкавици. Само миг — и той се втурна към тази съдбовна среща, току-що пробуденото му съзнание започна да кръжи, да се разпада, да се смесва.

Отвори човка и ответният му вик прокълнтя над неподвижните води — вик на ликуване. Той, Хенри Спайър, се бе обединил с древното съзнание на Продромолу, Онзи, който отвори пътя.

Яхна ветровете и се издигна високо-високо, после се гмурна надолу и се загледа в собственото си отражение във водите — смътна сянка на птица, окъпана в злокобна светлина. Тук бе силата, осъзна той. Той щеше да призове своя народ и да го поведе през земята към мястото, където се възправяше Портата. Там щеше да събуди човешкото си тяло от другата страна. Нямаше значение, че само един от Ключовете бе на мястото си. Това щеше да е достатъчна помощ за Онзи, който отвори пътя, щом към заклинанието се добавеше и кръвта на един от победените. Сега нищо не можеше да попречи двете равнини да се слоят и този свят да бъде спасен. Той заплющя с криле

надолу, почувства силата им, одраска повърхността на водата, под която плуваха яркоцветни същества.

И тогава тя се издигна пред него — разцепила морето кула от люспи и кал, с немигащи червени очи. Водораслите от дълбините обкичваха рогата ѝ, по гърба ѝ същества с черупки от скала танцуваха сред скелетите на кораби и купчини мъртви кости. И дори когато отстъпи назад, тя се изви, тя, която теглеше отново към първозданната кал на сътворението. Беше Талкне, Змията на Неподвижните води, която епохи наред бе чакала да дойде той и да възобновят вечния си сблъсък.

Продромолу разпери широко криле, зарея се във въздуха, започна бавно да се спуска. И точно в този миг Талкне нападна.

Главата на змията като чук се стовари върху пърхащата птица и я потопа във вълните сред вихър от пера. И Талкне се гмурна след него.

Ноктите на Продромолу се протегнаха като остри ятагани и издълбаха дълбоки бразди в тялото на змията. Заби човката си в нея. Талкне стегна гърба му в пръстен.

После те се затъркаляха във водата, надигайки мощни фонтани от пръски. Кръвта им, която шуртеше на всички посоки, обагри пяната на вълните. Ноктите му продължиха да се връзват в тялото на змията и да търсят слабо място, а пръстенът около гърба му се стягаше и главата на Талкне се стрелкаше насам-натам, търсейки пролука за смъртоносния си удар. Над тях небесата ту потъмняваха, ту отново просветваха. Далече над водата се носеше повтарящият се вик на Ниалит.

— Никога няма да се отзовеш на този зов, Птицо — просъска Талкне.

— И преди сме си говорили за същото, Змийо — отговори Продромолу.

За пръв път очите им се срещнаха и те се взираха дълго и странно един в друг.

— Пол? — изграчи птицата.

— Хенри?...

И тогава Продромолу нападна, надделял над по-бавната човешка същност вътре в себе си. Талкне се сгърчи във внезапен спазъм под ноктите му, но от тъмните крила вече капеше вода. Те плющяха като издигнати мокри платна и змията се претърколи по гръб, заудря с

опашка, а Продромолу се издигна във въздуха и се напрегна да издигне противника си горе, в собствената си стихия.

Талкне се бореше, мятайки пръстен след пръстен върху птицата. Но Продромолу успяваше да се измъкне или забиваше човка в тях, без нито веднъж да пропусне. Накрая бавно пое към сушата, повлякъл след себе си змията, с тяло наполовина във водата, наполовина извън нея.

Птицата нададе тържествуващ писък и полетя все по-бързо и по-бързо — колкото по-голяма част от тялото на Талкне, виещо се, гърчещо се, излизаше над водата. След време на хоризонта се появиха и планините, и градът-свят, ширнал се върху склоновете им. И точно тогава змията отново нападна.

Главата на Талкне отхвъркна нагоре с широко отворена уста. Но остриите ѝ зъби ухапах само пера. Опашката замахна като огромна тояга и халоса птицата. Продромолу подскочи и описа кръг, но не загуби височина. Три пъти змията се опита да го сграбчи в стегнат пръстен, и три пъти не успя. Главата отново се стрелна нагоре, но Продромолу отби удара с човка и се заиздига нагоре.

Изкачиха се още по-високо, сред въздуха, пронизван от течения. Сега сушата бе по-близо и Талкне бе увиснала немощно и отпуснато в ноктите на черната птица. Крилете заплющяха още по-силно, силен вятър облъхна змията.

— Извън водата — рече Продромолу, — ти не си нищо повече от препарирана кожа, от наденица!

Талкне не отговори.

— Аз съм Онзи, който ще отвори пътя — рече той след малко. — Аз ще отворя широко Портата и ще донеса дъха на новия живот.

— Ти от този свят няма да излезеш — просъска Талкне.

Продромолу се спусна като хала към сушата. Музиката и благовонията сега стигаха до него над водите; тълпа жители, облечени в оранжеви роби, чакаха близо до брега, за да бъдат заклани. Щом сянката му започна да се приближава, запяха и започнаха да се люлеят. Той отново отвори човка и ги приветства с вик.

Щом приближи до сушата, внимателно избра място, прелетя над ниските тераси, сниши се, разтвори нокти и описа широк кръг.

Тялото на змията яростно се гърчеше, докато падаше надолу към града. Щом се удари в земята, рухнаха сгради, хора и демони бяха

смазани, фонтани секнаха, сред развалините пламнаха пожари. Продромолу сведе глава, прибра криле. Хвърли се надолу към поваления си противник.

Щом удари с нокти, неподвижното тяло на Талкне изведнъж откликна като счупена пружина. Един пръстен се преметна през гърба му и мигом се стегна. Изгубил равновесие, с пречупено крило, сред разлетели се пера, Продромолу отхвъркна настрани, после пак, и пак. Нови сгради рухнаха, статуи се прекатуриха, а те се обръщаха, търкаляха, падаха. Спуснаха се надолу по терасите, земята се тресеше под тях. Щом стигнаха най-ниското ниво, пеенето се усили.

Талкне продължаваше да стяга пръстените си, а Продромолу се вкопчи още по-здраво в нея и продължи да кълве яростно. Кръвта им се смеси и потече в подобни на спирали локви. Навсякъде край тях бяха разпръснати трупове в оранжеви одежди. Птицата продължи да удря по люспестото тяло, което го притискаше в мощни навивки. Най-накрая змията леко охлаби хватката си и птицата нападна с нова сила. Дереше буци плът и ги мятеше в една малка декоративна градинка със сребролистни храсти.

Усети, че тялото на змията омеква. Измъкна се от хватката ѝ и отново нападна, после отметна глава и нададе пронизителен крясък. После бавно, болезнено разпери криле и се издигна във въздуха.

Главата на змията се метна нагоре, зъбите изтракаха и се сключиха около десния му крак. Талкне се изви като камшик, метна Продромолу през въздуха, във водата, без да пуска крака, и веднага се плъзна след черната птица, за да се навие отново около нея.

— Ти от този свят няма да се измъкнеш — повтори Талкне и го затегли към дълбините.

— Пол! — извика изведнъж другият. — Не знаеш какво правиш...

Последва дълга пауза. Змията влачеше птицата все по-надалеч от брега.

И накрая дойде отговорът.

— Знам.

Талкне се гмурна и повлече Продромолу със себе си.

Птицата се изтръгна за миг и заби човка в главата на змията, само миг преди острите зъби да напипат шията ѝ и да се склучат.

Докато водите кипяха край него, и когато огромната човка се стовари върху змийската глава, Пол усети, че съзнанието му помръква, а после сякаш всичко се отдалечи. И дори докато зъбите му се врязваха все по-дълбоко в шията на другия, той се усети отдалечен от всичко това, сякаш наистина в него участваха двама съвсем други противници...

Хенри Спайър се мятеше като луд, но не можеше да освободи шията си от яката захапка. Докато потъваше все по-дълбоко във водата, той усети как мракът се надига и го покрива целия. Искаше му се да изкрещи. Опита се да събере сили, но преди да успее да извърши нужното движение от Изкуството, с него вече беше свършено.

XX.

Вървеше. Мъглите се кълбяха край него, силуети се появяваха и изчезваха. Появи се и един познат с послание за него...

Беше студено, много, много студено. Искаше му се да има одеяло, но някой тикна в ръцете му нещо друго. Ала поне излъчваше топлина и това беше хубаво. Стенанията заглъхнаха. Чак тогава осъзна, че през цялото време не бяха секвали. Вкопчи се още по-здраво в онова, което държеше, и в него потече нещо силно...

— Пол! Ставай! Събуди се! Бързо!

Посланието...

Усети шамар по лицето си. Лице? Да, имаше лице...

— Събуди се!

— Не... — измънка той и се вкопчи още по-силно в жезъла.

Жезъл?

Отвори очи. Виждаше лицето /пред себе си размазано, но въпреки това то му беше познато отнякъде. Приблужи се и чертите му се открийа ясно.

— Миша ръкавичка...

— Ставай! Веднага! — сръчка го дребосъкът. — Другите вече са се размърдали!

— Други ли? Не раз... Ох!

Пол се надигна с мъка. Миша ръкавичка му помогна да седне. И щом седна, видя, че онова, което стискаше в ръце, беше скиптърът на баща му.

— Откъде го измъкна пък това?

— После ще ти обясня! Вземай го и го използвай!

Пол се огледа из залата. Ларик се бе претърколил и беше обърнал лице към него. Очите му бяха отворени, но погледът му беше празен и неразбиращ. Срещу него, близо до вратата, стенеше Райл Мерсон, който тъкмо се беше размърдал. С ъгъла на окото си Пол забеляза, че ръката на Таиса се вдига. Спомни си думите на Спайър за липсата на воля и се втренчи в него, докато онзи се опитваше да се надигне.

— Всичките ли са ни врагове? — попита Миша ръкавичка. — По-добре се заеми веднага с онези, които действат по-бързо!

— Измитай се оттук — рече му Пол. — Бързо!

— Не мога да те оставя точно сега!

— Трябва! Както и да си се вмъкнал тук...

— През прозореца.

— Значи пак през него ще се измъкнеш. Давай!

Пол се вдигна на едно коляно и издигна скиптъра пред себе си, втренчен в Хенри Спайър. Миша ръкавичка се скри от погледа му, но Пол не можеше да разбере дали е офейкал или просто се е дръпнал. Отнякъде в ноздрите му нахлу мирис на дракони.

Ръката му вече пулсираше и той потръпна благодарно, задето силата не го бе изоставила отново. Статуетката все още си беше на мястото там, върху диаграмата, с лице срещу Портата. Стана на крака и изпрати волята си по скиптъра. Той жегна дланите му в отговор. В ушите му прокънтя протяжна, беззвучна органна нота.

Изобщо не усещаше никакво съмнение в това, че Спайър трябва да умре. Ако го оставеше жив, това щеше да е по-голямо престъпление, отколкото да го убие, защото щеше той да носи вината за всяко зло, което онзи би могъл да сътвори.

С гръмотевичен звук от върха на скиптъра изскочи струя от почти течен пламък и падна върху Хенри Спайър. Залата грейна ярко и сенките започнаха да се надбягват по грапавите стени.

После пламъкът се разцепи като змийски език и Пол видя, че Спайър е застанал между двата пламъка с вдигната десница.

— Как успя да го напипаш пък това? — надвиха той ревящия огън.

Пол не отговори, а се напрегна с всички сили да събере пламъците в един. Като окървавена ножица в разтреперана ръка, пламъците започнаха да се приближават, после да се отдръпват от мъжа в средата. Пол усети, че ответния натиск се усилва, а после утихва, сякаш силата на Спайър на моменти му изневеряваше.

— Тоя дракон отвън е твой, а? — обади се Спайър. — Сигурно добре си го обучил. Не мога да ги понасям тия дракони. Миришат на прокиснала бира и развалени яйца.

Пламъкът изведнъж се разтвори широко и започна да настъпва обратно към Пол.

Пол заскърца със зъби и пламъците спряха. Изведнъж осъзна, че дори и със скиптъра, Спайър явно продължаваше да го превъзхожда. Силата на Спайър все повече нарастваше, а неговата собствена явно бе стигнала границите си. Пламъците започнаха да се колебаят, но продължиха да настъпват към него. Знаеше, че вече е твърде късно да нападне по друг начин и че дори и да можеше, това нямаше да промени нищо.

— Силно оръжие държиш — бавно рече Спайър, сякаш четеше мислите му. — Но едно оръжие е добро точно колкото е добър онзи, в чиито ръце се намира. Ти си млад и едва наскоро си придобил силите си. Задачата, с която си се натоварил, не ти е по силите. — Той пристъпи напред и пламъците зловещо изръмжаха. — Но и без това се съмнявам, че е по силите на някого.

— Млъкни! — кресна Пол и се опита да потуши пламъците, но не успя.

Спайър пристъпи отново напред и спря, тъй като напънът на Пол, придружен от изблик на гняв, отново хвърли пламъците към него.

— Ако упорстваш, изходът може да бъде само един — продължи Спайър, — а аз не искам да се стига дотам. Чуй ме, момченце, щом си толкова добър, че успя да ми навлечеш толкова неприятности, значи наистина много те бива. Ще ми е много жал, ако се наложи да те унищожа, особено след като нямам причина да го направя.

От прозореца проехтя силен трясък и един куршум рикошира в стената. Спайър и Пол погледнаха едновременно нататък.

Миша ръкавичка стоеше на прозореца, облегал лакти на широкия каменен перваз. Пистолетът, насочен към Спайър, още димеше в ръката му. Сякаш се бе вцепенил. Плъзна се надолу и пистолетът изтрака върху камъка.

Пол се обърна назад тъкмо навреме, за да види почти нехайния жест на Спайър.

— Ако разполагах с още секунда, можех да го накарам да го обърне към себе си — отбеляза той, — но това мога да направя и по-късно. Огнестрелното оръжие е такъв варварски натрапник тук, не мислиш ли? Между другото, одобрявам онова, което си направил в планината Анвил. Равновесието трябва да се наклони повече към магията и ние ще владеем този свят.

Задъхвайки се, Пол отби пламъците, които пак бяха започнали да се връщат към него. Драконовият му белег гореше така, сякаш самият той се бе подпалил. Знаеше, че без скиптъра вече щеше да бъде мъртъв. Спайър сякаш бе пораснал дори на ръст, а около него витаеше аурата на самоувереност и власт.

— Както казах, за всичко това няма никаква причина — продължи той. — Много ми се иска да ти простя нашата архетипна битка там, отвъд Портата и всичко онова, което се случи между нас преди нея. Усещам, че ти все още не си наясно с нещата и съм победен от всякога, че от тебе би излязъл чудесен съюзник. — Той отстъпи крачка назад и натискът утихна. — В знак на добра воля направих първия ход към постепенното прекратяване на състоянието, в което се намираме. Нека престанем с всичко това и да поработим заедно за обща изгода. Мога дори да те науча да правиш някои доста необикновени неща с жезъла, който държиш. Мога...

Пол изкрещя и се строполи на колене. Цялата му лява половина се загърчи в отвратителни спазми. Стори му се, че долните му ребра ще се прекършат.

Успя да събере сетни сили и ги метна към Спайър като гигантски клин от страх, омраза, чувство за предателство, срам, задето сам той е бил толкова наивен...

— Не бях аз! — изкрещя Спайър, наполовина гневно, наполовина изненадано. Нещо започна да го тласка към стената.

— Ларик! Недей... — чу се слаб глас отдясно. Райл Мерсон се мъчеше да стане.

Спазмите мигом спряха, макар че болките продължаваха да мъчат коленичилия, треперещ Пол.

— Помогни му, да му се не види! — кресна Райл и се завтече напред. — Знаеш ли кого е притиснал до стената? Спайър!

Дебелият изведнъж се втурна и хвана скиптъра точно под дланта на Пол. Пол веднага усети, че напрежението, което толкова дълго го държеше, се поохлаби.

Очите на Спайър, широко отворени до този миг, изведнъж се присвиха. Ларик застана отляво на Пол и също хвана скиптъра.

— Казваш, че бих те използвал — обади се Спайър. — Но и тези двамата искат същото!

Пол отново изпрати волята си по скиптърта, подкрепена и от другите. Пламъците отново изскочиха — и се спряха, сякаш се бяха блъснали в невидима стена.

Напъна се още повече, усети, че и другите се напъват, и все пак нищо не се промени. Всъщност Спайър се усмихваше — слаба, почти тъжна усмивка.

— Какво става? — дрезгаво прошепна Пол.

— Задържа ни — отвърна Райл.

— И тримата? — удиви се Пол. — Че аз преди малко едва не го довърших сам!

— Змийчето ми — обади се Спайър, — макар и да ме изненада на няколко пъти, аз просто изпитвах силата ти и оставях нещата да продължават достатъчно дълго, че да имам възможност да поговоря с тебе. Виждам, че съм се провалил и сега трябва да довърша всичко това, макар че сърцето ми се къса, като виждам, че се налага да те пропиляя напразно. Сбогом. Може би в следващия си живот ще си поговорчив.

Тръгна към тях. Скиптърът веднага започна да изгаря дланите на Пол. Въпреки това той се вкопчи в него и насочи цялата им енергия към магьосника, за да го спре. Онзи сега изглеждаше като самото възплъщение на силата и увереността. Усети съпротива, но Спайър не спря. В ноздрите му нахлу миризмата на горяща плът. Главата му се замъгли и за миг сякаш го обвиха мъгли, фигурата до него вече не беше Райл Мерсон. Какво казваше той?

Спайър се препъна одве, сякаш изведнъж го беше свил стомах. Размаха и двете си ръце, като описваше трескаво малки кръгове с длани — дясната право пред него, лявата протегнатата встрани.

След миг се изправи. Продължаваше да движи ръце, но вече много по-спокойно. Кръговете ставаха все по-широки. Погледна напред, после наляво.

Пол, който вече не усещаше дали скиптърът е горещ, студен или хладък, се извърна към входа на залата.

Там стояха Ибал и Вони. Той държеше бял жезъл в ръце. Тя притискаше до гърдите си нещо, което се оказва месингово огледалце.

— А, вдигнал си на крак проклетото старческо отделение — добави Спайър и го изгледа на кръв. Изглежда, вече се бе съвзел напълно. — Я да си ги пратим обратно в пенсия!

Лявата му ръка започна да описва по-различни движения, смени ритъма. Металното огледало проблесна и Вони залитна. Ибал обгърна раменете ѝ с ръка и започна да размахва жезъла си, сякаш дирижираше въведението към Втора симфония на Брамс.

— Имаше времена, когато ти беше доста добър, старче — обади се Спайър. — Но да си беше стоял в пенсия...

Изведнъж дясната му ръка се стрелна напред. — Райл Мерсон изкрещя и се строполи на земята.

— Е, случва се да се обърка човек, но то от това не боли — продължи той. — Значи, още четирима...

Лицето му изведнъж се напрегна. Огледалото отново блесна.

— Проклетата вещица! — измърмори той и отстъпи крачка назад.

Тънък като игла лъч бяла светлина изскочи от върха на Ибаловия жезъл и прониза дясното рамо на Спайър. Той изрева, ръката му се отпусна безжизнено, а от скиптъра го обля вълна от огън и сила.

Дрехите му тлееха. Той бясно размахва ръце, скиптърът се изскубна от дланите на Пол и на Ларик, завъртя се във въздуха и заудря Ибал по раменете и гърдите. Белият жезъл падна на земята и магьосникът се строполи. Лицето му вече беше с двайсет години по-старо.

Огледалото отново проблесна и Спайър сякаш улови светлината му в лявата си длан, откъдето я запрати към Пол и Ларик.

Сякаш нещо удари Пол и за миг го заслепи. Падайки, той се блъсна в Ларик, който не бе достатъчно силен да го удържи. И двамата се строполиха на земята, а Спайър, от чиято ръка капеше кръв, с опърлени коса и вежди, с яркочервено лице и димящо наметало, се обърна към жената. Мърмореше нещо — тя не беше сигурна дали бяха псувни, или началото на заклинание.

— Мила ми госпожо — каза Спайър и пристъпи към нея, залитайки, — всичко свърши вече.

От много, много отдалеч Пол чу отговора ѝ:

— Щом го казваш, я се погледни!

Чу писъка на Спайър и си помисли, че тя е успяла да го довърши. Но после, още по-отдалеч, чу слабия му глас:

— Добре. Но недостатъчно.

Ала Пол вече отново бе поел през мъглите. До рамото му вървеше мъжки силует, който толкова приличаше на самия него, и му

казваше нещо, нещо, което трябваше да запомни, нещо много важно...
— Белфаниор! — произнесе той на глас, повдигайки леко глава.
После се строполи и мъглите се закълбиха над него.

XXI.

За миг светът ми се разпадна и се събра отново. Може би и аз самият бях подложен на същото. Екзистенциалните ми копнежи бяха определени наново и задоволени с този един-единствен жест. Пертурбациите на духа ми секнаха. Всичко — за пръв път, откакто съществувах — ми стана ясно. Възликувах.

— Белфаниор!

Белфаниор. Да, Белфаниор. Толкова ми приличаше, също като прекрасна дреха, скроена и ушита само и единствено за мен. Завъртях се пред огледалата на духа ми, възхитен от кройката и плата.

Бил съм скалъпен набързо от суровия материал на създанието от магьосника Дет Морсон в деня на неговата смърт — всъщност само минути преди нея. Той толкова е бързал поради това, че враговете му са напредвали необикновено бързо, че не успял да завърши работата както трябва, и да заложи в мен всички необходими ограничения, задължения и подсъзнание. Той изтърчал навън, към смъртта си, без да завърши докрай започнатото заклинание и да задейства всички замислени от него рефлексии. Или поне да ми каже кой съм. Напрягал съм съзнанието си до крайност, осъзнах аз, докато съм се опитвал да проумея всичко това сам.

Много е хубаво да научиш какво точно място заемаш в реда на нещата и доколко е важно то.

И е много хубаво, в съвсем реален смисъл, сам да си си проправил път през света, не като онези, които се появяват напълно обезпечени с интелектуален и емоционален запас, който осигурява удобна ниша за всеки от тях в живота и изобщо не им трябва да се замислят за нищо. Например...

Дет е бързал. Сега разбирам защо не ме е освободил. Не само съм бил недовършен, но и детинската ми сила едва ли би постигнала нещо срещу онази армия от обсадители. Техният магьосник без съмнение щеше да ме отстрани, а като нищо и да ме направи неспособен да осъществя пряката си цел. Колко дълго съм останал

след падането на Рондовал в онази стаичка, хванат в капана на заклинанието, изобщо не знам. Сигурно години наред — докато естествената ерозия на времето не е износила преградите, които ми препречваха изхода от тази стая. Това не беше кой знае колко мъчно — тъй като по онова време аз съществувах като растение, а не в това безкрайно любопитно и изтънчено състояние на духа, на което се радвам днес. В последвалите години аз изучих съвършено разположението на замъка, макар че никога не бях си задавал въпроса що за сила ме държи привързана към него — дори и когато открих, че скромните ми излети в провинцията неизменно са съпътствани от безпокойство, което се уталожваше едва когато се завърнех в границите на замъка. Но тогава бях млад и наивен. Оставах ми още толкова много въпроси, които не бях задал. Плъзгах се край мертеците. Танцувах сред лунните лъчи. Животът бе пълна идилия.

Чак когато пристигна Пол и започнаха всички тези неща, в мен се надигна нещо като любопитство. Освен с гризачите и някои други обитатели, които тогава не ми бяха много понятни, нямах друг опит със същества на други нива, единственият ми опит с живи същества бе дошъл от умовете на спящите дракони и спътниците им — едва ли това бе най-силният интелектуален стимул. Но изведнъж мислите и думите ме объркаха, а и идеите, които стояха зад тях. Чак тогава аз се самоосъзнах и за пръв път започнах да изследвам загадките на собственото си съществуване.

Знам, че Пол ме привличаше заради драконовия си белег и заради белезите, които служеха да го идентифицирам на някакво първично ниво с първия ми господар. Ала не знаех, че това е част от предопределението ми. В светлината на това някои от другите ми действия ми станаха по-ясни. Например това, че съживих трупа, за да предам съобщението на Миша ръкавичка. Както и решението ми да напусна Рондовал и да последвам Пол.

Белфаниор. Каква прекрасна дума.

Докато Пол лежеше там в полубезсъзнание, задъхан, болен, страдащ от безбройни изгаряния, счупени кости, изкълчвания, охлузвания, контузии и пълна умора, осъзнах, че една важна част от мисията ми в живота е да го защитавам и бях доволен от това, че съм се справил толкова добре, като се има предвид колко не ми бе ясно всичко. Бях доволен, че преди бях облекчил натиска на някои от най-

неспокойните му сънища, да не споменаваме за това, че изпратих Миша ръкавичка да донесе скиптъра, без който досега почти сигурно да бе умрял.

Да, бях доволен, че съм направил каквото трябва, когато е трябвало, и съм стигнал до толкова верни изводи по-скоро по собствена инициатива, отколкото поради някоя зададена ми заповед. Когато огледах поваленото тяло на Ларик — също под моя защита — както и тези на Райл, Ибал и на бързо повяхващата лейди Вони, бях щастлив да разбера, че тъй като те са съюзници, мога също да ги броя за хора, за които съм длъжен да се грижа, философските перспективи, които сега ми се откриха, ми се струаха почти безгранични.

Да.

Щом произнесоха името ми, аз веднага разбрах кой съм и какво представлявам:

Аз съм Проклятието на Рондовал (в чисто технически смисъл) и съществувам, за да защитавам и сградата, и хората от Рода, и ако се провалят, да отмъстя за тях.

Според мен това е истинско предизвикателство, вълнуващо и прекрасно занятие.

Сега с изключителна благодарност мисля за факта, че Дет Морсон, колкото и да е бил притиснат тогава, все пак е намерил време да стъкми едно добро Проклятие.

И докато гледах как Хенри Спайър и Вони залитат и се клатушкат насам-натам, и заплитат сетните си сили в сложни и измамни заклинания в сблъсък, който щеше да определи моята понататъшна съдба — да не говорим за съдбата на света — осъзнах, че въпреки всички сили, хвърлени срещу него, надмощието бе на страната на мъжа и без съмнение всеки миг той щеше да победи. Поучително беше да проследя магическите му действия. В крайна сметка този човек някога е бил съратник и близък приятел на моя господар. В този смисъл бе много лошо, че бе станал враг на Рондовал и, следователно, върху него трябваше да се излее гневът ми.

Което ме доведе до нова важна поредица от размисли: щом като Дет Морсон бе мъртъв вече от цели две десетилетия, а тук имахме двама наследници на Рондовал, кой точно всъщност бе мой господар? Ларик бе по-голям от Пол, и все пак той бе изоставил семейното жилище и бе заживял в Авинконет. От друга страна Пол живееше в

семейното гнездо и поради това бе по-чувствителен към нуждите на самия Рондовал. Например програмата, която бе предприел за поправки и обновяване. С годините това би могло да става все по-важно, що се отнася до първостепенните ми задачи.

Най-накрая реших в полза на Пол. Може би в крайна сметка това бе сантиментален избор. Докато си позволявах нещата да се решат от аргумента кой къде живее, съзнавах също и че решението ми бе повлияно от факта, че познавах Пол по-добре и че предишните действия на Ларик срещу него не ми харесваха. Или, да го кажем по-просто, харесвах повече Пол.

Спуснах се над треперещото му сгърчено тяло и за пръв път се опитах да се свържа пряко с него.

— Всичко вече е наред, господарю мой — казах му. — Освен някои подробности.

Той се разкашля, тъкмо когато Вони изпищя и се намеси.

Отново погледнах Хенри Спайър — лицето му бе изкривено и почерняло. Той затягаше последните възли на заклинанието. Забелязах също, че Райл Мерсон се е събудил и се мъчи да вдигне ръка. Ларик и Ибал като че ли щяха да останат доста време в безсъзнание. Таиса бе седнала и изглеждаше крайно объркана.

Премислих няколко възможни варианта на действие, които бих могъл да предприема срещу Спайър, отхвърлих повечето — дори онзи, който включваше наводняване на залата чрез отклоняване на водите на близкия подземен поток. Иначе това безкрайно ме привличаше естетически.

Най-накрая изборът се стесни до една-единствена възможност и ми оставаше само да реша за подходящата цветова гама.

Цвят на авокадо, почти бледорезедаво — реших аз накрая.

XXII.

Щом Пол чу гласа в главата си, той се претърколи встрани и отвори очи. Нямахше сили за нищо повече. Положението не се беше променило, както му се струваше. Вони вече не изглеждаше млада, а като уморена жена на средна възраст. Спайър също изглеждаше поувехнал, но в жестовете му все още личеше известна жизненост. Миг по-късно стана ясно, че мъжът ще победи.

В дъното на стаята нещо тихо изсъска. Спайър погледна нататък и лицето му застина. Ръцете му замръзнаха посред поредния жест. Вони също погледна нататък и резултатът бе същият.

Пол се помъчи да извърне глава и когато успя, съзря изключително отвратително създание. Оказа се демонското тяло, в което той самият бе натикан за кратко, което бързо променяше формата си. Вместо глава то носеше корона от пламъци — в цвят авокадо, почти бледорезедаво.

Пол чу как Таиса изпищя. А по лицата на Спайър и Вони се изписаха такива изражения, сякаш всеки от тях обвинява другия за появата на чудовището.

В този миг в шепите на Райл Мерсон проблесна светлинка и падна върху гърдите на Спайър. Спайър залитна назад, махна с ръка, сякаш да я прокуди и бързо метна поглед към Райл.

Пол вдигна ръка и започна да я движи, сякаш правеше магия, макар че силата му отново бе изчезнала, а драконовият белег не помръдваше. Веднага щом гласът прокълтя, Спайър понечи да се прикрие:

— Проклятието на Рондовал те стигна, Хенри Спайър!

Демонското тяло с глава от пламък се приведе напред и Спайър — пребледнял — се обърна, сграбчи статуетката и я издигна пред себе си.

— Служих ви! — изкрещя той. — А сега е ваш ред! Сега, или никога!

От огледалото на Вони блисна светлина и се насочи към Спайър. В същия миг откъм масата се разнесе силно скърцане.

Светлината от огледалото не достигна Спайър. Някъде близо до фигурката — на ръка разстояние пред магьосника — тя сякаш изчезваше някъде. Камъните по статуетката изведнъж засияха като малки разноцветни огънчета.

Тъмна сянка се спусна напред към Спайър иззад демона. Тя подмина зловещото създание, подмина тежкото дървено кресло до масата, подмина и самия Спайър, завъртя се във въздуха, падна на земята и се втурна напред. Удари Спайър под коленете.

Магьосникът се строполи в креслото, все още вкопчен в пламтящия образ.

Столтът се наклони назад и бързо се издигна над земята, тъкмо когато Проклятието на Рондовал се метна към него. Описа широка дъга над стаята и над устремилия се към него отмъстител с огнена корона.

Втурна се към стената, внезапно спря и се стрелна право през прозореца.

Белфаниор възстанови равновесието си, обърна се и се метна след него, разперил нокти. Сграбчи края на жълтата мантия на Спайър, която плющеше по вятъра.

Креслото се разтърси, Спайър изхъхри и се хвана за гърлото. После отпусна хватката си и мантията отхвъркна. Креслото отново полетя напред и изхвърча през прозореца.

Пол чу смаян вик, последван от драконски рев. Миг по-късно се разнесоха и пистолетни изстрели. После чу как Миша ръкавичка ругае, та се къса. Подпря се на вдървената си ръка и започна да се надига, залитайки. Усети ръката на Райл върху рамото си.

— Леко... — обади се Райл. — Следят го. В безопасност сме.

Дебелият магьосник му помогна да седне, после огледа Таиса, Ларик, Вони.

Старата жена седеше на пода. Огледалото бе захвърлено настрани. Главата на Ибал почиваше в скута ѝ и тя тихо му говореше нещо, почти гукаше. Щом усети погледа на Райл, прикри лицето си с ръка. Райл бързо отмести поглед.

Ларик отново се размърда. Райл се надигна бавно, тромаво, на крака и закрета към дъщеря си. Пол успя да съзре за миг лицето му.

— Господарю — рече Белфаниор и се просна по очи пред Пол, — призова ме и аз дойдох. Извинявам се, задето този човек избегна гнева ми.

— Но какво... кой си ти? — попита Пол и отдръпна изведнъж затопления си крак по-далеч от склонената глава, пламтяща в пламъци в цвят авокадо, почти бледорезедаво. — И, моля те, стани, ако обичаш.

— Белфаниор, Проклятието на Рондовал и ваш покорен слуга — представи се той и се вдигна на колене.

— Наистина ли?

— Да. Ти ме повика и аз се отзовах. Щях да го разчленим на части за твое удоволствие, да не говорим колко нечестен номер ти погоди.

— Е, може би някой ден пак ще ти се удаде възможност — рече му Пол. — Но ти благодаря за услугата. Тъкмо навреме ми дойде, пък и добре я свърши.

Белфаниор му подаде жълтото наметало.

— Твоите дрехи имат нужда от закърпване. Може би одеждите на този магьосник...

— Благодаря.

Пол я пое в ръце. Лекото платно бе странно на пипане. От вътрешната страна имаше малък бял етикет, точно под яката. Той го вдигна и го огледа внимателно.

„Ръчно произведено в Хонконг“ — пишеше там.

Замалко да изтърве наметалото. Внезапно го разтресоха студени тръпки.

— С какво мога да ти помогна, господарю?

— Не, не, остави. Ще се оправя.

Той наметна дрехата на раменете си и я завърза на врата. Изправи се — краката го боляха. Цялата лява половина го болеше и болките се усилваха все повече. Ларик също се опитваше да стане. Пол протегна ръка. Ларик я изгледа, после я пое и се надигна. Но не я пусна веднага, а се втренчи в драконовия белег. После погледна и косата на Пол.

— И аз разбрах в последния възможен момент — каза Пол.

Погледна през рамо и видя, че Миша ръкавичка е седнал на перваза и е зяпнал насреща им. Миг по-късно дребосъкът извика нещо и тупна на пода.

— Лунна птица не можа да проследи креслото! — извика той. — Много бързо летеше!

Пол кимна. Щом Миша ръкавичка се приближи до него, забеляза, че Райл и Таиса също се приближават.

Ларик се обърна към момичето и се усмихна. Тя го подмина, прегърна Пол и го целуна.

— Благодаря ти — каза тя най-накрая. — Мислех си, че този ден вече никога няма да дойде, докато, скитайки като дух, видях как те доведоха тук. Знам, че някак ще успееш да ме освободиш.

Пол погледна над рамото ѝ и забеляза странния израз върху лицето на Ларик. Бързо се изтръгна от прегръдките ѝ, нежно я побутна назад и се наклони към болезнената си страна.

— Много се радвам, че успях да помогна — рече той, — но едва ли може да се каже, че беше изцяло моя заслуга. Просто... обстоятелствата...

— Скромни си.

Пол се извърна.

— По-добре ще е веднага да се погрижим за Ибал и Вони.

Старият магьосник изглеждаше отново млад, но все още беше в безсъзнание. Красотата на Вони до голяма степен се беше възвърнала и докато Пол я наблюдаваше, ставаше все по-красива. Тя му се усмихна.

— Ще се справи. Просто не искам да се събужда, докато козметичното заклинание не си свърши работата. После можем да оправим и подмладителните заклинания.

Тя вдигна вълшебното огледало и се огледа в него. Усмихна се.

— Знам, суета... много приятно нещо е суетата.

— Хайде — приближи се Райл, — да отидем в някоя по-приятна стая. Пол, може би твоят слуга ще може да носи Ибал.

— Няма да стане нужда — обади се Вони и задържа огледалото пред лицето на Ибал.

Очите на Ибал се отвориха. Той огледа отражението си, после започна да се надига.

— Вие вървете — усмихна се Вони. — Ние ще дойдем.

XXIII.

Нощта падна. В една голяма зала в замъка Авинконет шестте инкрустирани със скъпоценни камъни фигурки бяха поставени в центъра на няколко концентрични кръга и около тях бяха изговорени най-различни Думи и направени най-различни Знаци. Отне им цял ден да ги подредят, защото всичко, което можеше да тръгне накриво — разлята боя, погрешно произнесени Думи, неправилно нарисувани фигури, цяла поредица земни трусове и напирасци войски от гризачи, които пречеха на всичко — тръгна накриво.

Най-накрая обаче и последното заклинание бе произнесено, последната черта — теглена, последния жест — направен. Всички външни намеси веднага стихнаха. Ключовете бяха заключени.

Сега Пол, Ларик, Ибал, Вони, Райл, Таиса, Миша ръкавичка и Белфаниор седяха, облягах се, ставах, разхождах се, носех се насам-натам като невидим облак, подкрепях се, почивах и си говорех в дъното на голямата стая.

— Но тогава не разбирам как така не помогнах на Спайър — тъкмо казваше Миша ръкавичка.

— Според мен те помагах на Спайър през цялото време — отвърна Райл, — но най-накрая успяхме да ги поизтощим и тях мъничко. Поне достатъчно много.

— Казваш, че теоретически той все пак би могъл да отвори Портата само с един ключ? — попита Миша ръкавичка.

— Каза на Пол, че може, и на мен ми се вярва, че е прав. Но сигурно щеше да му струва доста усилия. Да ти кажа, не знам със сигурност. Той е най-големия жив авторитет по въпроса.

— Ами сега? — попита Ларик. Беше седнал до Таиса, която се бе вторачила в Пол. Той пък се бе вторачил в книгата в скута си.

— Сега не могат вече да направят нищо, но аз няма да се спра, докато и седемте Ключа не бъдат унищожени — обади се Райл. — Някой може да ги открадне или да ги освободи по някакъв начин и всичко може да почне отначало...

— Аз бих могъл известно време да ги опазя поне от смъртните крадци — предложи Миша ръкавичка.

— А пък аз от онези другите — обади се отнякъде Белфаниор.

— Но могат ли да бъдат унищожени? — попита Таиса. — Че какво ли не опитахме...

— Всичко, което съществува, си има слабо място — остави чашата си Ибал. — Трябва да ги изследваме по-внимателно.

— Тук някъде е — обади се Пол. — Далече е и е откъслечно, но баща ми е оставил някои ключове към него. Вече и сам успях да открия някои нови. Ще изчета всичко от кора до кора и ще видя кое как е. Доста време ще ми отнеме...

— Но трябва да се направи — вметна Ларик.

— Да.

— Не мога да не се възхитя на това как изглеждат — обади се Ибал. — Знаеш ли, ако бях Луд Жезъл, а не магьосник с класическо образование, не ми се вярва, че щях да седя тук с тебе.

Райл го изгледа навъсено.

Ибал се изкиска.

— Не ме гледай така. И ти си бил забъркан в началото с тая работа, докато не си научил онова важното нещо. Ами ако беше Луд Жезъл, тогава какво щеше да стане, а, Райл?

Райл отмести поглед.

— Не мога да отричам — смотолеви той. — Грешно е, но ги мразя. Както заради това, че събудиха онези видения, така и заради всичко друго.

— Не го казах само да те дразня — продължи Ибал, — а само за да те предупредя: не се доверявай вече на никакви Луди жезли, освен присъстващите тук... освен ако не са доказали, че заслужават доверие.

— Мислиш ли, че Спайър сега търси съюзници?

— Ти не си ли мислиш същото?

— Май напипах нещо — обади се Пол и преобърна страницата. — Май че няма да е лесно...

Изведнъж напрежение изпълни стаята, сякаш налягането на въздуха се бе вдигнало. Няколко секунди наред ставаше все по-силно, после секна.

— Какво беше това? — попита Миша ръкавичка.

— Ключовете се опитаха да разкъсат оковите си — съобщи Белфаниор. — Но не успяха. Хубаво заклинание сте им стъкмили.

— Много обещаващо — обади се Ларик. — Чети, чети, брат ми. И да го отбележиш това място.

По-късно, невидим и носещ се из въздуха, аз бях единствената публика, като не броим дремещия дракон. Пол седеше на крепостната стена на Авинконет и свиреше бавно на китара с превързаните си ръце. Смятах се за голям късметлия, задето успях да науча името си и да открия целта си в живота. И докато слушах песента му, реших, че той май не е толкова лош, колкото подобава на един господар, с когото те свързва проклятие. Музиката му доста ми хареса.

После стана нещо странно — моите сетива не са като техните и ми е приятно да мисля, че могат да бъдат измамани много по-трудно. Луната се показа иззад един облак и заля земята с бледата си светлина; и когато светлината падна върху Пол, за миг ми се стори, че косата му е съвсем бяла и я прорязва черен кичур, а не обратното. В този миг в съзнанието ми изникна детински спомен за моя създател, и ми се стори, че виждам лицето на Дет, покрито като маска лицето на Пол. Образът ми направи по-силно от естественото за случая впечатление и споменът, който събуди, кой знае защо ме поразстрои.

Но след миг всичко това изчезна и музиката продължи. Дали животът е кратка илюзия, или дълга песен? — попитах се аз.

Като че усещах нужда отново да се задълбая във философски търсения.

Издание:

Роджър Зелазни. Лудият жезъл

Редактор: Любомир Русанов

Издателска къща „Пан“, 1998

Корица: Рекламна агенция „Агора“

ISBN 954-657-146-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.